

ספרייה דיגיטלית להיסטוריה ומורשת חיל האוויר

www.fisherlibrary.org.il

פרסומי הספרייה הדיגיטלית מוגנים על ידי זכויות יוצרים
מותר לעשות בהם שימוש אישי לא מסחרי

RC

כִּי תְּנַאֲמֵן נָסֹעַ הַיָּם, נָסֹעַ הַהַנֶּה
לְהַזְּבָבָה וְחַיִּים כִּי נָלַכְתָּ
- מְאֻמָּה -
אָה ! וְיָקֵר אַלְכְּרָזָה לְזָה
וְיָסָרֶג בְּגַעֲזָה,
לְרַק יָמְצָה אַזְקָרָה,
רְאֵנָה חַזְוֹת-כֵּת
גַּתְוקָה בְּרַחְבֵּי-הַאֲרִיכָּה
אֲלָרָה שְׁמַיָּה כֵּה גַּרְגָּרָה
גְּנָזָה אֲלָה הַגְּלָגָלָה .

נֹתֶן גָּבֵר סְגִּיל
כַּאֲמָת הַאֲמָת וְסִילְוִי כִּי קְרָב,
וְשָׁבֵת חַיִתִי,
נְתַמָּם, נְשָׁלָם אֶסְאָרָת
וְשָׁמָן, מְלָאָקִים
הַסְּמָרוֹן וְהַבְּשָׂרָה בְּלִבְנָה

נֹתֶן גָּבֵר סְגִּיל
אַיִל זָכָר אַיִל אַיִל
אַיִל קִידּוֹמָה תְּלִיאָה יָמִין,
. פְּרִזְבָּת אַיִל-אַיִל אַיִל אַיִל

אַיִל
אַיִל
אַיִל זָכָר.

החוק ועודיו ההוסף

... כמנך וכמורה הכרתי את גדי בשנותיו האחרונות במוסד החינוכי. הוא היה נער שלו. שלוותו שלונות המים העמוקים שזרמים סוערים וחזקים זורמים בעומקיהם. מאחורי שלוותו הסתירה טורה של נפש בעורקים המחפש תשובות לשאלות מהותיות על החיים, על הקבוץ, על עצמו ועל התגובה. מאחרי השקט הייתה עוצמה נפשית. עוצמה של נער הבוחן וחוקר תכנים, ואשר איננו מוכן לקבל מסקנות ומוסכמות מביל שייעברו את כור היתוך של נפשו החוקרת ושל מוחו החrif.

שקט היה הנער ונחבא אל הכלים, אבל אזו עוצמה מאחרי השקט הזהן!

גדי הクリין סביבו בטחון וישוב הדעת; ישוב הדעת לא של הסתగלוות פסיבית, אלא יושב הדעת המעוגנת באוותה עוצמת נפשית שאליה שהיו ממחיצתו חשו בה ובבדווה. עוצמה בפשית שבאה לביטוי באף דרכיהם וצורות, אבל אף לא פעם אחת ביורה.

ישר ולכבי היה נער, נעים לשיחת ונעים הליכות. אך יקרה בעטיפה לא פחות יקרה. ללא רבב ויחד עם זאת, אנושי, איננו מתבשא ומוכן להבין את חולשות הזולות. זהה נשאר בזכרונו.

עمرם

גידלתם בן לתפארת, זכותכם הגודלה להתגאות בו; כפרח טילס הוא חרוט בזכרונו, ואנו מבינים ושותפים לאסוןכם הגדול.

אנו רוצים شيיה לנו כח להבית ישר בעיביכם, ולעמדו יחד אתכם בדמותם, בצערכם.

אלנה וברנה, דרך ארוכה עברנו עד הlots, מקודדובה הרחואה עד הפינה הנחמדה הזה, שם צר. חלמנו וудינו ממשיכים להלום על ביתנו, על פיננתנו במולדת שבה נוכל לגדל את ילדינו בשולם ובאהבה, לערכים של צדק, אהבת הצלות ושלום. אנו רוצים, אנו מבקשים להיות שותפים לכם ברגע זה. אנו יודעים עד כמה גדי היה אתם, אבל תדעו שהוא גם אתם, ואנו אתכם.

דוד הארץ

גדי גדל אצלנו, כאחד מפרחי בר שצצו יום אחד לאויר העולם, והשתדר ביופיו בנוף האנושי של ביתהנו.

גדי היה אחד, בחור, עלם יפה כערife, נער זהב. הוא חונך במשפחה אהבתה, לאבבה, לדיידות לדולה, לירופי ולאמת; וגדי ספג את הערכים האלה והיה לగאות המשפחה. הכרנווה בכל התפתחות, הילד, כנער, כבוגר. הוא חלק מהמציאות שלנו, הוא היה תפארת מהיצירה שלנו.

תלמיד חכם היה גדי, שחקן במקצת, אך מSHIP; ער מאד, ער סבלני.

כעת, במותו, עוברות במוחי תМОנות מהשנים ההן, מסיבות סיום, ויכוחים, בטיעות ושיחות חברה. גדי היה אהוד על חברי, כיבדו את דעותיו, ביטא את ספקותיו שהיו גם ספיקות של אחרים, והרבה פעמים היה דובר לרגישויות של חברי. בסיום המוסד היה לנו תחושה, שם יש חניכים מוכנים למשימות, גדי שלנו הוא אחד מהם. لكن כשהתחיל את דרכו כי"ג בקרית שמונה,طبع היה לצפות להצליחו, ובתוך הימינו שם יוכל לתרום את כישוריו הרבים ולפתח את אישיותו למשימות הבאות.

גדי התגבר, רחש בסיכון והתגillis לחיל האויר, לטיליס. אם היה מקום בו יכול היה לשרת תור מיוציא כשרונתיו, המקום הזה היה חיל האויר. בדמיוני ריאיתי לעוף כשחף מעל בתינו, מברכו שלום ודורש בשלומו, שומר סף על השמים שלנו. ככל משפטו אנו מרגשים היום בשכול הנורא. קשה לדבר בזמן עבר, הזמן בעצר מלכת, אבל אני צרייך לומר לאילנה ולברנה בשם כל החברים:

בצער מלכת, אבל אני צרייך לומר לאילנה ולברנה בשם כל החברים:

על כל גלדים ניטשעמו
ולא האבויו עופך
על כל אישר חעריא ליטשען
ונענץ ערוף -
משאו, נילבשו, תטפליה.

על כל אישר נישא רפישו לייעלאזט
בענץ חבלא,
על כל אישר בקשת לאחלהזט
ולא זלדה -
משאו, נילבשו, תטפליה.

בכל דבר שעשינו יחד, בכל מקום שהלכנו -
תמיד הבאת את האופטימיות שלך, את השקיט,
ואת הגישה העביבית, והכי הרבה את האהבה הגדולה שלך לטיפיל, להכير מקומות,
עשות דברים מעביבים וגם מסוכנים -
והיא אהבת החיים שלך.

לדבר חייבים, אך מה שבאמת מרגישים
אי אפשר לבטא במילים. אולי עם הזמן
נתחיל לקלוט מה שקרה. אבל כרגע אתה
נמצא בינוינו, וואמר: "נו, חבריה, קופצים
עמק השbat?"

אייתי

גדי - גדי שהכרנו אותו מלא חיים
ומרצ, פשט אהבת חיים הבקעת
המלב.

גדי שהכרנווהו שנה, ורבים אף
מספר שנים קודם לכך, שמיללים עכשו
לא יוכלו לומר מה גודל כאבבו על
אובדן.

גדי שידע לחירך אם כשהיה קשה
מאד וידע לעוזור ולהושיט יד כשהיה
צורר.

אתה אהבת את הארץ, לתור בה
ברגלייך, בנצלר כל זמן פניו, לנוד
ולנדוד בה, מודיע דוקא אתה, שהיית
בחור אחראי ומסור, מצאת את מותך
בתאונת צדו?

גדי - נזכר בר את היופי והשלמה
שסבירו אותך, נזכר את מרצך הרב ואח
הטיולים הרבים שטיילת - נזכר אותך
תמיד כפי שהיית וכפי שאהנווך.

יהי זכרך ברוך

לני לוי

בן מאיר ורדרה

רמי נאנט

ולרמן

הוֹלָם אֲסֵרֶם עַל גַּן

הַקְּגַן הַקְּאַגְּזָוָה - מִן גַּאֲקִי הִיא
פָּוֹאֵז חַבִּי, שָׁהָגָעֵי הַרְאִי וְאַסְטְּרָקִי,
וְתָוֹא אַסְטְּרָקִי, כַּבִּי גַּעֲחוֹת אֶת רַגְּזָה
הַוִּזְוָה ...

ברנה: תקופת ארגנטינה אני זוכר אותה קשה מאד. המעבר לשם היה מלאה בקשיים רבים מאד מצד גדי.

אלננה: היה לו קשה להקלט. הוא התגעגע מאד לילדיים במצרים. ל קָחְנוּ | את תובות ותמים היינו מסתכלים בהן, אבל הוא סבל מהמעבר מאד וקשה הקלה היה לנו תקופת ארכואה. בעיקר התגעגע לעמי ותמיד דיבר עליו. את השפה רכש די מהר אף כי לנו נדמה היה שעבר נצח עד שדיבר ספרדית. למשעה אחרי 3 חודשים דיבר ספרדית. השנה הראשונה הייתה קשה, קשה מאד אפילו. הlek lagun בקורדובה. כל בוקר היה עומד חצי שעה לפני הראי ומטרוק, ושוב מסתרק כדי לדחות את רגע היציאה. לא היו לו אז תלמידים, היה לו שיעור לגמרי חלק.

ברנה: המון זכרונות שלי קשורים בגדי תקופה זו. כשהגענו לאביהה, בסינואה שארכה 19 يوم, הייתה איתנו משחת שליחים שבשתה לצ'или. היה להם בן גדול מגדי במקצת והם שחקו ביחד, אבל בדרך כלל מאד סבל בנסיעה. כשהגענו סרב להסתכל אפילו על הקרובים ובעת הכל מי שביטה להתקrab אליו. זה היה קשה מאד בשביבנו וארך זמן רב עד שהתגבר ומצא את מקומו.

בימי ראשון הייתה מבלה אותו, אבל כל השבוע אלננה הייתה כל היום לבד ולמה היה מאד קשה. אחרי שנה עברנו לבואנוס-איירס. בינתימן גדי כבר נקלט די טוב בגן הילדים.

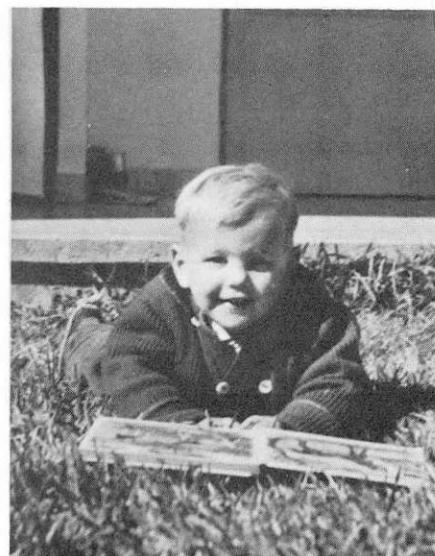
hibita. את התוֹרָה הַמִּלְחָמָה לא נתנו לקחtab לבית ולכל חילופנו מישוחו של יכול להביאה משוויז וכשמצאננו אדם צזה והשגבו את התוֹרָה המשכננו את הטיפול בבית.

ברנה: גרנו אז באחד הבתים בי' 87". הילנו מרכז לכמה מהרווקים וככל יום בשעת הילדים היו באים חברים שלנו שלא היו עדיםין בשואים וUMBILIM AIMBON.

אלננה: אני זוכרת שגדי מאד אהב סייפורים. כל הקמה ישבו מיקה זיל ומישה והקריאו לו סייפורים.

ברנה: הוא בילה הרבה עם עמי שהקשר אליו היה חזק כבר אז. עמי וגדי היו תלמיד בלבד. דבר אפליני מאותו גיל שאני זכר היה הדיבור של גדי. לא ביטה באופן מוחלט את היל"י והיר"י עד גיל שלוש.

אלננה: ואיך זה השתנה? היה לו בראותו זמן מטפלת (ש.ש. MCPER-MASTERICK) בעלת מבטא אנגלי בולט. נראה היה לו קל יותר לעبور ליר"י האנגלית מאשר ליר"י הצברית והוא רכש את ההיגוי זהה ונשאר עם זה עד הסוף.

אלננה: אני זוכרת את גדי בגיל שנה, שדינה הייתה מתפלת שלו. הוא היה רזה וקטן. כל מה שהוא אכל היה מרוסק. אני זוכרת איך דינה הראתה לי יום אחד צלחת עם מרק ובתוכו כדור שבר - הארווה של גדי. היה מפונק. היה ילד יאשוו והיו לנו הרבה חרדות.

היה ילד יפה,יפה מאד כשחיה קטן. אין לי זכרונות חדים מתקופה זאת, ארבע השנים הראשונות עד לשלהיות.

ברנה: אני זוכר את גדי בילדותו קשור בחרדות שלו. הוא נולד אחרי מבחן סיני, אחרי הריוון לא קל, והילנו צעירים וחדרים. גדי היה מפונק. היה מוד קשור אלננו. היה חולחה...

אלננה: הוא נולד קטן מאד, במשקל 2,700 ק"ג. בגיל חדש וחצי חלה במחלת עור קשה, שverbra בעצם די מהר, אבל אז היה נדמה שאין לדזה טוף. טיפולו בו בבית חולים עפולה.

התוֹרָה שבה השתמשו היה חדה ונטיונית. לאחר שהסתבר שכמות החלב בהנקה די קטנה ומוסיפים לו מבקבוק, הוחלט בבית החולים שעלוי לחזרה הביתה ולהשאירו שם לטיפול. לא רצינו שישאר שם בלבד ולקחנו אותו

המקרה ג'יא�, הזכרן האומ"ץ הווזיג - פארן נס סטראיזט, אונקלין אנדרו רק צהריות!

חיכינו מאי לסיום השילוחות, רצינו להזoor. אבל גדי, כמו שהיה לו קשה להנתק כאו שנשענו,vr היה לו קשה להפריד שם מהחברים שרכש, הוא סייר לדבר עברית ולא רצה להזoor. רק בבנמל התעופה ברומא, בדרך האפיינית הוודيع גמרנו עם הספרדיות מעכשו מדברים רק עברית.

אלנה: הגענו למצר. הבנו את מיטטו לחדר שלנו, אבל הוא אמר מיד שאין צורך, שנחציר את המיטה, הוא הולך לישון בבית ילדים. הוא השתלב מיד, בלי בעיות מיוחדות והיה מאושר מאי. ברנה: לנו היה קשה מאד בחחלה. לא זכרנו לנו שהיו לגדי איזה שהן בעיות. בעבר מספר מועט של שנים אילנה יצאה ללמידה. הייתי אותה עת מרכז הרפת ואחרי מלחמת ששת הימים שימשתי גם כמדריך של "קסופים" והקדתי זהה המון זמן. הייתי סוחב את שביבם, את גדי ודני, איתם להרآل ולנסיעות אחרות. לחליבות ערבות גדי היה בא איתי, אחרי שאכל בבית הילדים ארוחת ערבות, כפי שהיא נהוג אז.

אלנה: זוכרת שבעשה עצמאי בגיל עזיר מאי. העובדה הייתה חשובה לו מאי. אהב מדעים ות Hustak בהלחמות ובעבודת נגרות. פירק וחרכיב רדיו ועוד. כל מה שהגיע לידיים שלו, עשה ותיקן ללא עזרה. זכורה לי הבעייה של שגיאות כתיב. הוא למד בארגנטינה לכתוב ולקראות באותו שנה, בשלוש שפות - ספרדיות ואנגלית (שפט חובה) וכמוון עברית. דבר לא קל בכל מקרה ובפרט לילדים שלמד לדבר נוספת לשפט אם, בעוד שפה.

בתקופה זו היה מצב בטחובי קשה. זה היה בדיקות אחרי תפיסט איכמן ולכון הוגברו אמצעי הזהירות. הייתי יורך אליו כל בוקר ומacha להסתעה שלו. אחריו כו הילתי נסע בעצמי וכשהייתי חזר בערב הוא כבר ישן בדרך כלל. אילנה הייתה כל היום לבדה ואחריו כו עם דני שנולד באותו זמן. התנאים החמורים היו די גראעים והיה לנו קשה מאד. אבל דוקא גדי קיבל זאת בטחון. הבעיות חלפו, נקשר לילדים, למד לנסוע על אבניים והיה מרוצה. היו לו המון עצועים. בשל הטיפולים הרבים שעבר והמצפון שלי, שבעדרתי כל היום מהבית, קניתי לו כל הזמן עצועים, בנוסף לארגז עבוק שהבנו מהארץ. הוא אהב מאד תקליטים של שירי ילדים. בימי ראשון הילינו הולכים לטיליל. היו לו הרבה ספרים מצוירים. גם לחזור בסירה למד באותו הזמן. בטופי שבוע הייתי לוקח אותו לפעמים למשחקי כדורגלו. רק פעם בשבועו ישבנו כל המשפחה יחד לאירועים חריגים. בשנה האחורה יכולנו לצאת לפעמים בערבים. דני היה תינוק נוך מאד ושקט בדרך כלל וילדים שלנו היו ממשים "בליבלי-טיטרי".

הַיְלָדֶן, גִּזְאָה, אֲוֹפָק, תְּמָאֵז
עַק חַיָּת פְּנַיָּאִס הַרְאָה יִתְרֵחַ מִצְקָיָס
אַלְאָאוֹ גַּמְלָה יִסְׁוּי, גַּעַל, פָּמָמִיק
כְּכָה נָגַע ...

שהושבנו אותו כדי לשוחח ולמעשה
לגןנות. הוא סיפר ותרשםנו רע
בעיקר מעבין ההשתחות, שדווקא בה
הוא זילצל. יותר מאוחר כבר הבנו
אותו. הבנו לו את הספרים שביקש.
הבנו את חיפושי השקפת העולם שלו,
הרואה הפילוסופית שלו, אין טפק
שהיה בזאת התבוננות. הסתבר שהדאגה
היתה מיותרת, גם המהנכדים הבינו
יוטר מאוחר שאין מקום לדאגה,
פחות אצלו.

אני רוצה להגיד שגדיל היה לנו...
היה כמובן בן, אבל מעבר לזה תמיד
הביא לנו את השקט. עם אחד כמוני
שחרד לכל דבר, הוא היה פוטר את
הבעיות בשקט.

כלפי המשפחה הוא למעשה היה קצר
בתפקיד המסורתי שהבא ציריך למלא
- השקט היה אצלו, זה בא לו
maiilna. זו אפשרות להשרות בטוחון
וזה... איננו יכולים.

יחד עם זה מיד אחרי האסוע דרבנו
על זה שאיפה שהוא ציפינו לזה, ידענו
שים קירה.

אלבנה: אפיינני לו היה שהחליט וביציע
בשקט, בלי הפגנות. למשל דבר בא伶יו
זכור לי שהייה ילדים חוג עיפויונם
ושל אירים לא כל כך הצלחת. הוא הגיע
מקרית-שמעונה ונרגתם למטרה. בסע
להדרה וחביא חוט, אף אחד לא ביקש
מננו, אבל הוא זכר. בעבר שבוע שוב
בא והשלים את העבודה. ואירים הייתה
גאה בו מאד.

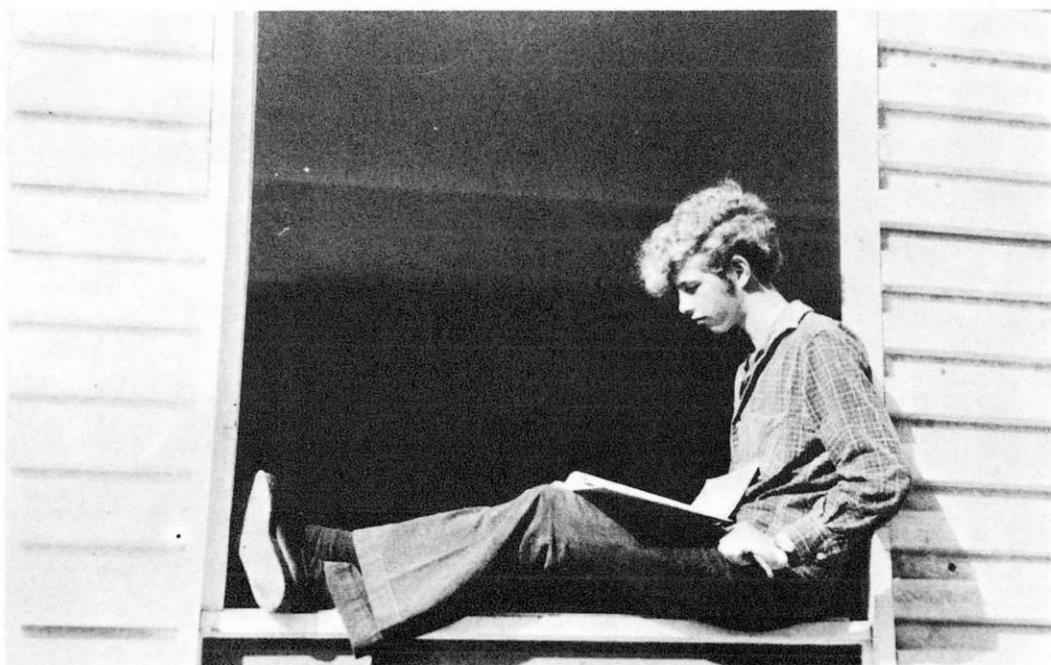
ברנה: אני זוכר שפעט פתר איזה
חידון סמלים שהיה ציריך למצוא את
ההגיון בהם. היה בן 13 בערך.
אני זוכר כמו היום איך יש ופתר
בליל כל קושי ושלוח וקיבל הצעה
למיילגה. היה ריאלייסט.
זו הייתה תקופה יפה. כל החרדות
עלמו.

בתקופה המוטד היה עצמאי לגמרי.
בפיגישות הוריהם לא היה למחנכים
מה לספר לנו. ילד טוב, לומד טוב,
שקט, מופנס, תמיד עם חיים
פנימיים הרבה יותר חזקים מאשר
לכל ביטוי, בילוש, חיוך כמה
בצד.

בר זה נמשך עד תקופה ה"גورو".
לנו זה היה משבר. האוירה סביב
בושא זה, הפרסומים בעיתונים, דעת
המחנכים יצרו אצלנו הרגשה קשה
מאוד, דאגנו וזענו היה הפעם הראשונה

דבר זה יצר קושי שהתבטא בשגיאות
כתיב. כשזרנו, הבנו אתנו חוברות סיורים
ליילדים מלוחים בציורים. אני זכרת
שעדה, או בורה, הציגו לנו רקחת מבנו
את החוברות בספרדיות כדי שלא ישגה.
כנראה שזה לא היה פשוט כל כך, כי
אף פעם לא התגבר על בעיה זו לגמרי.
בתקופה יותר מאוחרת התאפשר זמן
ארוך לתחביב של בניית גיטרות.
בشارו לנו שתים מתוך שלוש שנבנה.
חישפ עץ מתחאים, חיבר מיתרים
mplastik וניסה לנגן בזאת. נראה
שהזו הייתה לו מטרה להגיע לעשנות
בצורה עצמאית.

לו הייתה תקופה ובה, מחרצות
רַגְן... היה גַּעַל גַּעַר!

ברנה: היחס שלו אל אירים היה שהוא עונה לך או לא, יחד עם זה ראית את הביצוע. לא מהר, כאילו לא בתלהבות, אבל היה ברור שזה מטבח.

ברנה: היחס שלו אל אירים היה שהוא מיחד. זה היה ביטוי של אהבת טירוף, אבל בסגנון שלו. כשהוא לאופש מהצבע, היה עובר דרך בית הילדים שלו. בלי הרבה דיבורים, בלי ביטוי חיזוני.

אבל קשר ממשי וקרוב.

אלננה: שמר על קשר עם הטעבים. למשה יחס כאילו קר, בדרכו שלו, לא ביטה חום, אבל תמיד עבר דרכם, התעכב לפני חזותו לבסיס, לכמה דקות.

היה אסוק בהראה צאלאים, אך מאיז היה לו אז.

ברנה: בעניין הזמנים זה היה שהוא של**הבנות**. זה היה קבוע אחר לגמרי משאנבי מסוגל לתפוס. הכל לאט, לאט, אני יכול להשתגע, אבל הוא הגיע בזמן, בדיק בזמן.

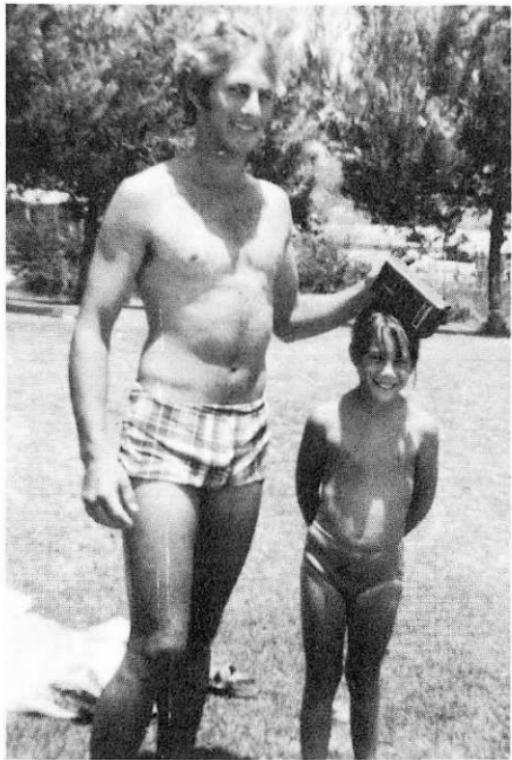
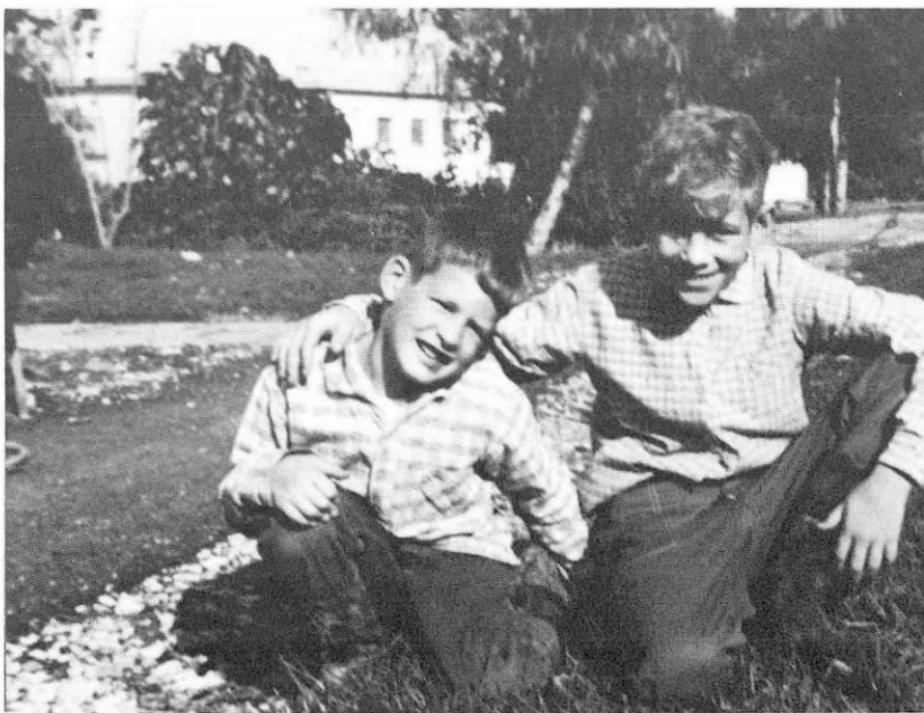
אלננה: עד שלמדנו שלא כדאי לדאוג ולא אמרנו לו יותר.

ברנה: אני לא למדתי. אני במילא התעכנתתי תמיד מחדש.

אלננה: רב שעה לפני הנסיעה היה רץ זהה, מסדר שהוא לשני והכל ברגע الآخرון.

ברנה: היה עסוק בהרבה דברים אבל תמיד היה לו זמן. זה גדי. במוסד היה עסוק, עסוק, היה מדריך והיה פעיל, אבל מצא לו זמן לבנות את הבית (על העץ). להתבזבז.

אלננה: לזה קשורה לפוי דעתן החלילית. היה לו חילילית וכל השנים רצה ללמידה לנגן בה ככלי. כמו כל כלי אחר שילד בוחר לו. לא דחפנו אותו מספיק, אבל כל השנים בשאר עם הרצון זהה.

רק בלילה. לשאלתי איפא היה, אם שחררו אותו כבר באربعע, ענה שבסע לפתח תקווה לחוג קרטה... המורה סייר לנו שטמיד התפעל ממנה, מהחתמדה שלו, התאמן בלבד וכשבא אותה פעם התרשם מהרמה שלו. שבוע לפניו שנחרג יצא לרגילה ובאותו יום בסע שוב לחוג, המורה בחן אותו ביקר אצלנו המורה ונתן לנו את הפנקס הקטן עם הדרגת החדשה....

ማליו. היה בטוח בעצמו, היה בטוח שיגמור את הקורס. אבי זוכר אולי פעם אחת שהיה לו רגע של חשש שאולי יזדק. אבל הוא לא נזדק ועבר לשלב הבא. זמן קצר לפני שנחרג.

אליננה: היה קשור מאד ל'יסלע'. גם לחבריה מהקבוצים האחרים. היה מגיע לחופשה. קרצה בדרך כלל, אך היה מוציא זמן לקפוץ לעודה ואבטיל, לחביריה בברקאי ומענית. היה בוטע באפנינים, טרמף, אירק שהוא ומגיע.

ברנה: אבי זוכר שרציתי שיוציאו לשידור נהייה והצעתני שנעצזר לו מהתקציב שלו, והוא לא הסכים. אם הקבוץ לא בותן הוא יচכה. הייתה בזאת בקורס שהקבוץ לא בותן, אבל למרות זאת לא הסכים לקבל בדרך אחרת.

אליננה: אהב לקרוא ספרים. לך מדי פעם בספריה וכשהיה זמן בקורס היה קורא. אבי זוכרת שביקש שאקנה לו ארבעה ספרים:

"הנסיך הקטן". "זאב הערבה" של הרמן הסה. "מאה שנות בידידות" ו"יונתן ליביגסטון – השחף". את "הנסיך הקטן" הוא אהב.

ב"זאב הערבה" יש קטע שהגיבור עומד לפניו הרבה דלות וועל אחת מהן כתוב "למשוגעים בלבד". אחד החברים, בדומה לי ירונ, סייר שבזמן הטיוול הזכיר אתقطע זהה ואמר שיש לו רושם שעושים דברים משוגעים והוא מרגיש כמו הגיבור. היה לו עוד חבריו וזה היה הקרטה. הוא התחיל עם זה במוסד, בחוג שנפתח כאן

אחרי מלחמת יום כיפור. הוא התמיד וכשהוגן נסגר מחוסר משתתפים, עבר ל"העוגן" שם המורה גם כן לימד.

היה בא מקרית שמונה, עובד ונוטע אחרי העבודה לחוג. כשסגר החוג ב"העוגן" עבר עם המורה לפתח-תקוה, למועדון "הפועל". אני זוכרת שביום שהתגייס הגיע מבטא זאת. לא קיבל את הצבא כМОבן

התקדגה jedem אחד מהליכים, האורים וויזקי-הזען... זה היה ים ארי ועם קראן גן אחאה רגע הנואז.

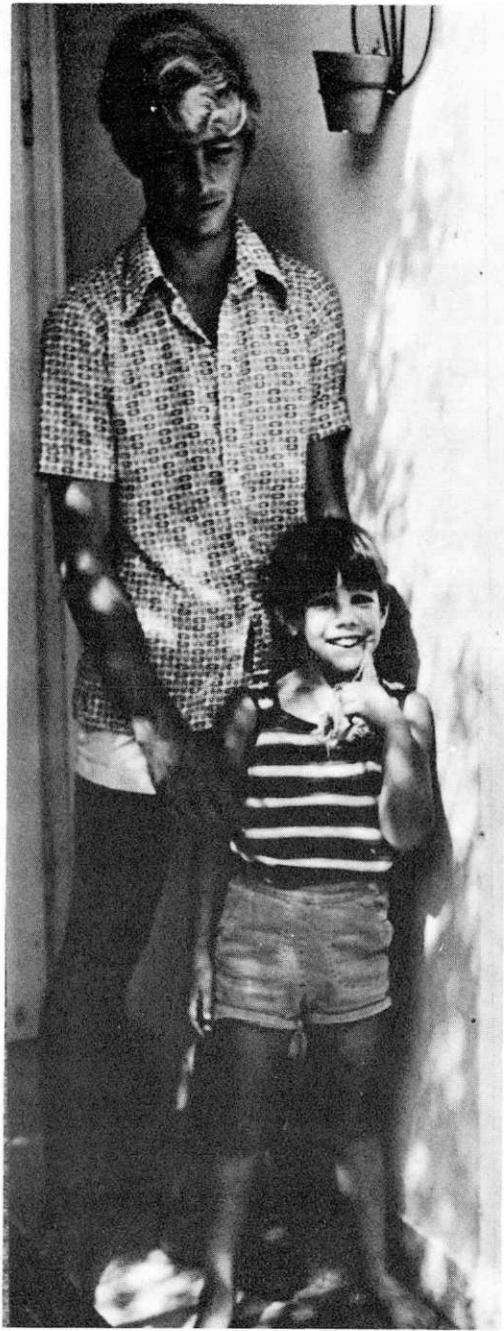
ברנה: בזמן הצבעה התקרב אליו מאר הליכוד המשפחתי בא לידי ביטוי ממש בארכוחות ארבע של כל המשפחה. אני חושב שאhab אותו מאר, לא ידע לבטא זאת. אהבת את מצר. הוא לא ביתא משחו ישירות, אבל החבריה מהקורס דיברו על זה.

הוא ידע שיגמור את הקורס, היה בטוח, אבל כל הזמן חשב איך ל��ר את ה- 7 שנים. היימוטו" שלו היה למגור ולשרת את מה שצריך, אבל ל��ר כמה שביתן. היה ביקורת מאר כלפי הקבוץ, דברים שהפריעו לו ביטה זאת מיד. בקורס נגיד חבר קבוע הייתה עד הסוף. בקורס על חבריו היה יותר פשננית, היה מבין. עוזר להשליטם.

אליננה: למרות שהיא מלאה שלמדו טוב, ילד טוב ירושלים במוסד, מלאה שהולכים בכו, התקרב מיוחד בתקופת ה"גورو" דוקא לחבריה השולדים, השלילאים, המוזרים ויוצאי הדופן. אני רואה בזאתיחס אנושי.

ברנה: היה גם הצורך להבין את הרקע להתנהגות של אביהם, אבל בדומה לי הייתה בזאת גם ביטוי של מחאה נגד הממסד. אצלו זה היה התרחקות מהמוסבון מאליו בקבוץ, מהחולשות, מהמוסכם על כולן. כך גם בזכבאו. היה לו בקורס קשה על הצבא. בעיקר על הרמה המקצועית, האינטלקטואלית, האנושית והמוסרית.

הילינו יושבים על הדשא והוא היה מבטא זאת. לא קיבל את הצבא כМОבן

בז' היה אַתְּלָגִי, נַגְרַזְיוֹן וְעַלְוָה.
הַאֲלָגִי אֶזְעִזְמָה נַאֲפֵרִים.
הַאֲלָגִי לְאַכְוָה.

תְּנִזְגַּת כָּהִיה נַאֲלָגִזְר, אַחֲרֵי זִיגְוָרִים גַּזְבִּים
הַמְּלִיכָה הַאֲלָגִזְקָאִיטִי.

הַאֲלָגִזְקָאִיטִה.
הַאֲלָגִזְקָאִיטִה יְהִי.
גְּפָנִים הַהַאֲלָגִזְקָאִיטִים.

אֲלָגִזְקָאִיטִה
בְּצָבֵן כְּנָסְגָּה תְּנִזְגַּת כָּהִיה נַאֲלָגִזְקָאִיטִה,
הַהַאֲלָגִזְקָאִיטִה דְּבָרְתָּה קְרָבָה אֶלְעָזָר הַנְּבָתָה
זְרִירָה אֶלְעָזָר אֶלְעָזָר.
הַאֲלָגִזְקָאִיטִה.

בְּז' צָהָבִי שְׁפִיעָה
וְתְּנִזְגַּת כָּהִיה רֹוח הַיְהִי נַעֲמֵד אֶלְעָזָר.

אַיְלָה

מוכר הגלולות המרוות

שלום! – אמר הנסיך הקטן.

שלום! – השיב הרוכך.

רוכך זה עסק במכירת גלוות משבחות
המרוות את הצמאן כל הבוגר גלווה
אתת לשבוע אין זוקוק עוד לשתייה.

מה אתה מוכר זאת? – שאל הנסיך הקטן.
גלוות אלה – הסביר הרוכך – מאפשרות
חסכון נבר בזמנן.

המקחים חשבו ומצאו כי בדרכם זו אפשר
ליחס חמשים ושלש דקוט בשבע.

וכי מה עושים בחמשים ושלש דקוט אלה?

יכול אתה לעשות בהן כל העולה עז
רוחך...

כשאני לעצמי – אמר הנסיך הקטן
בלבו – אלו קיו לי חמשים ושלש דקוט
פנויות, קיימי הולך לי בנתת אל המען...

יום העמיה

קְרַב הַלְּקָדֶה אֲכִילָה
 ?נְזֹעַ יְלֵךְ שְׁלָמָה
 אֲלֵיכֶם אָוֹת שְׁאַיִן תְּ
 אַלְמָא
 נְאָזְבָּנָה גְּפָרָה.
 קְרַב הַלְּקָדֶה הַלְּקָדֶה מְתַחְעָלָה
 אֲלֵיכֶם אֲלֵיכֶם
 פְּהִיאָה וְאַלְפָתָה
 גְּפָרָה אֲלֵיכֶם גְּפָרָה שְׁלָמָה
 צָוָה וְצָוָה
 קְרַב אַתְּ נְאָזְבָּנָה
 קְרַב הַלְּקָדֶה תְּהַמְּדָה
 קְרַב אַתְּ תְּהַמְּדָה
 אֲלֵיכֶם הַפּוֹאָה
 וְסָפָאָה שְׁעָרָם,
 קְרַב גְּפָרָה גְּפָרָה יְהִי

הקצרים והטלפוןים לאי-שם, כל אלה חסרים ויחסרו לאילנה וברנה, לדני וairois, לחבריו, לבנו חבריו הקבוז. כדי יחסר לחבריו. מרכיבים הווצאת חוליה, גבס נשאר שפוך במותו.

אבל חבריו הקבוז מנסים לעודד את ההורירים, האחים והסבים, אך במאפשר לעודו? מה יותר לבנו לומר? גם אנו בפגענו והשתופנו, הצער שלנו עוקע עד לבכי; חמתנו היא בגידול בנינו ובਮותה אותו הוותיר גדי ולאורו נחנץ את לדינו.

אין לנו מנוסים בשכל, גם לא ציפינו שיקלה. חשבנו ועדינו אנו חוששים מפנינו. כך טבעו של האדם, וכשהתmesh החשש, אנו עומדים בפנינו כאחזוי הלם, באין דעת איך לנחם, איך להקל, האם אפשר בכלל להקל?

עליינו ועל המשפחה לחיות, להמשיך ולהיות, למען ילדינו, למען הרענון הקבוצי אשר מקשר בינו ומחזק את לדינו כל כדר.

בזיכור ואחר גדי כפי שהכרנו ושמנו; ב崩שנו חרוט המשפט:
 "יהי זכרך ברור" ואכן, כן יהיה.

עודד שח'

חלפו שלושים יום מאז הבנו את גדי למנוחת עולם. אנו עומדים כאן בבית הקברות, ראינו מורכנים ומלאי מחשבות.

כדי הגיעו הלום טרם זמנו; ילדות, בערות ובגרות, פרשת חיים נפלאה ושורות - נגעה. פרק זמן קצר, קצר עד מאד, ומה רב התוכן והמעש אשר ידע גדי. אם בילדותו עוד ליווינו אותו יום לום וראיבו את צמיחתו והתבגרותו, הרי ככל שבגר, כך הרבה מעשו וכך פעיל עצמאות ובمرחק.

היום, יודיעים אנו סיפורים מאלפים על מעשו ומחשובתו. סיפורורים אשר לא כל בן דורך עבר. מיחידי הסגולה היה גדי אשר תרם מיכולתו, אם

במוסד או בקרית שמונה ואמ בצבא, בקורס טיס אשר מעטים הבחורים העומדים בכל המשימות הנדרשות, ובהתלבנותו בכל אשר עשה. טרם ידענו על כל תוכנותיו הרבות.

כדי לא הספיק לספר על הכל, מפי הסיפורים שמעבו מאוחר יותר, מפי חבריו הרבים. אין אלה דברי שבב על המת, אלו עובדות חיים שנתקטו, טרם באו לשלים שאפייננה אותו כל כך, בנפשו השקטה, בבטחונו הרוב ובחפשו אחר מהות החיים.

בחיפושים אלה מצא את מותו. מה אהבתו לטילים כי רבה, ארע האסון. רק כפטע היה בינו בין החילום.

האם יכולנו לעשות דבר שכך לא יקרה, אם יכולנו לעצור את גדי מפני רצונותו וחפשו? מה היה קורה אילו לא כר היה, אילו החילום היו ממשיכים, האושר והאהבה היו ממשיכים, והגעוגעים אליו, לבקרוינו

זאת לא יכול אף אחד לעולם לספר. חוויה נשארת בזיכרון או שצרכייה לשיפור ותיאור, בהכרח מוגבלת היא. חווית המות, מעט טבה, קיימת לעצמה: אין חזקה ממנה אל החיים ועל הדברים הגשמיים שרק הם יכולים להבהיר לנו, בעודנו בחיים, טבה של חוויה.

גדי מחפש, גדי מבקש לטוען עוד ועוד, גדי על צוקי הארץ....

ברנה, אילנה, דני, איריס,
גולנו - ננוthem בכך שגדי מת
כפי חיי תמיד. לאסתטיקה
אין פשרות.

אריאל פיגון (ירושלים)

רואה הימי לפתם מעשה זה בדרכו שמתחלים ספרוי אגדות ולא אמר: «היה קינה נסיך קטן, אשר שכן על כוכב שאה קינה גדול מפני חברה והוא נושא את نفسه?»... ואנו חי בדברים גראים יותר לאלה המבינים את פשר הטעים. אני רואה כי יקראו את ספרי זה בקהלות-ראש, כי מעלה אני זכרונות אלה מתרך רגשות צער. שש שנים עברו עלי מאז הקהן לו יידי בקטן עם כבשתו. ואם מנסה אני לתחזר באן, הריני עושה כן כדי שלא ישבח מלבי. אין לך דבר מצעיר יותר מאשר לשלם יגיד, כי לא כל אדם זוכה לרע.

וצר ההרפתקנות דוחף לנשות הכל, לראות עוד ועוד דברים ומכל כיוון אפשרי והשיכון הרוא חלק בלתי נפרד מן ההרפתקה (אבי עוד ذוכר את גדי מסביר לי כיצד מבצעים היפוכים וسلطות בבריכה של מצור, את הרכיבתה על הסוסים שלו בדרכה ובליל אוכף). ישנן מספר דמיות בספרות שהשו חזק קשרו אותן ביחס: משה שהיה קים גם בגדי: ותרת של גיתה, גולדמן של הרמן הסה, יונתן ליבינגסטון השחף של ריצ'רד בק... נדודיים בארץות בלתי ידועות, מפגשים עם דברים בלתי צפויים, טיפוס לזרומי האויר ותרגילים אוירובטיים מסווגים הם חלקו של מי שפזרות אסתטיות הן מבוגר ולהאה, מי שרוצה לחוש כל דבר עד תומו, עצמה הגדולה ביותר. חשבתי על בר שאין זה מקרה שלוש הדמוויות הללו מן הספרות עובורות לעולם אחר המנוקת מן החיים הארץ-ישראלים שאנו מכיריהם. על רתר וגולדרמן נקבע, בפירוש שחווו את חווית המות; לABI יונתן ליבינגסטון, לא ברור, אך מובן שהוא עבר לשפירה עליהנה שככל מה מושלם יותר. נראה כאילו חווית החיים, ותהייה גדולה ככל שתהיה, איבנה שלמה בלבדי חווית המות מההויה شيئا אצל ותרת וגולדמן ואולי גם אצל יונתן ליבינגסטון. אלה שכלי חיים חיפשו את הדרך האסתטית לאושר ודבר לא עצם בעדים מהLOSEIF ולנסות ולטועם ולהיעיד. האם אכן המות הינו החוויה הגדולה ביותר?

את גדי הכרתי כשהיינו שבינו קטעים אחד, בתקופת השילוחות של הוריינו בארגנטינה. היינו אז בני 4 או 5. יושבים ומשחקים בצעצועים מעוגנים וידידות אהמת נקשרו איז בינו. מאוחר יותר, חזרה בישראל היינו נפגשים, פעמים, אצלם ברמת-השופט ופעמים אצלו, במצרים. כאשר עברתי לאגור בירושלים המשכנו להפגש, אם כי בתדיירות נמוכה שהרי הזמן הוא חזק מכל והפרידה עיטה את שללה. בשנתה הראשונה בצבא היה גדי עוסק בערילות בתנוחה. אני זוכר שישתי בהאיחות נח'יל כישור ותיכננותי לקפוץ אל גדי לביקור בקרית שומרה כי הרגשת פתאות שאחננו קרוביים בכמה קילומטרים וזכר הידידות הנושנה צץ ועלה. עברה שנה, הוא בקורס טיס ואני בשליטת מגן ואז מגיעה אליו הידיעה שקשה לעכליה. אהבתי את גדי מאד, אין בלי ספק שהיא ילד מיוחד במינו במובן הטוב ביותר של המילה. שואל את עצמי איך וכיzeitig ולמה דוקא הוא? שאלות שתמיד חוזרת על עצמן בהילך אדם אהוב, אבל אצל גדי יש בהן אהמת מיוחדת ומשנה תוקף. רוצה אבי להעלות מעט הרהורים על חייו ומותו של גדי, ההרהורים לא יהיה, אולי, מקובלים על הכל, אך הם האמת שלי אודוד גדי. גדי היה טיפוס אסתטי מובהק. אהב לחיות את החוויות בЏורה האינטנסיבית ביזור ועם כשלא היה אומר דבר (ובאמת היה מדובר מעת מiad) היו רואים זאת בעיניהם שלו.

אין איזערת כען גויט גאנז-אקט, אל
וילקנונג טהיה פעלע גאנטהו גען
ההתכוון...

איתי: כל עוד בן אדם חי איתך, זו
עובדת קיימת וברורה ופתאום - אין,
נעלם, יוצא מחייך. איך שהוא לא גבוי
זה רק עכשו מחייב להקלט וודוקא
בתקופה האחרונה התייחס קרוב לגדví
מ'יחוג אביטל" ומהי"ג. מחליפים
חוויות, נפגשים בבית-הספר של המשחתת,
עשושים דברים בלבד - בשבותות. בחודשים
האחרונים יצא לי לשפט איתך ולדבר
שיות ארכוכות, מהלב. הוא היה מאיד
רציני ומעמיק ולכל דבר התיחס במיון
אביירות. מין עדינות צזו ביחס לבני
אדם, שלא יתקבל חילאה שפגע במישחו
בליה שהמכווון.

... פון צהר פון גאנאות, פון צהה
ההאן אהאה ואהאה.

אפרת: גדי היה מסווג האנשים שחיו את
החיים עד הסוף. הוא לא נתן לעצמו
לעשות מהו לאמושם. לא נתן לעצמו
שלא להשיג את הדברים שרצה להשיג.
אני חשבה שדווקא ברצינותו שלו ובאויפי
השקט שלו, הוא חי. הוא חי אויל יותר
מכל אחד מאתנו. כי כל דבר שעשה נורא
בשלמות, עם כל הלב, בהמון מחשبة
ואהבה.

אני זוכרת שכשר התחיל את הקורס,
באתי אליו ושאלתי אם זה מוצא חן
בעיניו. הוא פלט שבכל איבר מרצו,
כי לדעתו הצבע איננו דרך חיים
שמתאים לו, לאורך זמן ושיש כל כר

אני חושבת שהוא ידע להיות ידיד. לא
לדבר רעות על אנשים, לראות את הטוב
שבהם. הוא הטבלה על החיים בצורה
רצינית. אני זוכרת את הפרשה של
ה"גورو". אנחנו הינו אז מצד שני
של המתאר. היתה חרדה גדולה בצוות
המורים במוסד וההורמים שלכם לחוץ
"מה יהיה?" "לאן הדור שלנו יLER?"
הסתכלנו מי מכם פונה לי"גورو",

ORAIBNO שלמעשה שום צרה לא עלולה
לפוך... אלא שנשים הללו לשם מתוד
שחפשו איזו שהיא אמירה, איזו משמעות,
אולי איזו שהיא אמונה. ובאמת היו
אליה האנשים הנוטים יותר להתובנות.
אליה שבטו יותר למחשבה אודות החיים,
אודות טעם החיים. בינהם היה גדי.
נדמה לי שהוא די נלהב, וחזר,
ונשאר אותו איש, בזודאי שלא יותר
గרווע. אם הייתה שואל את עצמן מי יכול
לדבר כזה, זה לא היה מפתיע שגדי ילך
לנסות. בכלל אני חשבה שהוא לא פחד
לנסות, זה גם דבר שאפיין אותו, אם
כי לבדו, בדרך כלל לברו.

יונתן: כשהכנסנו למוסד הייתי רוחק
מגדי ובכלל מכל החברים מצר, כי לאחר
הרבה שנים ביחד מרגשים דחושים, כל
אחד מכיר את השני יותר מדי טוב,
ומתחליל להיות רע מרוב ייחד. גם הרגשתי
בתקופה זו שאין לי מה לחפש אצלו,
שהוא לא מעוניין אותו.

במשך המוסד, בעיקר בשנתיים האחרונות
ב"יחוג אביטל" התחזק הקשר. התחלינו
להיות לנו דברים מסווגים כמו "עשית
הפחם", "הטיול לסבטה" ועוד. מצל
שיש לנו אותם כוונתי מחשבות ורעיון נובות
גם לגבי הלאה: מה נעשה בקבוץ אחרי
הצבע. שניבו יצאנו לקורסים שהם באופן
מטוילים מקבילים בצד. פעם היו לי
שייעורים והוא ישב והסביר לי תור
כדי דבריהם מה יהיה בעתיד, מה בעשה
במשךם של הקבע, ניתן לקבוץ או לא
ניתן וכדומה.

וואה פון גאנאות "סיג"

לзи פה אויטה, גיינער, פון גאנאות
ההאגה פה...

עדה גבע: אני רואה את גדי כאילו הוא
פה איתבו, ביבינו, עם הבלורית הΖΗΩΒΗ
שלו. בדרך כלל מתבטה יותר לאט, מעל
את הדברים בתוכו, חושב עליהם, מקשיב.
בעיני, אחת התכונות הבולטות שלו הייתה
השקט שלו. שקט של הקשה ויחד עם זה
התובנות מהצד ועיכול פנימי של מה
שאתה אומר לו. אחר הוא היה מגיב על
זה... יותר לאט... לא היה מלאה
שמගיבים מיד, יורדים מיד, בבדיקות.
לא מישחו שטוחף אלא מישחו שמתובן.

רבקה: ככל שאני שומעת פה את החבריה מדברים, יש לי הרגשה שבאים אولي אף אחד לא הבהיר ממש את גדי, לא ידע מה הולך אצלם בפניהם.

היו לנו כמה תכובות שנורא איפיננו אותו. מין רוגע כזה, שלווה, שלווה שלדעתמי אפשרה לנו להשיג הרבה מאד דברים מבחינת התקדמות אישית, ביוג', הדרכה, קורס טיס.

אני כמעט שלא זוכרת שראיתי אותו נלחץ. יצא לי להיות איתו בערב שלפנינו הסולו הראשון שלו. היה כבר מאוחר, נורא מאוחר. לבן אדם יש מחר סולו ו... כלום. לא מראה שום סימני התרגשות. אبني התחלתי להיוות מתוחה בשביילו: "גדי תמהר, אתה צריך להגיע לבסיס, צריך לישון כדי שתהייה רגוע למחרת, שתלך בראש שקט". שום דבר לא עזר. נדמה לי שבשביבותו 1.00 בלבד היינו רק בסביבות קטינה.

דבר שנורא הערכתי אצלו היה השכל שלו. למשה במוסד לא היה לי שום קשר אישי אליו. ואז ראייתי בו שני דברים עיקריים: מצד אחד היה מאך חכם ואני תמיד הערכתי אנשים שיודעים מתמטיקה ומצד שני היה בו מין עקשנות ילדותית כזו, שיכולה להשגת ממנה לפעם. היה מתייחס להתווכת על דברים שנראו לו דעות. אף כי לא פעם במבט לאחר, החבר שצדק. אבל איך שהוא היה עומד על דעתו - ממש היה יכול לשאגן בני אדם.

תמיד כינינו אותו בכינויים כמו: קש, טלה, שם - איך שהיה נרא עמו רעמות השער שלו.

רק בייג' התחלתי להעיר אותו כבן אדם עם הרבה מאד בפניהם. עם המונע עמוק. הוא יכול היה להשתלט על המון שטחים, היה בו פתיחות די נדירה, היה מוכן לנשות הרבה דברים.

הרבה דברים שהוא רוצה להגיד ולעשות מה פתואום להתחייב במסגרת כה נוקשה לככל-כך הרבה זמן. אחרי שהחילה לטוטס, סייר שעוזו היתה חוות נפלאה. כל כך נפלאה שאינו יכול למאן אותה. אבל היה מאר מרווח ואמר שהטייס מושך אותו וкосם לו. באוטו רגע הרגשתי שהוא מחליט על הדרך שלו.

אני שרתתי בbatis של חיל האוויר והכרתי את הטיסים. היתי מדברת עם גדי על כך שהטייסים מאר מתנסאים ומחטיבים את עצם, ועל כך שהם חбра מאר סגורה ומגובשת, ואינם מבלים כל אחד. גדי אמר שלדעתו אלו שטויות, שבאמת זה חתר מובהך של אנשים, אבל זו לא סיבה להרגיש עליבות והוא עצמו לא ישנה עקב בכך שגמר את הקורס. והוא באמת נשאר אותו בן-אדם לאורך כל השלבים של הקורס, בהם מחדירים להכרתם כל הזמן שהם יותר טובים ויוטר מוצלחים מכולם.

שבת האחורה שראיתי את גדי לא יצא לבו לדבר. לפניו שנשעתי קרא לי מהחלון ושאל אותו מה פתואום אני בושעת, הרי לא הספקנו לדבר, ושהוא צריך לספר לי כל מיני דברים, אני מאר מהרתי לאוטובוס ו... לא הספקנו.

משה: אני את גדי כמעט ולא הכרתי עד שגמרנו את המוסד. לא היינו באורה קבועה ולא בפעילות מושתפות. במעבר היה לנו רק התחבר יחד ב"סלע". כל העניין עם החדרים, הנסעה לרומניה ועוד. פתואום התחלתי להכיר אותו וזה היה ממש מפתיע. ראייתי שהוא מאד קרוב אליו מבניה نفسית ואני לא הכרתי אותו כל השנים. התחלתי לגלות אליו כל בר הרבה חיבת. אני ממש אוהב את הבן אדם הזה. שקט, אבל שימושו מפריע לו,

היום הרעמה שנטה על גדי
הכיד אנה את גדי, גדי יטה נה
הילק גדי נטע...

ויאג אַהֲרֹן קְרָמִים, תְּאֵז
הַקְּגָג, כְּגָג. אַם כִּיְמָה הַיְיָ הַיְיָ
הַלְּגִיכִים יָהָר, תְּאֵז הִיה אַיְגָג וְאַיְגָג
זֶה גַּג...
זֶה גַּג...

דָבָר: בלוויה לא הרגתני כלום.
ששהגענו למיטה לבית הקברות, היה
מלא אנשים, זה כל כך לא התאים לאידי
כל הממון הזה. ורק בשנשארתי אחורי
שם למיטה, כולם עלו, פתאום זה בא לי
כמו... מכח. לראות את גדי עכשו
הוילר פה לאט, ללקת אותו בלבד. מה זה
כל הממון הזה, הוא אף פעם לא אהב
הרבה אנשים, תמיד הילך לבד, בצד.
אם כולם בטיעול היו הולכים ישן, הוא
היה מוצא לו איזדו דרך צדנית.

עצמי את גדי כתעיס. לא התקשר לי
גדי - טיס. התחלתי לחשוב האם גדי
ישתנה ויהיה כזה שחצן שלא מדבר עם
אף אחד. חשבתי שהוא בטח לא ישאר
בקורס, לא בגל שהוא לא מתאים,
אלא כי אייננו הטיפוס האפיפיני.

חשבתי שיגמור צבא של 3 שנים, ייחזור
לקבוץ ויגשים את החיים שלו. אבל
גדי המשיך בקורס ודיבר בהתלהבות
על טיסות והבנתו שדו דרכו.
פעם שאלתי אותו אם הוא באמת מתכוון
להיות 7 שנים בצבא. הוא הסביר שדה
לא בדיקון כהה. הוא לא אורב את הצבא
ולא רוצה להיות חיליל כל חייו.

אפרת: אני זוכרת שדיברתי עם ענת
קניאל על גדי חד וטיחי להשתבח בו
ולהתפואר בו, סתם לפני אנשים שפגשתי,
אשר הכירו אותו. היתי מספרת לכולם
איזה טיס קרבו יהיה לנו ואיך שהוא
התברג ובמה נעים לדבר איתו ופותאות
ענת אמרה: "ישرك לא קירה לו משה
בקורס". אמרתי לה: "נראה לך שלגדי
יכול לקורות משהו?". הרי זהו הבן
אדם האחרון שאפשר לחשוב ממשו יקרה
לו. הרי כל ההופעה שלו כל כך אמורה
בעhon, אפילו אם זה לא היה בעhon
מורגן החוצה, אלא בעhon פנימי,
מורגן. בעhon של בן אדם שיודע מה
לפניו ולאן הוא הוילר.

כִּי כִּי אַפְּגָדִים אֵלַי הַחֲלֵאָה אַנְגָּג, כְּגָג נְגָג אַחֲת אַתָּם.

רבקה: לא נטפס לי שагדי נהרג, המורות
שלו עשו לי משהו, אבל לא את המשהו
שחשבי שיעשה. כל פעם שמדוברים על
החבריה ממצר, אז גדי בנסיבות אחת
איתם.

היו מעט מאד רעיבנות שיכלו להרטיע
אותו מלנסות אותם. גם אפשר היה
לדבר איתו בלי לחוש שיפוט, שיבקר
לפני שיישמע את הכל.
בעיני, ההליכה שלו בקורס טיס
היתה מאד מתבקשת, מאד טבעית לו.
באומה מידת נראתה היה לי טبعי שהוא
יצליח בקורס. כשהייתי באווילס עם
טירונאים, היו מגיעים לשם הרבה
נפלטי טיס שהיו עם גדי בקורס.
תמיד שמעתי מהם שבחים עליו.

משה: פעם אחת הביאו טיס שידבר
אייתנו על הטיס. הוא עמד מולנו
וראמר: "ייתם בטח חושבים שאחננו
שחצנים וזה נכון, אבל יש לנו בذכות
מה". כל צורת הדיבור שלו הייתה כזו
מת נשאת וכשאתה מדבר עם גדי... לא
הצלהתי לראות אותו כך. עד שהוא
נהרג ואפילו עד היום, אני לא מתאר

מבינה זו היה שיר למין קבוצה בה כל אחד משפייע על השני. אני חושב שהשורשים של תופעה זו הם איך שהוא בשכנת הוריהם. לפחות אצל גדי אני יודע, ולזה בהחלט יש הקRNA.

גם בלי שהדברים האלו יאמרו - אפיילו מ_kbוצת קבוצה, זה מORGASH. ובאמת התכוונות האלו שצינית מאפשרות לבצע דברים.

גדי אף פעם לא קיבל דברים טהום כרך, לא יכולת למכור לו בקהלות. תמיד היה AiDAה משחו שמערער. אך הערעור לא היה אימפולטיבי, זה היה מעין ערעור בדה של עמד בצד, מшибיב, הוא ימצא לו את השביל שלו, לא על חשבון אחרים וגם כשן אדם הולך בדרך בודדת, תמיד השותפים ימצאו אותו.

בחוג עבדנו ברוח כזו. כאשר לפעמים היה מישחו שיותר משפייע בהזאה יותר שקט.

גדי רצה לצאת להתboldות, להסתכל קצת מהצד על החיים, לצאת מכל המירו זהה, מכל הרוביצה שהיתה אפיינית לכם קצת בסיס בשתתיים הארכוניות.

כל הגערות של המורים על שלא לומדים ו居שבים על הדשא כל היום.

ואז אני תופס את המשמעות של המות. גם שאני מנסה לארגן משהו לחבריה, ומ Chapmanמי יכול להctrף, למשל לטויל או נסעה למקום כל שהוא, אני מרגיש שהוא חסר לי.

אבל גדי: יש תידה שטוענת שבן אדם לא משתנה. גדי היה מין טיפוס כזה שאפשר לננו לומר שבן אדם בעצם כן משתנה. הוא כל הזמן השתנה ולמד. אני חשב שהוא קלט הרבה הרבה מאמ' המשפחה שלו. אני יודע שבRNA (הכרתי אותו עוד לפני שהכרתי את גדי) הגיעו לדה שבגיל מבוגר החל ללמידה באוניברסיטה תל אביב - תניר. היה נשאר בעיר לאחר שגמר את סידורי האזרחות והולך לשדרי תניר, ואחר חזר מאוחר בלילה בארץ בוס הביתה.

התופעה זו פשוט לא מקובלת אצל ההורים שלנו. יש כדורי הפרדה בין אנשי משק שמה פתאום יגיעו ללימודים כאלה ועוד להתאמץ בצוורה כדורי לא רגילה. כשהתופעה כדורי קיימת במשפחה זה אולי מראה כמה ערך יש לחינוך. כי עד כמה שבני מכיר את ברנה, החינוך עצמו לא געשה בשיטות של הטפה או כיוון. וגם אצל גדי, אף פעם לא בדרך הקצתה של הטפה, אלא, ההשפעה היתה במובן השקע של דברים שהוא ראה וידע להסתכל עליהם - ככה הם עברו לאחרים.

היה דמות רב צדדית, זאת אומרת מצד אחד היתה לו פרטיות שלו ומצד שני היה בו משהו כמו היפך המוחלט של אגוואיזם.ומי שעבוד בחינוך יודע כמה זה נחוץ היום, למשהו אולי זה הדבר הכי חשוב שיכור להיות: כשתבלוטת אצל אנשים התכוונה האישית, השקע, הלימוד הרציני ויחד עם זה הצניעות - דבר שמאפשר לאנשים להשפייע בצוורה הנכונה. אולי זהו קו שמתאפשרן על מצור. רואים את זה היום על הבנים וגדי

כלאני נסעה גראן אלהו גמדריה, ווּמְאַוּ וּמִסָּה גַּאֲקָתִים צְהָהָוּ, אַעַן אֶרְעָה אַהֲוָה תְּסִי גַּי.

יונתן: לאבי התייחסות למות. בזמן האחרון יצא לי לחשוב הרבה מה אני מרגיש ומה קורה אכן כဆוד קרובי נהרג. לפני שבוזים נפטר סבא שלי. סבא הוא אדם קרובי קשור למשפחה וחוותי שמותו יפגע בי הרבה יותר, כי טبعי שאני עושה השוואה למותו של אידי, אבל המצב הفور. נכון שבסא שלי היה בחויל ולא היו לי קשרים איתו, אבל הוא חלק מהמשפחה ובכל זאת מותו של גדי פגע בי יותר חזק והכאב יותר.

כאשר הייתי בבית קברות בלויה של סבא שלי, הייתי די אדיש, זאת אומרת לא בוכה, לא כלום. אבל כשהתקרבת אל קבר של גדי - פרץ הכל. אבי מרגיש את המות שלו בעיקר כשהאני רואה את ההורים. כשהאני עובר בכביש והם מטכליים עלי מאחור או שסתם אני עובר וחושב - איך הם מרגישים שהנה אני הולך ועובר ואיפה הבן שלהם. או כשיסעלי נפחים, למשל בחדר - אוכל, איך הם מרגישים שהוא חסר.

מצד שני נורא לא אהבתי את הקטבוניות שלו. היה יכול להתוכח על שטויות - יכול היה לשאג פילים. בסוף ייב החלה לראות בו צדדים נוספים: בטחון עצמי למשל, בשבייל דברים שהוא רצה, היה מוכן להלחם עד הסוף.

ירוגתך: מה שהפתיע אותי היה התנהלותו שלו כאשר היה מתחבר אל עמי. פתאום היה שוננה. גדי יילודתי, עושה טוריות, נטפל לאנשים וצוחק עליהם ומזרר שאפילו כשהתבגר בשאר הדברים, ליד עמי היה משתנה. לי זה לא נטפס עם כל הדמות שלו.

גדי זוהר: אבוי לא יודע אם ידע מה שגדי היה צייד מעוללה. פעם יצאנו כמה חברים לכינרת, לחיקות שביע שלם מציד, לקט פירות וכוכ'ו. הצלחנו לחיקות ולהסתדר שבוע של כר, כשיטות הצד של גדי אפשרות לבנו את ذات, והמלכודות שהוא המציא... משהו לא רגיל.

משה: הימה לו סבלנות להתעסק בדברים קטנים ולתKEN אוטם. כשרעה מאורור, לא הילך לבקש, אלא מצא איזה מאורור ישן, מימי אנטיפטרוס והחליט שהוא מתקין אותו - והוא עבד. לא משנה שדה הפריע לנו לישון בלילה, הרעשיהם שלו, העיקר שהוא עבד. כך גם כשהחליט שחריר מקרר. הילך עם עמי ובנה מקרר, שגם כן הפריע לנו לישון.

כשהיה צוחה נזנזה היה סוף את החדר אך הצעזיא - לא וודאו אותו לא יפריסו.

היה וכך גתוקה אָל טוֹוַת - וְאָל
היה גָּמֶעָן!

משה: אבוי באמת לא חושב שמיישחו הכיר את גדי לפניו התקופה האחורה, נאמר מסיום המוסד והלהה. נראה שככל הכה האידיר שבתוכו החילה להתרפרץ רק יותר מאוחר, כדברי אביטל. אבוי על כל פגמים לא ראיתי זאת קודם. אף פעם לא ראייתי את גדי כפועל, לא שמתי לב שיש בו כזה כח, עד שראייתיו פועל ובכזאת שלמותו ובכורוניהם כל כר שוננים וכל כר טוב בכל כוון.

אית'י: בשנה האחורה הוא הרבה יותר בפתח, היה מוכן לשתח' אחרים בענייניו. لكن גם התקרבנו אליו בסוף הרבה יותר. באמת בייג כל אחד הולך לבד. לפני זה עדין היה כמו כולם ופתאום אמרה רואה שהבן אדם בונה קו בקרית-شمונה, והוא יחד עם שניים נוספים גורמים לכך, שלא היה בו כלום, פרוח. פתואום יש לו דעה ברורה על הדברים, רואים שחשב עליהם הרבה, וכשהוא אומר משהו, מרגשים שהוא מתיחס ברצינות. אם היו שואלים אותו לדעתו עליו, שנתיים קודם, היתי אומר שהוא בחור טוב כמו כולם. רק יותר מאוחר הכרתינו אותו עם הגישה הממעמיקה, הנסיוון והאומץ לנשות כל דבר.

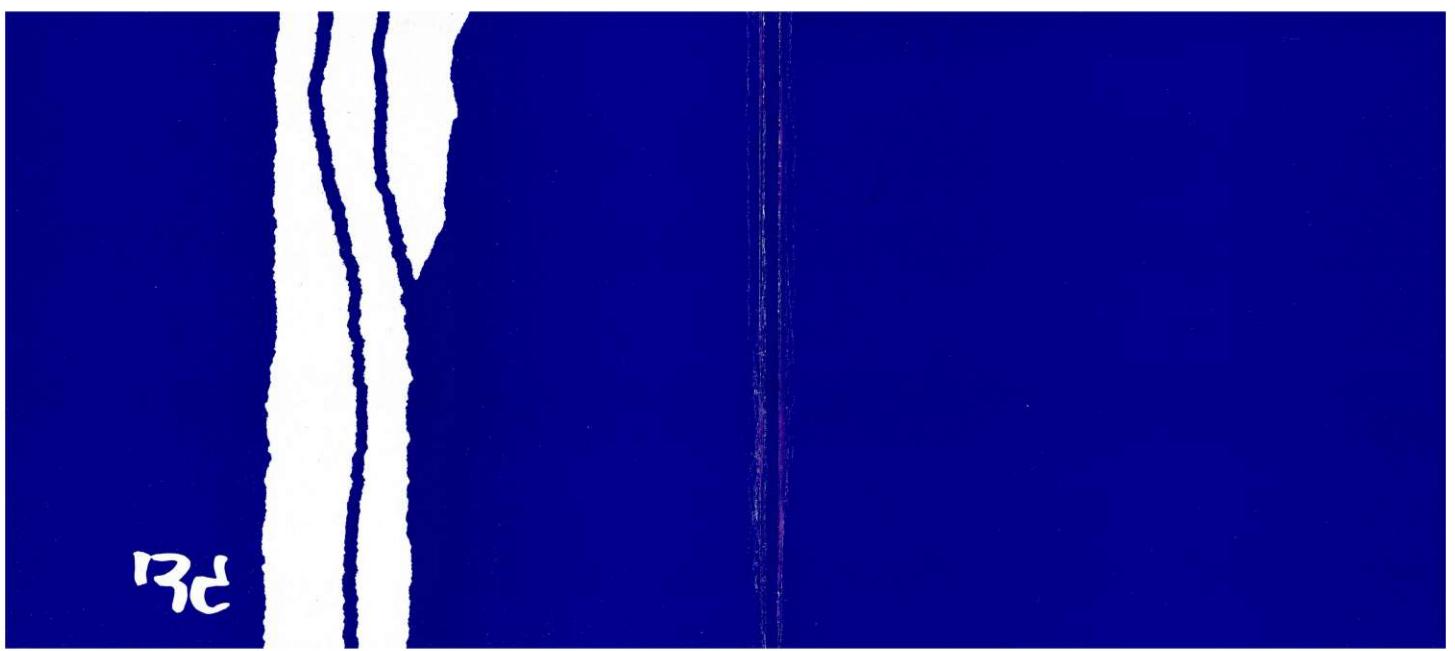
דני: עד סוף ייב ראיתי את גדי כאחד מהעדר. לא למטה ולא למלחה. בהרבה דברים בעתי בו, בלימודים למשל. ידעתי שם גדי לצידי - יהיה בסדר. הוא יגיד לי מה שאני לא יודע.

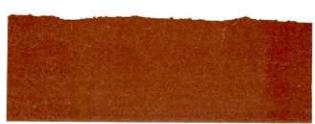
היה בזה מעין התנקות לצעמת רגע הצידה ולעשות משהו בלי להכריע כל הזמן אם זה טוב או רע. בלי הוויכוחים האינטנסיביים האלה, ללכת להרים ולהיות שם כמה ימים. היה מדובר על זה הרבה מאד. גם ראה ללבך להתקנות, זו הייתה זמן לא לדבר, להתקנות, זו הייתה צורת הלימוד שלו.

אני רואה היום הרבה בניים מצר, גם בשאר הקבוצות במוסד. יש להם איזה שהוא קור מלכל הקבוצים, קצת אחר. אני אומר שעוזר הרגשת, לא בדקתי זאת.

עליז יש כמה שורשים שמחזיקים אותו. גדי היה שיר לאיזו מערכת שורשים והוא היה אחד мало שמציגים את הרוח שלו. היום אתה רואה אותה אצל החברים הצעירים מצר./cailo שיר של תוכנות גדי היה כמו "כל העדר". במוסד גדי היה כמו "כל העדר". כולם עושים הכל, וכל מה שנשאר זה איך זה בא לעימות במרפסת, על הדשא. שם הכל בלחץ - מה קרה אמול ומה יהיה הערב, ולמה זה משתמע מזה ולמה אתם בולטים יותר מדי וכדומה. רק יותר מאוחר, למשל בייג רואים אצל כל אחד איזה תרמיל יש לו על גבו, רואים עם מה הוא הולך בדרך.

לחلك מכם הימה בקורס קשה על החבריה שהיו בחוץ, וגדי,/cailo הימה צר לו הרגהה שהוא מנוקה. היה צר לו כל "המרפסת" וכל הטחינה זו. הכרתם אותו רק בסוף, כי בסוף כל אחד הולך לבד.

כִּי פְנֵיכֶם נָמָרַת, נָמָרַת הַאֲחָת
אַתָּה שְׁבָא יְלִיעִי כִּי נָמָרַת
אַתָּה פְנֵיכֶם -
אָתָה וְאֶתְכֶם נָמָרַת הַזֹּאת
וְגַם שְׁלֹשָׁה אַתָּה,
אַתָּה לְעֵדוֹת חַדְרָת-כֵּן
בְּתוּךְ פָּרוּחִי-פָּאוּרִית,
אַתָּה שְׁבָא זְקִינְגִּי
גִּנְעָלָא אַתָּה הַזֹּאת.

7. סטראן

נוֹתֵן גָּזִי סְתָמָן
סְתָמָן הַאֲמָן יְבָשָׁה כִּי קָרָב,
וְלֹא בְּחִיָּתִי,
סְתָמָן, נְשָׁנָה אֶמְאָרָת
כְּכָלָן, נְזָרָה,
וְלֹא בְּמַעֲשֵׂי הַאֲסֻמָּרִין וְלֹא בְּמַעֲשֵׂי הַגָּהָה.

נוֹתֵן גָּזִי סְתָמָן
וְאֵין זָכָר אֵם מְתָלָן הַבָּא
או אֵין קִירְבָּת הַמִּזְבְּחָה הַלְּוָחִים,
אַיִלְלָה קָנְגָן קָנְגָן אוֹ
אַכְפָּרָה
עַל
וְאֵין זָכָר.

תיכון פארן ה-5

... כמחנן וכמורה הכרתי את גדי בשנותיו האחרונות במוסד החינוכי. הוא היה נער שלו. שלותו כלולה המים העמוקים שזרמים זוראים וחזקים זורמים בממעקיהם. מאחרו שלותו הסתירה סורה של נששות בעורירים המהיפות תשובה לשאלות מהותיות על החיים, על הקבוץ, על עצמו ועל התנועה. מאחרי השקתה היהת עצמה עוצמתה של נער הבוחן והחווקת תכניתו, ואשר אילגנו מוכן לקבל מסקנות מוסכמתות מבלי שייעברו את כור ההיתוך של גשו החוקרת ושל מוחו החריף.

שקט היה הנער ונחבא אל הכלים, אבל אייזו עוצמה מאחרי השקתה זהה!

גדי הזכיר סביבו בטוחן וישוב הדעת; ישוב הדעת לא של הסתగות פסיבית, אלא ישוב הדעת המעוגנת באוטה עצמה נפשית שאלה שהיו במחיצתו חשו בה וכבדوها. עצמה בPsi שפאה לביטוי באלו דרכם וצורות, אבל אף לא פעם אחת ביוירהה.

ישר ולכבי היה נער, בעים לשיחה ונגעים הליכות. אבן יקרה בעטיפה לא פחות יקרה. ללא רבב ויחד עם זאת, אנושי, אילגנו מתבשא ומוכן להבין את חולשות הזולות. כזה נשאר בזכרונו.

עمرם

גידלتم בן לתפארת, זכותכם הגודלה להתגאות בו; כפרח טייס הוא חרוט בזכרונו, ואנו מבינים ושותפים לאסוןכם האגדול.

אנו רוצחים שהיה לנו כח להבית יש בעיניכם, ולעומוד ייחד אתם בדמיה, בצערכם. אילגה וברנה, דרך ארוכה עברנו עד הרים, מקודדובה הרחוקה עד הפינה הנחמדה הדזו, שם מצר חלמנו וудין משיליכים לחולם על ביתינו, על פינחנו במולדת שבת נוכל לגדל אהילינו בשלים ובאהבה, לערכם של צדק, אהבת הזולות ושלום. אנו רוצחים, ואנו מבקשים להיות שותפים לכם ברגע זה. אנו יודעים עד כמה גדי היה אתכם, אבל תדעו שהוא גם אתנו, ואנו אתכם.

דוד ארץ

גדי גדל אצלנו כאחד מפרחי בר שצצנו יום אחד לאoir העולם, והשתדר ביופיו בנוף האנושי של בימנו.

גדי היה אחד, בחור, עלם יפה בעבר יפה, נער זהב. הוא חוכר במשפחה אהבתה, לאהבה, לדידות, ליזות, לירוי ולאמות; וגדי ספג את הערכים האלה והיה לגאות המשפחה. הכרנוו, והוא חלק מממציאות שלנו, הוא היה תפארת מהצירכה שלבו.

תלמיד חכם היה גדי, שתקן במקצת, אך מקשיב; עיר מאד, ארך סבלני. כתעת, במותו, עוכבות במוחו תМОנות מהשנים ההן, מסיבות סיום, ויכוחים, בסיעות ושיחות חברה. גדי היה אהוד על חבריו, כיבדו את דעותיו, ביטא את ספקותיו שהיו גם ספיקות של

אחרים, והרבה פעמים היה דובר לרגישויות של חבריו. בסיום המוסד הייתה לנו תחושה, שם יש חניכים מוכנים למשימות, גדי שלנו הוא אחד מהם. וכך כשהחילה את דרכו כייג בקרית שנונה, טبع היה לצוף להצלהו, ובתום הינו שם יוכל לתרום את כישורי הרבים ולפתח את אישיותו למשימות הבאות.

גדי התבגר, רכש נסיוון והתגייס לחיל האויר, לטיס. אם היה מקום בו יכול היה לשרת תוך מיצויו כשרונוטיו, המקום הזה היה חיל האוויר.

בדמוננו ראיינו לעוף כשחף מעל בתינו, מברכנו לשלים ודורש בשלומנו, כשמור סף על השמים שלנו. ככל משפחתו אנו מרגשים הימים בשכול הנורא. קשה לדבר בזמן עבר, הזמן בעצר מלכת, אבל אני ציריך לומר לאילגה ולברנה בשם כל החברים:

בכל דבר שעשו יחד, בכל מקום שהלכנו -
תמיד הבאת את האופטימיות שלך, את
השקט, ואת הגיisha העניבנית, והכי הרבה את
האהבה הגדולה שלך לטיליל, להכיר
מקומות, -
לעתות דברים מעניינים וגם מסוכנים -
והיא אהבת החיים שלך.

לדבר חילבים, אך מה שבאמת מרגלים
אי אפשר לבטא במילים. אולי עם הזמן
נתחיל לקלוט מה שקרה. אבל כרגע אתה
נמצא ביבנוו, מהחיך ואומר: "נו, חברה, קופצים
לעמק השבת?"

איתי

גדי - גדי שהכרנו אותו מלא חיים
ומרצ, פשט אהבת חיים הבקעת
מהלב.

גדי שהכרנוו שנה, ורבים אף
מספר שנים קודם לכך, שמילים עכשו
לא יוכלו לומר מה גודל כאבבו על
אוובדן.

גדי שידע לחיך גם כשהיה קשה
מאז וידע לעזרו ולהושיט יד כשהיה
צורך.

אתה שאבת את הארץ, לתור בה
ברגלייך, בנצלך כל זמן פנווי, לנוד
ולנוד בה, מדוע דזוקא אתה, שהיית
בחור אחראי ומסור, מצאת את מותך
בתאונת כוז?

גדי - נזכר בר את היופי והשלמות
ששבבו אותך, נזכר את מרצך הרב ואה
הטיולים רבים שティילת - נזכר אותך
תמיד כפי שהיית וככפי שאבנוו.
יהי זכרך ברוך

רaben ווינר (אגת)

**על פְּנֵי טַעַמְוָה לִצְמֹוחַ
וְלֹא חֲבִיוֹה עַזָּה
על גַּל אָשָׁר חַמְרָה לִצְמֹוחַ
וְעַזָּה עַרְוף -
מְשָׁאוֹ, נְפָשָׁו, תְּפָלָה.**

**על פְּלַא אָשָׁר נְשָׁא נְפָשָׁו לְהַעֲלוֹת
בְּעַמְּךָ תְּפָלָא,
על פְּלַא אָשָׁר בְּקַשׁ לְהַגְּלוֹת
וְלֹא זְלָה -
מְשָׁאוֹ, נְפָשָׁו, תְּפָלָה.**

אגת כסוק

לני נס

בן מאיר וברעה

16.12.56 נס ציון

עלר פ 29.11.77

הוֹלָם נַפְרָק 82

**הַקְּפָן הַקְּוֹצָבָה - מִן קָוקִי הִיא
שָׁוֹא צְבֵי שָׁמֶה גַּמְעֵי הַרְאֵי וְאַסְטְּרָקָן,
וְשָׁוֹא אַסְטְּרָקָן, כְּבֵי גַּמְחֹת אֲתַּדְפָּגָ
הַוִּזְוָא ...**

ברנה: תקופה ארgebניטינה אבוי זוכר אורתה קשה מאד. המUber לשם היה מלאוה בקשילים רבבים מאד מצד גדי.

אלילנה: היה לו קשה להקלט. הוא התגעגע מאד לילדים במער. לקחנו אליו, אבל הוא סבל מהUber מאד וקשה הקליטה המשכו תקופת ארכואה. בעיקר התגעגע לעמי ותמיד דיבר עליו. את השפה רכש די מהר אף כי לנו נדמה שהיא עבר בצת עד שדיבר ספרדית. לעומת זאת הוא אהיר 3 chordים דיבר ספרדית.

ברנה: הלה גן בקורדוובה. כל בוקר היה עומד חצי שעה לפני הארי ושוב מסתפרק כדי לדוחות את רגעים היציאה. לא היו לו אז תלמידים, היה לו שיעיר לגמרי חלק.

ברנה: המרן זכרונות של קשרים בגדי בתקופת זו. כשהשבנו באניה, בסיעת שארקה 19 יומ, הייתה איתה איתה משפחת שליחים שנבעה לצ'יל. היה להם בן גדול מגדי במקצת והם שחקו ביחד, אבל בדרך כלל מאד סבל בנסיעת. כשהגענו סרב להסתקל אפילו על הקרוובים ובعض בכל מי שבסעה להתקירב אליו. זה היה קשה מאד בשביבנו ואדרך זמן רב עד שהתגבר ומצא את מקומו.

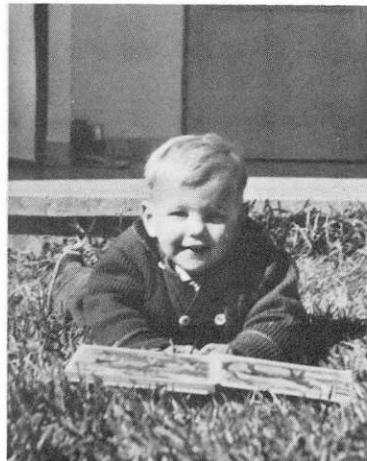
בימי ראשון היהתי מבלה איתו, אבל כל השבוע אילנה הייתה כל היום לבד ולא היה מאור קשה. אחרי שנה עברנו לבואנוס-איירס. ביבנתאים גדי כבר נקלט די טוב בגן הילדים.

הביתה. את התירווף הם לא נתנו לקחת לבנייה ולכון חיפשו מישואו שיכל להבייא משוויז וכשמצאוו אדם צזה והשגבו את התירווף המשכנו את הטיפול בבנייה.

ברנה: גרבנו אז באחד הבתים ב'87". הילינו מרכז לכמה מהרווקים וכל يوم בשעת הילדים היו באים חברים שלבו שאלה היו עדים נושא נושא ומליטים איתבו. אילנה: אני זוכרת שאדי מאה סיפורים. כל הקמה ישבו מיקה ז"ל ומשה והקריאו לו סיפוררים.

ברנה: הוא בילה הרבה עם עמי שהקשר תמיד ביחיד. דבר אפייניג מאותו גיל שאני זוכר היה הדיבור של גדי. לא ביתא באופן מוחלט את הילוי והיר"ז עד גיל שלישי.

אלילנה: ואריך זה השטנה? היה לו באוטו זמן מטפלת (ש.ש. מכפר-מטריק) בעלת מבטא אנגלי בולט. כנראה היה לו קל יותר לעבור ליר"ז האנגליית אשר ליר"ז הצברית והוא רכש את ההיגוי זה ונשאר עם זה עד הסוף.

אלילנה: אני זוכרת את גדי בגיל שבנה, כשדיבנה הייתה המטפלת שלו. הוא היה רזה וקטן. כל מה שהוא אכל היה

מרוסק. אני זוכרת איך דיבנה הראתה לי יום אחד צלחת עם מרק ובתוכו כדורי בשר - הארוחה של גדי. היה מפונק. היה ילד יפה,יפה מאד בשהייה קטן. אין לי זכרונות חדורים מתוקפה זאת, ארבע השנים הראשונות עד לשליחות.

ברנה: אני זוכר את גדי בילדותו קשר ברחרדות שלבו. הוא בוגר מצע סייני, אחורי הריוון לא קל, והילינו עירירים וחידושים. גדי היה מפונק, היה מאד שור אלילנו. היה חולה... אלילנה: הוא נולד קטן מאר, משקל 2,700 ק"ג. בגין חודש וחצי חלה במחלת עור קשה, שבערה בעצם די מהר, אבל אז היה נדמה שאין לה סוף. טיפול בו בבית חולים עפולה.

התירווף שבה השתמשו היה דרשנה ונטיונית. לאחר שהסתבר שכמות החלב בהנקה די קטנה ומוסיפים לו מבקבוק, החולט בבית חולים שעלי לחזור האביטה ולהשאירו שם לטיפול. לא רצינו שישאר שם בלבד ולקחנו אותו

**המגילה גיאוֹגָן, הזכרנו האומ"ע
הוואַיַּע – פְּאַרְעָן פְּסִילְרִיזִיט, אַקְלָהָן
אַפְּאַרְכִּיסָּטְךָ קָרְבִּיתְ!**

חיכינו מaad לסיום הש寥חות, רצינו לאוזור. אבל גדי, כמו שהיה לו קשה להנתק כאן שנגענו, קר היה לו קשה להפרד שם מהחברים שרכש, הוא סירב לדבר עכירות ולא רצה לאוזור. רק בוגר התעופה ברומא, בדרך האפיינית היהודי גמרנו עם הספרדיות מעשו רק עכירות.

איילנה: הגענו למצר. הבנו את מיתתו לחדר שלנו, אבל הוא אמר מיד שאין צורר, שבഴיר את המיטה, הוא הולך לישון בבית ילדים. הוא השתלב מיד, בימי בעיות מיוחדות והיה מאושר מאד. **ברנה:** לבו היה קשה מאד בהתחלה. לא זכה לנו שהיו/agdi איזה שהן בעיות. כעבור מספר חודשים של שבועים אילנה יצאה ללימוד. היתה אותה עת מרכז הרפת ואחרי מלחמת ששת הימים שימשתי גם כמדריך של "קסופים" ותקדשתי לזה המונע. היתה סוחבת את שביבם, את גדי ורני, אילתי להראל ולנביות אחרות.لاحילבות עבר גדי היה באיתי, אתרי שאכל בבית הילדים ארוחת ערבית, כפי שהיא בהוגג.

איילנה: זוכרת שבעה עצמאי בגיל עזיר מaad. העבודה הייתה השובה לו מaad. אהב מדעים וחתעך בחחלמות ובעובדת נגרות. פירק וארכיב רדיו ווור. כל מה שהגיעו לידיים שלו, עשה ותיקן ללא עזרה. צורה לי הבעה של שאיפות הכתיב. הוא למד בארגנטינה לכטוב ולקרוא באותו שנה, בשלוש שפות – ספרדית ואנגליית (שפת חובה) וכמוון עברית. דבר לא קל בכל מקורה ובפרטليل שלמד לדבר נוספת לשפת אם, בעוד שפה.

תקופה זו הייתה מצב בטוחני קשה. זה היה בדיקוק אחרי תפיסת אייכמן ולבכו הוגברו אמצעי הザירות. הילתי יורד אליו כל בוקר ומacha להסעה שלו. אתרי כן הילתי נושא בעצמי בנסיבות חוץ בערב הוא כבר ישן בדרך כלל. אילנה הייתה כל היום לבדה ואתרי כן עם דבי שנולד באותו זמן. התנאים החורריים היו די גרוועים והיה לנו קשה מאד. אבל דוקא גדי קיבל אז בטחוּן. הבעיות חלפו, בקשר לילדים, למד לבסוע על אפנאים והיה מרוץ. היו לו המון צעצועים. בשל הטיפולים הרבים שעבר והמצפון שלו, שנעדרת כל היום מהבית, קניתי לו כל הזמן צעצועים, בנוסף לארגז עבק שהבאו מהארץ. הוא אהב מאד תקליטים של שירי ילדים. בימי ראשון היינו הולכים לטיליל, היו לו הרבה ספרים מצוירים. גם לחזור בסירה למד באותו הזמן. בסופי שבוע הילתי לוקח אותו לפעמים למשחקי כדוריגל. רק פעם בשבוע ישבו כל המשפחה יחד לאורחות צחרים. בשנה לאחרונה יכולנו לצאת לפעמים בערבים. דני היה תינוק נוח מאד ושקט בדרך כלל וחברים שלנו היו משמשים "ביבי-טייטר".

הַיְלָה, גָּדוֹלָה, אֲוֹפָק, תֶּאֱזִיפָּה
עַכְתֵּבָה, פְּעַמְיָנִיכָּה, רְהַשָּׁה, יְתֵר מִלְקָיִם
אַתָּה אָנוּ גָּמְלָגָן, הַיּוֹמָן, גָּתָה, מַיִקָּה
כְּכָה נְגַזַּב...

שהושבנו אותו כדי לשוחח ולמעsha
לגבות. הוא סיפר והתרשםנו רע
בעיקר מעבינו החשתחוות, שDOIKA בה
הוא זילץ. יותר מאוחר כבר הבנו
אותו. הבנו לו את הספרים שביבש.
הבנו את חילופי השקפת העולם שלו,
הריאיה הפילוסופית שלו, אין ספק
שהיה בזה התבוננות. השתרב שחדaga
היתה מיותרת, גם המהנכמים הבינו
יותר מאוחר שאין מוקם לדאגה,
לפחות אצלך.

אנך רוצה להגיד שגדיך היה לנו...
היה כموון בן, אבל מעבר לזה תמיד
הביא לנו את השקט. עם אחד כמוני
שחרד לדבר, והוא היה פוטר את
הבעיות בשקט.

כלפי המשפה הוא למעשה היה קצת
בתפקיד המסתורתי שהאב צריך למלא
- השקט היה אצלך, זה בא לו
מאילנה. זו אפשרות להשות בטחון
וזה... איננו הימום.

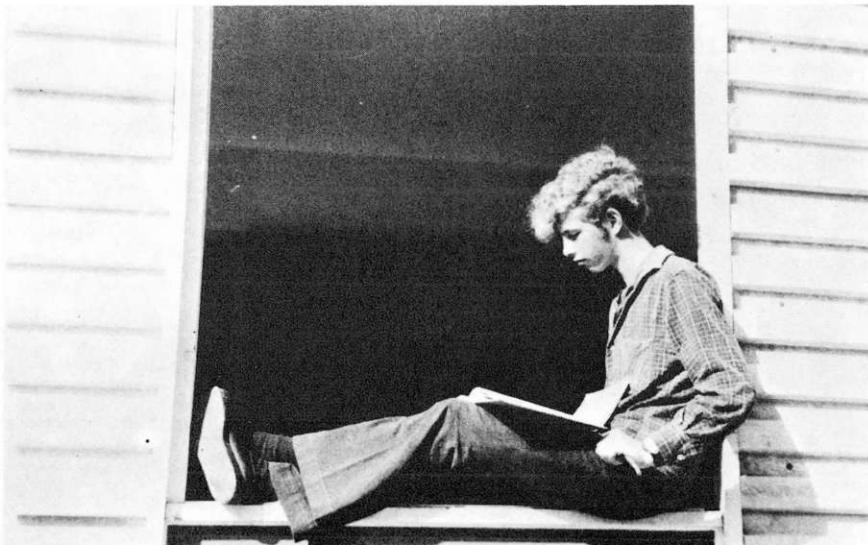
יחד עס זה מידי אחרי האסון דברנו
על זה שאיפה שהוא ציפינו לזה, ידענו
шибירה.

איילנה: אפיני לו היה שחאליט וביצע
בשקט, בלי הפגנות. למשל דבר באגלי
זכור לי שהיה ללדיהם חזג עפיקונים
ושל איריס לא כל כך הצליח. הוא הגיע
מקראית-שמעונה וברמת למטרה. נטע
לחדרה והביא חוט, אף אחד לא ביקש
מננו, אבל הוא זכר. כעbor שבוע שוב
בא ושהליכים את העבודה. ואיריס הייתה
גאה בו מאד.

ברנה: אני זוכר שפעם פתר איזה
חידון סמליים שהיה צריך למצוא את
הağyon בהם. היה בן 13 בערך.
אני זוכר כמו היום ישר ופותח
בלי כל קושי ושליח וקיבל העצה
לamilga. היה ריאלייסט.
זו היתה תקופה יפה. כל החזרות
בעולם.
בקופת המוסד היה עצמאי לגמרי.
בפגישות הורים לא היה למחנכים
מה לספר לנו. ילד טוב, לומד טוב,
שקט, מופנת, תמיד עם חיים
פנימיים הרבה יותר חזקים מאשר
לכל ביטוי, ביישן, חיווך כה
בצד.
כך זה נשך עד תקופה ה"גורו".
לנו זה היה שבר. האוירה סביב
בושא זה, הפרסומים בעותנאים, דעת
המחנכים יצרו אצלנו הרגשה קשה
מאוד, דאגנו וזוו הימה הפעם הראשונה

דבר זה יצר קושי שהתחבטה בשגיאות
כתיב. כשחזרנו, הבנו אתנו חוברות סיורים
לי ילדים מלוחים בצלירם, אמי זוכרת
שעדיה, או בורה, היצעו לנו לקחת מבנו
את החברות בספרית כדי שלא ישגה.
כנראה שזה לא היה פשוט כל כך, כי
אף פעם לא התגבר על בעיה זו לגמרי.
בקופה יותר מאוחרת התמطر זמן
ארוך למחביב של בניית גיטרות.
בשארו לנו שתיים מתוך שלוש שבנה.
חישפ עץ מתקים, חיבר מיתרים
מפלסטיק וניסה לנגן בזיה. נראה
שזו היתה לו משימה להציג לעשota
בצורה עצמאית.

לו היתה תקופה ובה, מ' המרצות
רְגָא... הִיא נְגָאָה גְּגָרָה.

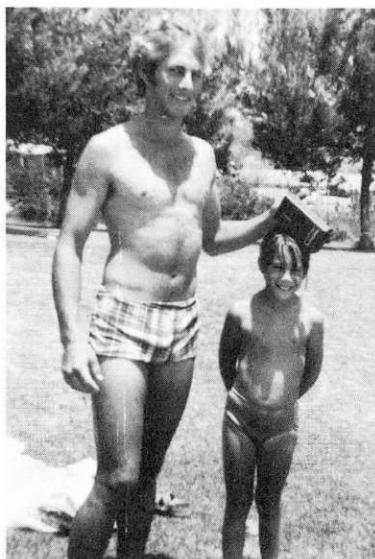

ברנה: היחס שלו אל אירים היה משחו מוחוד. זה היה ביטוי של אהבת טירוף, אבל בסגנון שלו. כשהוא לוחש מהצבע, היה עופר דרך בית הילדים שלו. ביל הרבה דיבורים, בלי ביטוי חיצוני.

אלנה: שמר על קשר עם הסבים. למשה יחס אישי קרוב, בדרכו שלו, לא ביטה חום, אבל תמיד עבר דרך התעכבות פנוי, חזותו לבסיס, לכמה דקוט.

היה צווק מהראה צ'אריס, אמר תאנז היה גן 6N.

ברנה: בעניין הזמנים זה היה משחו של הבתתי. זה היה קצת אחר לגמרי משאבי מושג ל时效. הכל לאט, לאט, אבוי יכול להשתגע, אבל הוא הגיע בזמן, בדיקוק בזמן.

אלנה: עד שלמדו שלא כדאי לדאוג ולא אמרנו לו יותר.

ברנה: אני לא למדתי. אני בミיאלה התעכנתתי תמיד מחדש.

אלנה: רביע שעה לפני הבנייה היה רץ לדה, מסדר משחו לשבי והכל בראג האחדרו.

ברנה: היה עסוק בהרבה דברים אבל תמיד היה לו זמן. זה גדי. במוסך היה עסוק, עסוק, היה מדריך והיה פעיל, אבל מצא לו זמן לבנות את הבית (על העץ). להתבונד.

אלנה: לזה קשורה לפি דעתיו החלילית. היה לו חלילית וכל השנים רצה ללימוד לנגן בה ככלי. כמו כל כלי אחר שילד בוחר לו. לא דחפנו אותו מטפיק, אבל כל השנים נשאר עם הרצונו הזה.

רק בלילה. לשאלתי איפא היה, אם שחררו אותו כבר באربعע, ענה שבבש לפתח תקוה לחוג קרטה... המורה סייר לנו שתמיד התפעל מנו, מההتمדה שלו, התאמן בלבד וכשבא באותה פעם התרשם מהרמה שלו. שבוע לפניו שנחרג יצא לדרכיה ובאותו יום בסע שוב לחוג, המורה בחן אותו והעליה אותו בדרגה. אחריו שהוא נרגג, ביקר אצלנו המורה ונתן לנו את הפנס התקן עם הדרגה החדשה....

מאליו. היה בטוח בעצמו, היה בטוח שיגמור את הקורס. אני זוכר אולי פעם אחת שהיה לו רגע של חשש שאולי יזדק. אבל הוא לא נזדק ו עבר לשלב הבא. דמן קצר לפני שנחרג.

אללנה: היה קשור מאד ל"יסלע". גם חברה מהקבוצים האחרים. היה מגיע לחופשה. קזרך בדרכּ כל, אך היה מוצא דמן לקפוץ לעדחה ובabitel,

לחברה, בבראי ומונית. היה בוسع באפנינים, טרוף, איך שהוא ומג'ע.

ברנה: אני זוכר שרצתי שיוציא רשיון נהיגה והצעתי שנעדזר לו מהתקציב שלבו, הוא לא הסכים. אם תקובלץ לא בוטר הוא יחלכה. הייתה זהה בזאת בקורס שהקובוץ לא בוטר, אבל למורות זאת לא הסכים לקבל בדרך אחרת.

אללנה: אהב לקרוא ספרים. רק מדי פעם בספריה וכשהיה זמן בקורס היה קורא. אני זוכרת שביקש שאקנה לו ארבעה ספרים:

"הנסיך הקטן". "זאב הערביה" של הרמן הסה. "מאה שבות ברידות" ו"יונתן ליביגסטון - השף".

את ה"נסיך הקטן" הוא אהב. בזאת הערביה דלהות ועל אהת מהר כתוב לפניו הרבה דלהות ועל אהת מהר כתוב למשוגעים בלבד". אחד חבריה, בדומה לי ירונו, סיפר שזמן הטילול הזכיר את התקע זהה ואמר שיש לו רושם שעושים דברים משוגעים והוא מרגיש כמו הגיבור. היה לו עוד

תחביב וזה היה الكرטה. הוא התחיל עם זה במוסד, ביום כיפור. הוא תמיד אחורי מלחתת יום כיפור. עבר וcephahog בסגר מנוסר משתפים, עבר ל"העוגן" שם המורה גם כן לימד.

היה בא מקראית שמונה, עובד ובוטע אחורי העבודה לחוג. שנסגר החוג ב"העוגן" עבר עם המורה לפמה-תקוה, למועדרו "הפועל". אני זוכרת שבילום שהתגויות הגיע

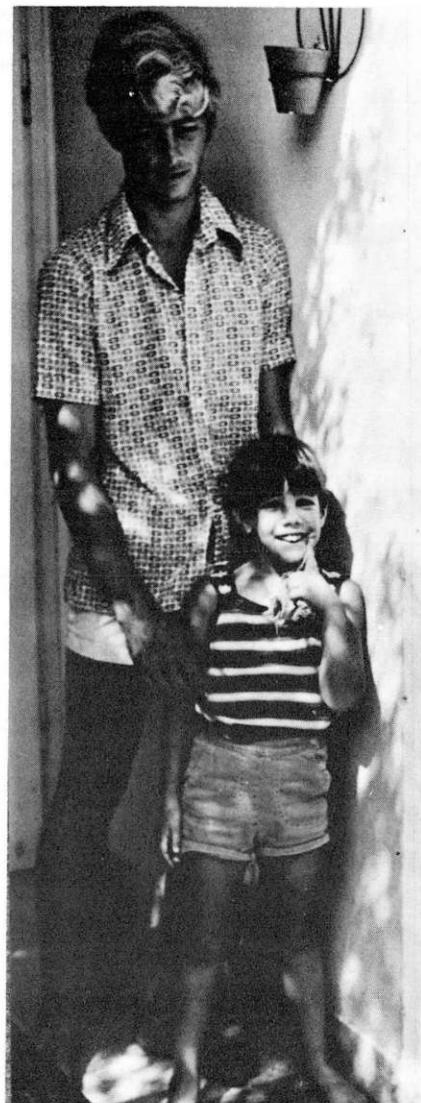
התקרא ג'חד'ה הילימ', הילימ', האוראים וויאי-היזן...זה היה יוסי קרי ועם קייל נאקה נסן הננס.

ברנה: בזמן העבא התקרא אלינו מאד. הליכוד המשפחתי בא לידי ביתוי ממשי בארוחות ארבע של כל המשפחה. אני חשב שאhab אתנו מאר, לא ידע לבטא זאת. אהב את מצר. הוא לא ביטא משחו ישירות, אבל החבר'ה מהקורס דיברו על זה.

הוא ידע שיגמור את הקורס, היה בטוח, אבל כל הזמן חשב איך ל��ר את ח-7 שבית. ה"ימוטו" שלו היה לגמור ולשרת את מה שצריך, אבל ל��ר כמה שביתן. היה ביקורת מאר כלפי הקבוץ, דבריהם שפרינו לו ביטא זאת מיד. בקורס נגד חבר קבוץ היה עז הסוף. בקורס על חבריו היה יתר פרשנית, היה מבין. עוזר להשלים.

אללנה: למורות שהיה מלאה שלמדו טוב, יلد טוב ירושלים במוסד, מלאה שהולכים בכו, התקרא במילוי בתקופת ה"גورو" דוקא לחבריה השולדים, השלדים, המזרים ויוצאי הדופן. אני רואה בזאת יהס אנושי.

ברנה: היה גם הצורך להבין את הרקע להתבהגות של אנשים, אבל בדמה לי שהיה בזאת גם ביטוי של מהאה בגדי הממסד. אצלו זה היה התרחקות מהמוני מאליו בקבוץ, מהחולות, מהמוסכים על כולם. כך גם בצבא. היה לו בקורס קשה על הצבא. בעיקר על הרמה המקצועית, האינטלקטואלית, האנושית והמוסרית. הייננו יושבים על חדש והוא היה מבטא זאת. לא קיבל את הצבא כמוני

בז' היה מתוֹלְדָה, גַּמָּרְבִּיעַ וְתַּבְּהָה.
הוּא גַּמְּנֵץ אֲוֹטִי גַּרְסָה גַּנְאֶבֶּרְיָם.
הוּא וְזֶה הַהְצָּבָן כְּאַכְוָה.

ותנַצְתָּר כְּהַיָּה נַגְחָזָר, אֲזָרִי צִיגְוָרִים גַּזְזָעִים
הַמִּלְמָן הַיָּה נַגְמָלָק אַיִלִי.

הוּא אֲקָה כְּלָנִיאָה.
הוּא אֲקָה גַּמְבָּת יְהָוָה.
גַּמְפָּנָה היה אֲקָמָה אַוְתִּי.

אֲרִי זַוְּדָת,
אֲרִי כְּנָסָתָה לְאַמְלָג וְתַנְצָתָה כְּהַיָּה נַגְמָלָק
הַיָּה הַמִּלְמָן אֲרִי-גַּמְבָּת מִמְּהַפְּתָחָה
אֲרִי אֲלָזָר אֲוֹטִי אֲלָזָר.
גַּמְבָּת אֲקָה אֲלִים.

בז' שְׁלָה גַּזְגָּלָן
וְתַנְצָתָה רֹוח הַיָּה נַעֲמָד אַוְתִּי.
אַוְתִּי

מוכר הגלילות המרומות

שלום! – אמר הגסיך הקטן.

שלום! – השיב הרוכך.

רוכך זה עסוק במכירת גלילות משכחות
במרקחות את הצפאון כל הבווע גויה
אתה ישבוע איננו זוקק עוד לשתייה.

כמה אתה מוכר זאת? – שאל הגסיך הקטן.
גלילות אלה – הסביר הרוכך – לא אפשרות

חסכו נבר בזפן.
המקחים קשבי ומצאו כי בדרך זו אפשר
לחסוך חמשים ושלש דקוט בשבוע.
וכי מה עושים בחמשים ושלש דקוט אלה?
יכול אתה לעשות בזה ככל העולה על
רוחך...

כשאני לעצמי – אמר הגסיך הקטן
בכלבו – אלו הם לי חמשים ושלש דקוט
פנויות. קמתי הולך לי בנתת אל המען...

היום ח' ינואר אמצע

בגלוועה ישבו ימי נורווגיה
בגלוועה ישבו ימי נורווגיה

בגלוועה ישבו ימי נורווגיה
בגלוועה ישבו ימי נורווגיה

בגלוועה ישבו ימי נורווגיה

יום העתיד

חלפו שלושים ימים מאז הבאנו את גדי מבנותה של מרים. אבו עוזר מוכננים ומלאי הקברות, ראשינו מוכננים ומלאי מחשבות.

גדי הגיע הלום טרם זמנו; ילדותו, נערותה ובגרותה, פרשת חיים נפלאה ושורשית - נגדעה.

פרק זמן קצר, קצר עד מאד, ומה רב התווך והמשען אשר ידע גדי. אם בילדותו עוד ליווננו אותו יום יום וראינו את צמיחתו והתבגרותו, הרי ככל שbag, כך רבו מעשייו וככל فعل בעצמות ובמרחק.

היום, יודעים אנו סייפורים מלפנים על מעשיהם ומחשבותיהם. סייפורים אשר לא כל בן דורו עבר. מילחידי הסגולה היה גדי אשר תרם מיכולתו, אם

במוסד או בקרית שמונה ואם בצאב, בקורס טיס אשר מעיטים הבחוריהם

העומדים בכל המשימות הנדרשות, ובಚטטיבתו בכל אשר עשה. טרם

ידענו על כל תכונתו הרבות. את גדי לא הספיק לספר על הכל,

הסיפורים שנענו מאוחר יותר, מפי חבריו הרבים. אין אלה דברי שבח על המת, אלו עובדות חיים שנתקטו,

טרם באו לשורות שאפייננו אותו כל כך, בڠשו השקטה, בבטחוונו הרב ובחיפושיו אחר מהות החיים.

בחיפושים אלה מצא את מותו.

מההבתו לטילים כי הרבה, ארע האסון. רק כפצע היה בינו לבין

החיים.

האם יכולנו לעשות דבר שכך לא יקרה, האם יוכל לעצור את גדי מפני רצונתו וחפשו? מה היה קורה אליו לא כך היה, אילו החליט היה נמשכים, הוא שור והאהבה היו נמשכים, והגעגו עמו אליו, לבקרוין

הקדירים והטלפונים לאיש, כל אלה חסרים ויחסרו לאילנה וברנה, לדבי ואיריס, לחבירו, לנו חבריו הקבוע. גדי יחסר לחבירו. מרכיבם הוצאה חוליה, גם נשר שפה במותו.

אנו חברי הקבוע מנסים לעודר את החוריים, האחים והסבים, אך במא אפשר לעזרה? מה בוחר לנו לומר? אם אנו נפגענו והשתופנו, הצער שלנו עמוק עד לבci;

בחנותנו היא בגיןנו ובמופת אותה הויתר גדי ולאורו נchner אתILDINGO.

אין לנו מנוסים בשכל, גם לא ציפיננו שירה. חשבנו ועדיון אנו חוששים מפניו. כך טבעו של האדם, וכשהתמש החיש, אנו עומדים בפניו כחוזץ הلم, באין דעת איך לנחים, איך להקל, האם אפשר בכלל להקל?

עלינו ועל המשפחה לחיות, להמשיך ולחיות, למען לדינו, למען הרעיון הקבוע אשר מקשרינו ומחזק את ידינו כל כך. בזכור אורט גדי כפי שהכרנו ושמענו; בנשנו חרוט המשפט: "יהי זכר ברור" ואכן, כן יהיה.

עודד שחר

בְּלֹהִיה בָּקְכִּיבָּן
בְּמַזְרֵבֶן שְׁלָמָן
אַבְּנֵי אַתְּ אֲבִיאָן אֶן
בְּלָנָאֵר
בְּלֶבֶן לְזִנְיָה גַּבְּרָה.
בְּלֶבֶן הָלְבִּנָּה הַתְּמִימָה מַתְּמָנָה
אַבְּגָוֵן אָגְנָה אֶמְרָה
בְּתִמְיָה עֵי אֱלִיכָה
בְּגַתְּמָר אָגְנָה אַתְּ
בְּתִמְיָה אִמְמָר
בְּגַתְּמָר אָגְנָה אַתְּ

בְּלֶבֶן הַתְּמִימָה
בְּלָנָאֵר בְּלְבִּנָּה
אַבְּגָוֵן אֲתְּ
בְּלֶבֶן תְּמִימָה
בְּלָנָאֵר תְּמִימָה
אַבְּגָוֵן תְּמִימָה
בְּלֶבֶן תְּמִימָה
בְּלָנָאֵר תְּמִימָה
אַבְּגָוֵן תְּמִימָה
בְּלֶבֶן תְּמִימָה
בְּלָנָאֵר תְּמִימָה
אַבְּגָוֵן תְּמִימָה
בְּלֶבֶן תְּמִימָה
בְּלָנָאֵר תְּמִימָה
אַבְּגָוֵן תְּמִימָה

זאת לא יכול אף אחד לעולם לספר.
חרוויה שנשארת בזיכרון או שצרכיה
לשיפור ותייאור, בהכרח מוגבלת היא.
חרווית המות, מעצם טבעה, קיימת
לעצמה: אין חזרה ממנה אל החיים ועל
הדברים האנושיים שרק הם יכולים
להבהיר לנו, בעודנו בחיים, טבעה של
חויה.

агди מהפּשׁ, אגדִ מבקש לטעום עוד
ועוד, אגדִ על צוקי הארץבל.....

ברנה, אילנה, דני, איריס,
גולנו - ננוחם בכך שגדי מת
כפי חי תמיד. לאסתטיקה
אין פשׁות.

אריאל פִּיגָּוֹן (ירושלים)

רואה קייתי לפתם מעשה זה דרך
שפתניים ספורי אגדות ולאמר: «קיה
קיה נסיך קטן, אשרسكن על כוכב שא
קיה גדול מפני בהרבה והוא נושא את
ನְשֵׁו ?nidid...» ואו חי בדברים נראים
יותר ?אלה המבינים את פשר הרים.
אני רואה כי יקראו את ספרי זה
בקלות-ראש, כי מעלה אני זכרונות
אליה מתווך רגשות צער. שש שנים
עברו עלי מאו השֶׁךְ לו ידידי קטן
עם כבשתו. ואם מנסה אני ?תַּתְאַרוּ קָאנָן
הריני עוזה בן כדי שא ישבח מלבי.
אין לך דבר מצער יותר מאשר לשם
ידיך, כי לא כל אדם וזכה ?רָע.

יעז הרפטנקנות דוחף לנשות הכל,
לראות עוד ועוד דברים ומכל
כיוון אפשרי והסביר הוא חלק
בלתי נפרד מן הרפטנקה (אבי עוד
זכור את גדי מסביר לי כיצד
מציעים היפוכים וסלות בבריכת
של מצר, את הרכבה על הסוסים
שלו בדהירה ובלאי אוכף).

ישן מספר דמיות בספרות
שמשהו חזק קשר אותן ביחד:
משהו שהיה קיים גם באגדה:
ותרור של גיתה, גולדמן של
הרמן הסה, יונתן ליבינגןstein
השחף של ריצ'רד בק...
נדדים בארצות בלתי ידועות,
מפגשים עם דברים בלתי צפויים,
טיפוס למרומי האויר ותרגילים
אוIROBABUTIM מטוכנים הם חלקו
של מי שפזרת אסתטיות הן ממנה
והלאה, מי שרוצה לחוש כל דבר
עד תומו, בעצמה הגודלה ביתר.
חשבתי על כך שאין זה מקרה
שלוש הדמויות הללו מן הספרות
עוברות לעולם אחר המנותק מן
הჩים הארץתיים שאנו מכירים.
על רתר וגורלמן נכתוב,
בפירוש שחוו את חווית המות;
לאגבי יונתן ליבינגןstein, לא
ברור, אך מובן שהוא עבר
לسفירה עלילונה שהכל בה מושלם
יזוּר.

נראה כאילו חוותית חתימים,
ומתחיה גדולה ככל שהיא,
אייננו שלמה בלבדי חוותית המות
המהווה شيئا אצל רתר וגורלמן
ואולי גם אצל יונתן ליבינגןstein.
אליה שביל חתימים חיפשו את הדרך
האסתטית לאושר ודבר לא עצר
בעוד מלחשיף ולנסות ולטועם
ולהעיז. האם אכן המות היבנו החוויה
הגדולה ביותר?

את גדי הכרתי כשהיינו שבינו קטעים
מאד, בתקופת השלחנות של הרינו.
באורגנינה. היינו אז בני 4 או 5.
ושבבים ומשחקים באצעורים מעוניינים
ויזידות אמרת נקשר אד בינו.

מאוחר יותר, חדרה בישראל היינו
נגושים, פעים, אצלם ברמת-השפלה
ובפעמים אצלו, במצרים. כאשר עברתי
לאgor בירושלים המשכנו להפגש, אם
כיב מדירות נמוכה שarry הזמן הוא
חזק מכל והפרידה עוזה את של.
בשנתנו הראשונה באבאה היה גדי עסוק
בפעילות בתנועה.
אני זכר שישבתי בהיאחזות נחיל
כישור ותיכננתי לקפוץ אל גדי
לביקור בקרית שמונה כי הרגשתי
פחים שאנו חבו קרובים בכמה וכמה
קילומטרים וזכר הידידות הנושנה
וץ ועלה.

verbra שנה, הוא בקורס טיס ואני בשליות
במגן ואד מגיעה אליו הידעה שקשה
עלכללה.

הבהיר את גדי מאד, אין בליבי ספק
שהיה ילד מיוחד במינו במובן הטוב
ביחס של המילה. שואל את עצמי איך
וכיצד ולמה דוקא הוא? שאלות שתמיד
חוודות על עצמן בהילך אדם אהוב,
אבל אצל גדי יש בהן אמת מיוחדת
ומשנה תוקף. רואה אני להעלות מעת
הרהוריהם על חייו ומותו של גדי,
ההרהורים לא יהיו, אולי, מקובלים
על הכל, אך הם האמת של אודות
אד.

אד היה טיפוס אסתטי מובהק.
אהב לחיות את החוויות בצרה
האינטרנציות ביחס ביחס וגם בשל האהיה
אומר דבר (ובאמת היה מדבר מעת
מאד) היו רואים זאת בעיניהם שלו.

**אין פגיעה כזו יהום גען-אקט, אל
וילקן מה שעה שלג איהו אל
ההתקון...**

אייתי: כל עוד בן אדם חי איתך, זו עובדה קיימת וברורה ופתאום – אין, עלם, יוצאת מחייך. איך שהוא לא בגין זה רק עכשו מתחילה להקלט ודוקא בתוקפה האחרונית היתגי קרוב לאגיד מי'חרג אביטל"ג. מחלפיים חוויות, נפגים בבית-הספר של המשחת, עושים דברים ביחד – שבתות. במורדים האחرونים יצא לי לשפט אותו ולדבר שיחות ארוכות, מהלב. הוא היה מאד רציני ומעמיק ולכל דבר התיחס במיין אבירות. מין עדינות צזו ביחס לבני אדם, שלא יתאפשר חלילה שפאג במשחו בלי שהחכוו.

... כן צא ראה פה השאות, אם ליה,
ההוא אהאה אהאה.

אפרת: כדי היה מסווג האנשים שחיו את החיים עד הסוף. הוא לא נתן לעצמו לעשות משהו לא מושלם. לא נתן לעצמו שלא להשיג את הדברים שרצה להשיג. אני חושבת שדוקא ברצינותו שלו וב貌ו השקט שלו, הוא חי. הוא חי ואולי יותר מאשר אחד מתנו. כי כל דבר שעשה נורא מכל אחד מתנו. גם לגבי הלהה: מה נעשה בקבוץ אחרים בשלמות, עם כל הלב, בהמון מחשבה ואהבה. אבוי זכרת שכשר התחיל את הקורס, באתי אליו ושאלתי אם זה מוצא חן בעיניו. הוא פלט שבלל איברנו מרוצה, כי לדעתו הצבעה איברנו דרך חיים שמתאים לו, לאורך זמן ושיש כל כך

אני חושבת שהוא ידע להיות יידיד. לא לדבר רעות על אנשים, לראות את הטוב שבhem. הוא הסתכל על החיים בצוות רציניות. אני זוכרת את הפרשה של ה"גورو". איבנו הילינו אז מהצד השני של המטרס. הייתה חרדה גדולה בצוות המורים במסוד וההורים שיכם לחוץ "מה היה?" "לאן הדור שנגן ילך?" הסתכלו מכם פונה ל"גورو", וראיבו שלמעה שום צורה לא עוללה לפניו... אלא שאנשים הללו לשם מודר שחשפו איזו שהיא מטריה, איזו מעמדות אולי איזו שהיא אמונה. ובאמת היו אלה האנשים הנכוטים יותר להחובנות. אלה שנטו יותר למחשבה אודות החיים, אודות טעם החיים. ביביהם היה גדי. נדמה לי שהוא היה די נלחב, וחזר, ונשאר אותו איש, בזודאי שלא יותר גרווע. אם הייתה שאלת עצמן מי ילך לדבר זהה, לא היה מפתיע שגדיל נסות. בכלל אבוי חושבת שהוא לא פחד לנסות, זה גם דבר שאפיקין אותו, אם כי לבדו, בדרך כלל לבדו.

יונגן: שנכנסנו למוסד היליתי רוחוק מядי ובכלל מכל החבור'ה מצער, כי לאחר הרבה שנים ביחס מריגשים דחוסים, כל אחד מכיר את השני יותר מדי טוב, ומתחילה להיות רע מרוב יחיד. גם הרשותי בתוקפה זו שאין לי מה להפוך עצמו שהוא לא מעבין אותן.

במשך המוסד, בעיקר בשנתיים האחרונות ב"חוג אביטל" התחזק הקשר. התחליו להיות לנו דברים משותפים כמו "עשיות הפחים", "אטטיול לסנטה" ועוד. שמתה לב שיש לנו אותן כוונתי מושבות וריעונות גם לגבי הלהה: מה נעשה בקבוץ אחרים הצעא. שנינו יצאו לקורסים מהם באופן מסוימים מקבילים בצבא. פעם חיו לי שיעורים והוא ישב והסביר לי תור כדיבורים מה יהיה בעתיד, מה נעשה ממשכורת של הקבע, ביתו לקבוץ או לא ניתן וכדומה.

עדת גבע: אני רואה את גדי איילו הוא מה איתנו, בינו, עם הבלורית הזזהה שלו. בדרך כלל מתבטה יותר לאט, מעכל את הדברים בתוכו, חושב עליהם, מшиб. עייני, אחת התכונות הבולטות שלו הייתה השקט שלו. שקט של הקשה ויחד עם זה התבוננות מהצד ועיכול פגמי של מה שתהה אומר לו. אחר הוא היה מגיב על זה... יותר לאט... לא היה מלאה שmagibim מיד, יורדים מיד, בבדיקות. לא מישו שוחף אלא מישו שמתבונן.

שזה לא קנאז "סיג"

למי זה איזנו, הייער, סט הילוי
הלהואה פ...
עדת גבע: אני רואה את גדי איילו הוא מה איתנו, בינו, עם הבלורית הזזהה שלו. בדרך כלל מתבטה יותר לאט, מעכל את הדברים בתוכו, חושב עליהם, מшиб. עייני, אחת התכונות הבולטות שלו הייתה השקט שלו. שקט של הקשה ויחד עם זה התבוננות מהצד ועיכול פגמי של מה שתהה אומר לו. אחר הוא היה מגיב על זה... יותר לאט... לא היה מלאה שmagibim מיד, יורדים מיד, בבדיקות. לא מישו שוחף אלא מישו שמתבונן.

רבקה: ככל שאני שומעת פה את החבריה מדברים, יש לי הרגשה שבעצם אROLI אף אחד לא הכיר ממש את גדי, לא ידע מה הולך אצלנו בפנים.

היו לו כמה תכונות שנורא איפיניונו אותו. מין רוגע כזה, שלווה, שלווה שלדעתני איפשרה לו להשיג הרבה מדברים מבחינת התקומות אישית, בייג', הדרכה, קורס טיס.

אני כמעט שלא זוכרת שראיתי אותו נלחץ. יצא לי להיות איתו בערב שלפני הטroleו הראשון שלו. היה כבר מאוחר, ונורא מאוחר. לבן אדם יש מחר סולו ו... כלום. לא מראה שום סימני התרגשות. אבני החלהטי הלו הלוות מתחום שבילו: "гадי תמהר, אתה צרי לגאי ללביסס, צרי לישון כדי שתהייה רוגע למחורת, שתלך בראש שקט". שום דבר לא ערד. נדמה לי שבשביבות 1.00 בלבד היהו רק בסביבות קסטינה.

דבר שנורא הערכתי אצלנו היה השכל שלו. למעשה במוסך לא היה לי שום קשר אישי אליו. ואז ראיתי בו שני דברים עיקריים: מצד אחד היה מאד חכם ואני תמיד הערכתי אנשיים שיעודאים ממתניתה ומצד שני היה בו מין עקשנותILDותית כזו, שיכולה להשתגע ממנה לפחות. היה מתחיל להשתוו על דברים שנראו לו זוטות. אף כי לא פעם מבט לאחרו, המחבר שצד. אבל איך שהוא היה עומד לעדתו - ממש היה יכול לשגע בני אדם.

תמיד בינוו אותו בכינויים כמו: קש, טלה, שם - איך שהיה נרא עם רעמות השיער שלו. רק בייג' החלהטי להעיר אותו כבן אדם עם הרבה מאד בפניהם. עם המונע עמוק. הוא יכול היה להשתקע על המeon שתחים, היטה בו פתיחות די נדירה, היה מוכן לנסות הרבה דברים.

רבה דברים שהוא רוצה להגשים ולעשות ומה פתואם להתחביב במסגרת כה נוקשה לככל-כך הרכה זמן. אחרי שהחילה לטוס, ספר שזו היתה חייה נפלאה. כל כך נפלאה שאין יכולת לאמור אותה. אבל היה מאר שטהילים מושך אותו וקוטע לו. באותו רגע הרגשת שהוא מחליט על הדרך שלו.

אני שורתה בבסיס של חיל האויר והכרתי את הטייסים. הייתי מדברת עם גדי על כך שהטייסים מאר מתבאים ומחשיבים את עצם, ועל כך שהם חбра מאר סגורה ומגושת, ואינם מקבלים כל אחד. גדי אמר שלעדתו אלו טוויות, שבאמת זה חחר מובהך של אנשים, אבל זו לא סיבה להרגיש עליונות והוא עצמו לא ישנה עקב כך שלגמר את הקורס. והוא באמת נשאר אותו ב-

אדם לאורך כל השלבים של הקורס, בהם מחדירים להכרתם כל הזמן מהם. יותר טובים ויותר מוצלחים מכולם. בשבת האחורה שראיתי את גדי לא יצא לנו לדבר. לפני שנסעתי קרא לי מהחולון ושאל אותו מה פתואם אני נסעת, הרי לא הספקנו לדבר, והוא צרי לספר לי כל מיני דברים, אני מאר מהרתי לאוטובוס ו... לא הספקנו.

משה: אני את גדי כמעט ולא הכרתי עד שמרנו את המוסך. לא היינו באותו קווצה ולא בפעליות משותפות. במעבר היה לנו רק להתחבר יחד ב'יסעל'. כל העבini עם החדרים, הנסעה לרומניה ועוד. פתחם התחליטי להכיר אותו וזה היה ממש מפתיע. ראייתי שהוא מאד קרוב אליו מבחן נפשית ואני לא הכרתי אותו כל השנים. התחליטי לא潦ו כל כך הרבה חיבה. אני ממש אהוב את הבן אדם הזה. אדם שקט, שקט, אבל בשם שהוא מפריע לו,

ו' הרעה שאזט איז איז איז ג'א
הכא ANט אט גז'י, גז'י וצ' נא
הילק צ'ק האעים...

הוֹגָגָה אַתָּה הַרְאָה אֶלְעָם, תִּמְאֵץ
הַקְּגָגָה, כִּי מִכְּמָה הַיְּמָנָה
הַגְּגִיכָה יָהָר, תִּמְאֵץ הִיא אַזְּמָה גָּזָה
זָהָק בְּבִזְבִּיזָה...

דָבִי: בלוניה לא הרגתני כלום.
שהגענו למטה לבית הקברות, היה
מלא אבושים, זה כל כך לא התאים לאידי
כל הממון הזה. ורק כשנשארתי אחרון
שם למיטה, כולם עלו, פתאום זה בא לי
כמו... מכחה. לראות את אידי עכשו
הוֹלֵך פָה לְאַטָּס, לְלַכְתָ אַתָּה לְבַד. מה זה
כל הממון הזה, הוא אף פעם לא אהב
הרבה אנשים, תמיד הילך לבד, בצד.
asm כולם בטבול היו הולכים ישן, הוא
היה מוצא לו איזו דרך צדדיות.

עצמי את אידי בטיס. לא התקשר לי
אידי - טיס. התחלתי לחשב האם אידי
ישתנה ויהיה כזה שחצץ שלא מדובר עם
אף אחד. חשבתי שהוא בטוח לא ישאר
בקורס, לא בכלל שהוא לא מתאים,
אלא כי אכןנו הטיפוס האפיגיני.

חשבתי שיגמור צבא של 3 שנים, יჩזור
לקבוץ ויגשים את החיים שלו. אבל
אידי המשיך בקורס ודיבר בהתלהבות
על טיסות והבנתה שדו דרכו.
פעם שלמתי אותו אם הוא באמת מוכוון
להיות 7 שנים באבא. הוא השביר שזה
לא בדיקון ככח. הוא לא אויר את הצבע
ולא רוצה להיות חיליל כל חייו.

אפרת: אני זוכרת שדייבורתי עם ענת
קביג על אידי אחד וטיחי להשתבח בו
ולחתפואר בו, סתם לפניו אנשים שפגשתי,
אשר הכירו אותו. הייתי מספרת לכולם
איזה טיס קרביה יהיה לנו ואריך שהוא
התבגר וכמה נעים לדבר אותו ופתחו
ענת אמרה: "יש לך לא קירה לו משחו
בקורס". אמרתי לה: "נראה לך של שאלדי
יכבול ל��רות משהו?". הרי זה הבן
אדם האחורי שאפשר לחשבו שימושו יקרה
לו. הרי כל ההופעה שלו כל כך אמורה
בטחוון, אפילו אם זה לא היה בטחוון
מושגן החוצה, אלא בטחוון פנימי,
מושפנס. בטחוון של בן אדם שיזע מה
לפנינו ולאן הוא הוֹלֵך.

סֵפֶת אַזְּמָה מִן הַחַלְיל
אַנְגָּל, כִּי נְגִיאָה אֲתָת אַתָּה.

רבקה: לא נתפס לי שагדי נהרג, המות
שלו עשה לי משהו, אבל לא את המשהו
שהשבתי שיעשה. כל פעם שמדוברים על
חבריה ממצרים, אד גדי בנשימה אחת
אותם.

היו מעת מادر רעיזנות שיכלו להרטה יע
אותו מלנשות אותו. גם אפשר היה
לדבר אליו בלי לחוש שি�פטוט, שיבקר
לפנוי שישמע את הכל.
בעינני, הלהיכה שלו לקורס טיס
היתה ממד מתקשת, ממד טבעית לו.
באותה מידת נראתה היה לי טבעי שהוא
יצליח בקורס. כשהייתי בגיאוליס עם
טירוננים, היו מגיעים לשם הרבה
נפלו טיס שהיו עם אידי בקורס.
תמיד שמעתי מהם שבחים עליו.

משה: פעם אחת הביאו טיס שידבר
אייתנו על הטיס. הוא נעמד מולנו
ו אמר: "אתם בטח חושבים שאנחנו
שחכניים וזה נכון, אבל יש לנו בדרכות
מה". כל צורת הדיבור שלו היתה כזו
מתנצלת וכשאותה מדובר עם אידי... לא
הצלהתי לראות אותו כך. עד שהוא
נהרג ואפילו עד היום, אני לא מתאר

mbchivah zo hiba shir lemin kabozah ba
kol achad meshpi'ut ul shvni. Anzi choshev
shehvorshim shel torpufa zo um ai'z shova
b'shebat ha'horim. Lefchot a'zel agdi anzi
nisi'ut la'makom k'l shova, anzi mragish shova
yidu', v'laza b'hallat yish ha'krona.

gam bali shadbarim alalo yameru - afi'lo
mabozah le'kbozah, zo moragash. V'bama'at
ha'tchovot ha'alot she'ginnati ma'afshora latz'u
drorim.

agdi af pum la kibl davarim stam cr,
la yikolat l'mekor lo b'kilot. Tamid hiba
ai'zeh meshvo shemurur. Ar eruvor la hiba
aimpol'shibi, zo hiba mu'in uruvor zeh
shel u'mod be'atz, m'shib, ho'ya y'mca lo at
hab'shilel shlu, la'ul chavon arrim v'gam
cshen adam holok b'dor b'odat, tamid

shovfotim y'mca ro'ot. B'choro b'rach zdu.
ca'sher le'pumim
hiba misheho shi'otur meshpi'ut zeh hiba
yomer skut.

agdi racha l'zachat lat'havodot, lat'hatal
katz mah'atz ul chivim, l'zachat m'k'l
hamirutz zeh, m'k'l hriv'at shehita:
af'ginnit lac'm katz b'mosad b'shatimim
ha'achro'not.

kol ha'gevrot shel morrim ul shla.
l'omdim v'yoshvim ul hadsa b'ha'im.

va'ad anzi topes at ha'msmu'ot shel mowot.
am casani minsha la'agan misho' le'chavim,
v'mchaf' mi y'khol le'atzrap, l'mashl le'tivo'el au
nesi'ut la'makom k'l shova, anzi mragish shova
chur li.

abiyetl agbu: yish tizah shuv'ut shen adam
la'mashvna. Agdi hiba min tifos zeh
shav'ut leno lo'mer shen adam be'atzm zu
mashvna. Hozu' k'l ha'tchavna v'lamd. Anzi
choshev shava' k'lat ha'raba maz ha'mashvna shlu.
anzi yiduz shav'ut (ha'karta) a'oto u'z
le'pni shehavti a'ot (a'ot) ha'guy la'za shav'ut
mbogar hal l'mlod b'a'oniv'ritut tel -
abiv - tenu'. Hiba n'shar be'ir la'achar
shagmor at si'idorri ha'gaz'rot v'hol
le'shu'ori tenu', v'achor chodor m'achor b'li'la
ba'ut'obos ha'bita.

ha'torufa zo p'shot la'mokv'ut atz
ha'horim shlu. Yish cdu' ha'perda bi'n anshi
mek'sha' p'ata'om y'agi'ru li'limodim ba'ala
u'zud la'tham'ez be'zora cdu' la'regila.
cshav'ut cdu' k'iy'at ha'mashvna zeh o'oli
mar'ah camha ur'k yish la'chin'or. Ci' ud camha
shabi' m'khir at b'rana, ha'chin'or a'zlu la
nushe' b'shitotot ha'tufa ao ci'yon.

la'shufa, ala, ha'shufa ha'ita b'movon
ha'sket sl davarim shava' r'ah v'yd'ut la'shat'el
ul'ihem - cca' ha'm ubru' la'achrim.
hia domot rab z'ddit, zat a'omrat maz
achd ha'ita lo ha'perutiot shlu v'matz shvi
hia bo m'shao camo ha'ip'k ha'moch'el sh
ag'ozim. omi shu'ubd b'ch'ino'k yiduz camha
za' hor'z ha'ito, l'musa' o'oli za' ha'dar
ha'chi' shor' sh'icrol ha'ita.

cshmat'bulutot a'zel anshim ha'tcov'ot ha'alot:
ha'chavona ha'ish'it, ha'sket, ha'limud ha'rac'bi
v'ichud um za' ha'ag'ozim - dr' sh'mafsh
la'anshim le'shpi'ut be'zora ha'chavona.
o'oli zo' k'o sh'mat'af'pi'zo ul mazr.
ro'aisim at za' ha'ito ul ha'benim v'agdi

ca'au' a'zsa' ja'ak'an ale'ha' ha'chav'ot,
s'ui' o'z'ie'ha' ja'ak'ot ca'ha', anzi
ar'pa' sh'ha' t'su'ot.

yonatan: legavi ha'tchiv'ot mol'ot. B'zman
ha'achro'n y'atz li la'chov ha'roba ma' anzi
mragish v'ma' k'roha a'zli cas'adam k'ro'v
n'herag. le'pni sh'bu'utim na'petz s'ba' shli.
s'ba' ha'eo adam k'ro'v sh'khor la'mashvna
v'chav'ut sh'uto y'fag'ay bi ha'roba y'ot'ra,
ci' t'vuyi shabi' u'roshe ha'shova la'motzo' sh
agdi, ab'l ha'matz ha'po'or. n'k'oz s'ba' shli
hia b'cho'yl v'la'hi' li k'sh'rim a'itho,
ab'l ha'eo a'ch'la' ha'mashvna v'be'el za'ha' motzo
sh'gad' f'gau' bi y'ot'ra ch'zak v'ha'cav'it
y'ot'ra.

ca'sher ha'iti'i b'be'it k'ro'v b'lo'ya' sh
s'ba' shli, ha'iti'i di' a'dish, zat a'omrat
la'bo'cha, la'blom. ab'l cas'ha'kravti
la'k'bar sh'gad' - p'retz ha'el.
anzi mragish am ha'motzo' shlu be'ik'r cas'ani
ro'aya at ha'horim. cas'ani u'bor b'cav'ish
v'hem m'sh'k'lim u'li ma'achor. av' sh'st'm ha'na
u'bor v'chov' - a'ir ha'm ragishim ha'na
anzi hol'k v'ubor v'ayfa' ha'ben sh'lam.

ao sh'sis'lyu' na'gashim, la'mashl b'ch'dar
ac'ol, a'ir ha'm ragishim sh'ha' chur.

מצד שני גורא לא אהבתני את הקטנותיות שלו. היה יכול להזכיר על שטויות - יכול היה לשאע פילים. בסוף ייב המחלתי לראות בו צדדים נוספים: בטחון עצמי למשל, בשביל דברים שהוא רצה, היה מוכן להלחת עד הסוף.

יונתן: מה שהפתיע אותי היה ההתנגדות שלו כאשר היה מתחבר אליו. פתאום היה שונן. גדי ילדותי, עמי. עשה שטויות, נעלם לאנשימים וצוחק עליהם ומודר שאפילו בשתבגר בשאר הדברים, ליד עמי היה משתנה. לי זה לא נטה עם כל הדמות שלו.

גדי זוהר: אני לא יודעת אם ידעתם שגדי היה צייד מעולה. פעם ייאנו כמה חבריה לבירתה, לחיות שבוע שלמים מצידך, רק פירות וכוכו'. הצלחנו לחיות ולהסתדר שבוע שלם כר, כשי吐ת הציד של גדי אפשרות לנו את זאת, והמלכודת שהוא המציא... משחו לא רגיל.

משה: היה לו סבלנות להתחזק בדברים קטנים ולתקון אותם. בשרצה מאוחר, לא תלך לבקש, אלא מצא איזה מאורור, ישבן, מימי גנטיפטרוס והחליט שהוא מתקין אותו - והוא עבד. לא משנה שדה הפריע לענו לישון בלילה, הרושים שלו, העיקר שהוא עבד. כר גם כשהחליט לצריר מקרר. הילך עם עמי ולבנה מקרר, שאמן בפעריו לנו לישון.

כשהיה צוחה אז היה היה סINCט את החזר נס ה333� - נס ולקו אותו וילריאן.

היה יכין גהטוקה נס טויהו - יכין היה גלעך עליו!

משה: אני באמת לא חושב שמיشهו הכיר את גדי לפני התקופה האחרונה, נאמר מסיבות המוסד והלאה. נראה שכח האדריך שבתוכו התחליל להתרוץ רק יותר מאוחר, לדברי אביטל. אני על כל פנים לא ראיתי זאת קודם. אף פעם לא ראיתי את גדי כפעיל, לא שמתתי לב שיש בו כזה כח, עד שראיתי פועל ובכזאת שלמותו ובכונונם כל כך שונים וכל כך טוב בכל כוון.

איתן: בשנה האחרונה הוו הרבה יותר בפתח, היה מוכן לשף אחרים בעניניו. וכך גם התקרבנו אליו בשוף הרבה יותר. באמת ביעג כל אחד הולך לבד. לפנינו זה עדין היה כמו כולם ופתואם אחת רואה השבען אדם בונה קו בקרית-شمונה, והוא יחד עם שנינו נספסים גורמים לכך, שלא היה בו כלום, לפרק. פתאום יש לו דעה ברורה על הדברם, וכשהוא אומר מהו, עליהם הרבה, מרגשים שהוא מתיחס ברצינות. אם היו שואלים אותו לדעתו עליו, שנתיים קודם, היתי אומר שהוא בחור טוב כמו כולם. רק יותר מאוחר הכרתי אותו עם הגישה המุมיקה, הנסיך והאומץ לנסתות כל דבר.

דני: עד סוף ייב ראיית את גדי כאחד מהעד. לא למיטה ולא למלחה. בהרבה דברים בעתתי בו, בלימודים רבים. ידעתי שם גדי לצידי - היה באסדר. הוא יגיד לי מה שאינו לא יודע.

היה בזאת מעין התנקות ליצאת רגע הצידה ולעשות משהו בלי להכיריע כל הזמן אם זה טוב או רע. בלי הויכוחים האינטנסיביים האלה, ללכמת להרים. זו היה החלום שלו. היה מדבר על זה הרבה מאד. גם ראה משל ללכמת ולא לדבר. לכמה זמן לא לדבר, להתנקות, זו הייתה כורת הלימוד שלו.

אני רואה היום הרבה בבניים מצרים גם בשאר הקבוצות במוסד. יש להם איזה שהוא קו אחר מלל הקבוצים, קצת אחר. אני אומר שזו הרגשת, לא בדקתי זאת.

לע"ץ יש כמה שורשים שמחזקים אותן. גדי היה שיר לאיזו מערכת שורשים והוא היה אחד מألو שמציגנים את הרוח שלהם. היום אמרה רואה אותה עצל החבריה הצעירים מצרים. אולי שיר של תוכנות גדי היה כמו "כל העדר". כולם עושים הכל, וכל מה שנשאר זה איך זה בא לעימות מרופת, על הדשא. שם הכל נלחץ - מה קרה אתמול ומה היה הערב, ולמה זה משתמש מזה ולמה אמר בוטחים יותר מדי וכדומה. רק יותר מאוחר, למשל ביעג רואים עצל כל אחד איזה תרמילי יש לו על גבו, רואים עם מה הוא הולך לדרכו.

ולחלק מכם היה קורת קשה על החבריה שהיו בחוץ, וגדי, אולי הייתה לו הרגשה שהוא מנוקה. היה צר לו כל "המרפסת" וכל הטעינה זו. הכרתם אותו רק בסוף, כי בסוף כל אחד הולך לבד.

דני: בקשר לנסיעה לרומניה - יצאנו לדורך, כולם מלבושים יפה ומי מוביל את כל העדר הזה - גדי עם מכנסיים קצרים, "תיק שכלי" וסנדלים. דורך, מה זה דורך, כאילו נושא לטיל בעקבות.

אילן ואיתן: את התווך הסופי ג' דאייך צוות; ג' אילן ואיתן א'ק
הצגדים נתלהים ונתקבצים.

משה: פעם דיברתי איתם על בנייתו, רק פעם אמרו מצאו בתיבת הדואר של "שלען" מכתב לאגדי. אוטומטיות הופכים אותו ורואים שם של בת. היגינו מבסוטים, מה זה מבסוטים, גו, סוף-סוף! היכנו אל גדי ושאלו: "גדי, מה זה?", ואני צורך לתאר את החיבור האפיבגי שלו, כדי שתבינו. כולם יודעים למה אני מתכוון. מין חיבור מודורי, חיבור של שף ביישן, שף "מה אכפת לך" בזה. מין חיבור בורא, נורא שוכבי.

קרה פעם שהסתכלנו על איזו בת, וגדי זרך מילה טובה. אמרתי לו "גדי, אתה? זה לא מתחאים לך", ושוב אותו חיבור של "מה אתה יודע עלי?". כך שאיבנו יודעים אם היה לנו חברה, כי כל עוד לא ראיינו אותו הולך בחוק עם בת, אי אפשר לדעת. כך עשה את כל הדברים; עד שלא ראת את התוצרת השופפי. לא ראית כלום.

אף פעם לא ראיינו איך הדברים מתבשלים ומעובדים, הכל התרחש אצלם, ובשקט.

במה שעשית, כי זה תרם לי המון, למדתי והרחבתי הידע שלי בתחום שקשר בדת, אמונה וミיסטייה. האנשים שהיו שם עדיין שומרים על קשר אליו, אבל מבקרים לפומים, אבל אני כבר לא עושה מדיטציה ולמעשה סגرتית את העבינים. היה טוב לנסעות, הושך עוד נזכר בידיעותי, אבל זה הכללי. אולי ההדרכה בשלב מסויים ואחרי זה קורס הטיס - כבשו את תרומת ליבו, או שראה שהעומק בדברים, הוא הרבה יותר מהמדיטציה וה"గورو".

היה ג' כוח אדיר אפיקים... ה'קץ
וילן: היה רואה סקיאו/CKERIM רג'.

משה: يوم אחד נסעתי עם גדי לסדר את עניבgi הנסעה לרומניה. הפתייע אותה שהוא ללח את ארגון הנסעה על עצמו. לא ידעתי מה אמזה שהוא מארגן, ואם בכלל ניתן לטויל בסוף, נסענו לתל-אביב, שנינו בסנדלים, מכנסיים קצרים ותיק צד מסקן, אבל גדי התנהג כאילו יש לו עניינה ותיק "איים בונדי" ביד. הוא הכיר את כל הלהיכים. נכנס למשרד ודיבר באילו הוא עוסקת בארגון תעופה הוא כמה שנים. גם בשדה התעופה הוא ניגש ISR לאנשים המכוננים, הראה להם את התעודות ותוך 2 דקות הינו בפניהם.

ראיתי שמנם גדי שקט, שקט, אבל כל דבר יוצא תחת ידיו מושלם, איןapse. שקט לא מחפרץ, אבל מצד שני היה לו מין כוח אדיר בפני עצמו. בשקט, בשקט ולאט, לאט היה רואה שביבו דברים נבניהם. כך גם עם קורס טיס. הילך בשקט, בלי לדבר וננהיה טיס.

דני: בשבת לפני שהוא נהרג היגינו צרייכים שנינו לנסוע לקבוצת אידה או פונרו. הוא אמר לי "שווים דבר לא יעזור בעוד אם ירצה את האופנו - מבחינת כספיה היה מוכן להוציא הכל. שרצה משה היה מSIGAROTו.

המxon פעם לא הבנתי אותו. למשל עם ה"גورو". מה פתואם שגדי יLER ל"גورو". כי מי הילך לשם? כל הדזרוקים. כל אלה שלא יDUO מה הם רוצחים עצם. והוא הילך וקיבל את הידע. אובי לא האמנתי, לא ידעתי אם הוא באמת רוצה בזה או לא. אני הילכתי ל"גورو" רק כדי לראות, לידע מה זה. אבל זה עזבתי את העסוק מהר מאד, אבל גדי המשיך. לא יודע עד מתי. יכול להיות שהמשיך עד הסוף, עד שבhargaabel הוא שתק ולא דיבר על זה עם אף אחד. כשהיה עוזה מדיטציה, היה סוגר את החדר מכל הצדדים - שלא יראו אותן ולא יפריעו.

מצד שני היה בו בטחון. תמיד היתה הרגשה נעימה ובטוחה לעשוaitו דברים. יוצאים לאיזה טויל, גדי ישנו - יהיה בסדר. הוא כבר ימצא את הדרך. עושים איזה תרגילים, גדי יודיע את הפטרון. נוותנים לו רדיו לתיקון - ידעת שיעבור עליו כל הלילה, ובסוף תיקון. הינה לו מין סבלנות כזו, מרגיצה לפומים, סבלנות ואדישות כזו - שהיא מתמודד עם כל דבר שבו אחרים לא הצליחו - עד שהצליחו.

איתן: בשנת ה'יא'ג' יצא לבו לדבר על ה"גورو". הוא אמר לי: "יתראה, הכל טוב ויפה, הידע, הרעיון וכו'". אבל האנשים, אלה אנשים שאין להם מה לחפש בחיקם. אני לא מזלזל

משה: אди עבד המון שנים במלול וזה נורא התאים לו. ראיתי אותו כבר לולן לכל דבר. יומם אחד החליט לעבור לרפת ובאותה תקופה החלטת אם אני לעבוד שם, כך שהחליטו ביחיד. ביום הראשון בו עבדנו, נתנו לנו שרטוט לעבוד עליו. אמרו לי לנוכח עליו, כי אני עבדתי מקודם על שרטוטים בפלחה. אדי השטכל עלי, ואמר: "תאן לי לנוכח". נורא פחדתי, כי לא ידעת איך הוא בוגר, אבל הוא אמר שיחיה בסדר, עלה על הטר-קטור, שם במלח, ו... הוריד קיר. עתה תקופה שם עצמאו מטה להלוד לשורך. ולפעמים זה היה ממש סיוט לחLOB אליו. מהחלה הצליבה ועוד טופה, לא הפסיק לשורך. אז מיילא אם בן אדם שורך מגינה וזה נעים לאוזן, אבל בשורךtron אחד כדי ללמוד לשורך! 4 שעות!... אבל בסוף הצליך.

אפרת: לאדי היו המון שאגיאות כתיב. יפעם שאלתי אותו למה אייננו מנסה לתקן זאת והוא אמר: "תדע לך שלכל האבושים החכמים, יש שאגיאות כתיב וזה הוכח".

משה: שמעתי שלאנשימים שבועות יותר למקצועות העומנינים אין בכלל שאגיאות ולאלה שנוטעים לרייאליסטייה יש שאגיאות, והם בדרך כלל גם אנשי נורא מפוזרים. ואדי באמת נעה למתמטיקה ופייזיקה, והיה כזה מפוזר. **אפרת:** אדי קרא המון. פעם בא להמליץ לי על ספר והוא לו 5 ספרים בחדר שלחך אותו שבע שבוע בספריה. שאלתי אותו מתי הוא מספיק לקרוא, בזמן קורס טיסיס שזה לחץ ולימודים. הוא אמר שכארה הם הולכים לטוס, הוא יושב בקצה המסלול וקורא, מycles למזרו בטישה וגומר את הספרים. היה לו כושר ריכוך עצום.

שנוגע לעצמו וגם כל זה שהיה מתבזבז, היה גם מאד, מאד מקשיב. זה מה שאני ריאיתי מבחן, וגם כמו שאני רואה אתכם עכשו, תמיד רואים שיש אנשים שיוצרים כל להם לדבר, להתבטא, הם יותר מהר נפתחים, ויש אנשים מהם יותר טగורים וЛОוחם להם הרבה דמן לדבר. אולי זו הסיבה שאחרתם כל כך להכיר את אדי. הוא היה מאד שקט ומוספני, ומתוך שהיה ביישן והחתייחסות שלו לחיקם ואנגיון מאד, אני חושבת שלא התאים לו שילך ונגנich יתפרק או משחו כזה. ההתנסות הזה אף השוו לא התאימה לו. אם היה צוריך למצאו משה, אז שתחיה חברה רצינית, לא היה אפשר שבו לבטלת. היה צוריך למצואו את היורדה בתם. היה צוריך למצואו את הירודה בשביילו, או משחו כזה.

מהדברים שאמרתם, הרגשתן קצת האשמה על תקרופת המוסך ואני חושבת שהיא נכונה. יוצא לך שאתה כולם, אך למעןת לא מתבונן באף אחד טוב ממש. אולי מתוך זה שהמון אנשים ביחד, ואולי זהו האיל שבככל אחד עסקו מאד עצמו.

רבנה: אני זוכרת שנורא הרגgit אונטנו שבמיסייבות של הייג' רוקדים רק ריקודי-עם. אין לי משחו נגד ריקודי-עם, אבל צוריך גם להשתולל קצת. פעם הלכינו, אדי ואני יחד עם כמה חברות נספחים ואירגנו ייסלונגים! אבל לא כל כך הרבה באו.

גען החנו גלאז גלאז גלאז היה גלאז היה
נאן טו גלאז גלאז איזו גלאז גלאז גלאז
וואן גלאז גלאז גלאז גלאז גלאז גלאז
גלאז גלאז גלאז גלאז גלאז גלאז גלאז
גלאז גלאז גלאז גלאז גלאז גלאז גלאז

איתן: דוקא לאדי לא דאגתי בקשר לARBOT. ידעתי שאצלו אף פעם איזו נוראה לדעת מה הוא עושים ובסוף עוד נראה אותו עם איזו בוחרה. היה ברור לי שכארה הרוא ירגש מוכן לכך, לא תהיה לו בעיה. קרה פעם שגשה אליו בת בקבוץ ואמרה: "איתן, יש לי בעיה, אני אוהבת את אדי". נשארתי המום. מה היא ידעה עליו בכלל. שאלתי אותה מה אני יכול לעשות והיא ביקשה שאני אגיד לו. לא אמרתי. אמנם היחתי מספיק קרוב אליו, אבל יש דברים שלא רציתי לדאג לו. לא יכולתי לראות את עמי הולן ומסדר לבוחר זהה, שיש לו כל הכלים וכל האפשרויות - חברה. ידעתי שכארה ירצה - תהיה לו.

עדה: חשוב שלא מצא או שהתבישי?

איתן: הוא היה ביישן. כשהאתה אותו על המכtab (שםה ספר עליו) אמר: "פעם דיברתי עם איזו ב, עכשו היא כותבת לי". יכול להיות שהוא התbias. אבל דבר אחד בטוח, כל מה שהיה רצוי, היה משיג, וגם על הבושא היה מהגבר. גם לא היה חסר לו. היגינו הולכים יחד למיסייבות של החיצ', יושבים, רוקדים, מדברים על בנות. לא הרגשת כי אילו הנקודה זו חורה לו. היה מאד שלם עם עצמו.

עדה: נראה לי שזה היה מאד מתאים לאדי, שכן בענין זהה (בונות). את התכוונות שלו שהיה ביישן גדור, למרות הבתוון העצמי שלו. יש פה אכן ניגודים, אך האדם הוא ייצור מרכיב מכדי שנוכלطبع ואיתו באיזו נostonה.

עם זה שהוא משרה בטחון על אחרים, היה גם מאד ביישן בכל מה

מוקדם בבוקר. האויר היה צונן וצח. המראת היה חלומי. הבטנו למיטה מושלמים מהנווף. ראייתי אותו "אוכלי" את המראה. אי אפשר היה שלא להתרשם מההנאה שפשתה על פניו. פתאום התחלףձד זדמנות את המנגינה של "ירושלים של צהוב". אהיך עברת לדקלם "אויר הרדים צלול כיון" - וهمשכת, והמשכת לשיר שהותבו לעלה (עד היום זהה אני שומעת את קולך...). לאחר כמה דקות נגננו לנצח החדר ומתחנו - תהום, אז שאלת: "ילאה, את יודעת מה קורה אם נופלים מפה?".

אני זוכרת איך חשבה חולצת רקומה לאירוע. היות כל כך נחמד. כל פעם שראית איזו חולצת קטנה רצת אליה: "מה את חשובה, היא מתאים לך?" אני רואה אותה נגד עיני כאילו כאן, כאילו עכשו, על הטהרות העבקית בלונה פארק שם, משתולל עם החבריה והבלורית הבלוגדיונית המפורשתת שלך מעופפת ברוחה.

בגלל צבע שעדר, קראו לך במסוד "אד-ק-ש", עד שגוזת את הרעה כשותגייסת. בחופשות מהছבא, אף פעם לא שחתה לשואל: "מה נשמע, מה שלומך לאה?" ולפעמים הייתה מספר לי על הקורס. עד היום נדמה לי שאראה אותך בזוצאי-שנת, כפי שריאינו אותך תמיד, בכינסה לחדר האוכל ליד המדרגות לעלה, עם המדים, מתכוון להזoor לבסיס.

קטונתי מכדי שאוכל להביע את גודל הצער והכאב. המיללים נראות לי כל כך דלות... הכל נראה חסר משמעות מול עוצמת הרשות. לא בשאר לנו, אלא,ձכורך אותו כדי להיות יפה, עדין - עלם צער.

תנוו בשלוום גדי יקר שלנו לאה רון

גדי פרח הטיס, גדי לא היה רק פרח טיס. הוא היה פרח במלוא מוכן המלאה. פרח שרק התחלף ללבלב נקטפו גדי - קשה, קשה נורא לדבר עלייך ולא אליך. אולי ערבית נוראי ואיתום היה כאשר קיבלנו את הידיעת אשר אותה לא יוכל לשאת ואיתה לא נשלים. פשוט בלתי אפשרי!

כל כך הרבה דברים מזכירים אותך. כל פעם לאן שפוגנים... נזכרים בר. כל פעם שאני נעמדת בפתח חדר האוכל, ורואה את הצריף ממול, נדמה לי אני רואה גם אותך כפי שאתה עס חבירך, יוצאים באותו בוקר לטיפול. זו הייתה הפעם האחרון שראיתך.

תוך כדי עבורה עם קבוצת "סלע" התפעלתי מאישיותך. אישיות זורתה, מוכשרות,יפה, רב-גוננית, בוהה ונעימה. אפשר היה ללמידה מך איר ולהישר הדורים. תמיד פעלת תוך הגיוו וויתוריהם. בוויכוחים של הקבוצה, תמיד הצלחת סדר את העניינים לשביות רצון כולם, על פי רוב תוך ויתרו אישי למן שלום בית והבראות האוירה. עשית זאת ברוח טובה וכדבר מובילו. אהבתך לראותך מנהל הכל תוך אחריות מלאה, בשקט, ללא ממש, עם חירות על השפה ייח ומבט מלא רור. מבט צזה, של גדי, טהור. השבועיים שהיינו ברומניה, גרמו לי שאכיר את חברי הקבוצה עוד יותר מקרוב. וכך אותך על כל מעלהثير. איך דאגת לקבוצה במסירות ובהתהשבות עם כל פרט. כמה חוויות ממש מזכירות לי מיוחד אותך, גדי.

באחד הימים עליינו על "קרופטם"

אה מרגא, אה,
אה הנטק, האיה
בזקתו
אפרהוי נסלהותיק, אן,
הערע אכאויאק
הנתזום ג'נא.

ווק ג'א פוקו
כי נצאה אמי פלאט
ואנכי אלה אווי מילזא.

וואוי חאן

לעדי לאחאת אהטה
לאושר יש גבול, לכאב אין
בחילינו נפרדנו, במותך גם
פרידה אחת נאה
ଓושר ותקווה
אר זו האחורה ביפצת
את כל התקומות
השarterתני ערום כל
וחושב
מה טעם לכל זה.
מעל ההר ראיינו
שייעיה,
היינו נדהמים מיפוריה
הגורל רצתה שם תשכון
לעד.

איתמי

שבת

שלום ...

אני יותר מדי חושב בזמנן האחרון, אבל אני חושב שהוא לא מזוק. את צודקת בקשר לפגישתנו. היהת באממת מעין רופף כוה, לא במציאות. במקרה פחות מתבונאים ואפשר להיות יותר נני.

בימים שני נסענו כל הקבוצה לירושלים. החלנו להתחילה בפעילות חדשה או לגבות את הקבוצה. המהנדס שלנו הודיע על התפטרותו והמצב היה באממת גראן. אחריו שיחה ראשונה החולשת להתחילה במבחן. נסענו לירושלים, בזוגות בטרמפים. היה בדור לא נורמלי. רקחו אותו טרמף עד ירושלים שני חברים נסעה נסעה בטעות וככל הזמן דברו בניהם על עניינים למלאה. על פריחות תוכניות כלכליות וככליות על חברי נסנת. אחריו זה טיפלתי הרבה בעיר העתיקה (אני מכיר אותה טוב מהכייפה). נפגשנו כל הקבוצה בשער יפו. רקדנו הרוח ונשינו בידור. לא כל כך דיברנו. אחריכך חזרנו כולם ברכבת וזה היה השיא. תפנסנו קרון שלם, לא נתנו לאנשים יהנסים (הרכבת הייתה כמעט ריקה) רקדנו והשווילנו.

כבר יש אור בבית שלי (על החצר), אבל הוא עוד לא גמור. אני חושב שהוא טוב מאוד שיש לכל אחד מקום מסוים, שהוא בנה בזה והשקי. מקומות שהוא יכול להיות בלבד כשהוא רוצה. יהיה לי הרבה יותר קל לכתוב מכתב אם הבית יהיה גמור.

אני לא יודע למה כתבת במכח שישי לך הרגשה שהוא הסוף של משהו. לי לא היהת הרגשה זאת אבל אני חושב שהוא השפיע עלי בכתיבת המכתב. אני לא חושב שהקשר מנותק בזמנן שלא שלחתי מכתב. אני חושב על המכתב, וכל כמה זמן נזכר שרציתי לכתוב ולא מצאתי זמן.

אני אוהב לשבת על ערמת גראני כותנה ברופת ולהשוו. זה לא נורמלי. אני מרגיש כאילו מלמעלה או מהצד אני מתקבל על המתרחש וככל לחשוב מנקודת ראות שנה. כמו במנין שקט כהן ואני שוקע עלי מצע רך והכל מתעורר. אני חושב הרבה עלי הצבא עלי וזה הזרה לקבוץ. צריך למצוא משהו לששות בקבוץ ווא לשבוע במאי הדרמה (לעבון 8 שעות ואחר כך לילכת למועדון ולראות תלביוזה). לעסוק במשהו, לימוד (אני לא מנגן כלכך). גם בצבא אני לא יודע לבדוק מה גנשוו. יש אפשרות חופש מקום כל יותר עם הרבה יציאות הביתה, או חפש אחות ולימוד שהוא חדש.

?הה?

הה ?

מץ' ים ראשון 20.10.74

שלום ...

תודה רבה על המכתב. כרגע קיבלתי אותך, החלטתי שם אני לא כותב כרגע איז תgrams סחבת. רציתי לכתוב לך קודם אבל היינו בשבעון גדן. היינו מאד לחוצים. קמ"ס ב-5.50 בובוק, וביליה לפנים נשארים ערירים עד 1.00. היה משפר די חמור של מסדרים וכו'. המדריך שלנו היה קפדו אבל הבהיר כי טוב ולמדנו הרבה נשק (עוזי, צ'יקי, קליצ'ינקוב ועוד).

... אני ממשיך, הייתי צריך לדבר עם המשפחה, מפריעים לי לכתב ...

נקודות גורה

למדנו גם קרב- מגע והרבה ריצות. אני מאד נהניתי.

אתמול היה במוסד דן כהן (מ"סוקד"), דברנו על התתנחותיות.

היה באמת נראה כאילו שקרב אבוד. ניסינו לחשב מה לעשות. הוא לא רצה להציג וטعن שאם חשבים שהוא חשוב ונרצה לפעול, אנו לא צריכים את עצותיו. אני חשב שם (שהוא) באמת צודק. רק צריך לבחיר קצת את האידאולוגיה והסבירו. ואם מקרים בסכנה שקיים בעית הימין אין ברירה, אז גנטות גפוע. אני אומר שהחומר והפוניות זהו פתרון, צריך קודם לחשוב ביניין, בתוך המוסד. להפעיל את המוסד והקבוץ (עורתי) לאמא שי' גצלס את האחות של'. הגענו גם ליריכוח מה יקרה אם יעלה הימני לשפטון ודן טען שאם זה יקרה נאלץ להפסיק בהם או גרדת מהארץ ודייף להגשם. אני בדעתו: יש מספר רעיונות שמוגנים האדם חי והוא לא מוכן לוותר עליהם ומוכן למות עליהם, אם זה יתרום לאדם. (שמעאל דון מביא את המוח ...)

יש לנו משחק "חפש את המסתור" במוסד בעוד מספר ימים. אני ועוד אחד מטמוניים ואני מאד עסוק וקורא על היישוב היהודי בתחילת המאה. (AIRIS אחותי מעוניינת לדעת מה אני כתוב).

๔๓

לא כרגע אבל גם פה לילקה 26.10.74 שבת

שלום ...

אני במוסד נכשו בלילה. שני החברים בחדר שלי ישנים, חורתו יותר מאוחר כי היה אצלינו משחק כדורי-עף נגד הקבוצה חזקה בלילה. אם היוו מנצחים היינו עולים אולץ. לא כל-כך אכפת לי שהפסדנו, קצת עצוב לי עכשוו, אני לא יודע למה.

... והCORD מצב כוננות אצלי. כראתה שיש מוחבים באזורי (לא התרגשתי מזה). ביום אנחנו שומרים בשער של המוסד. אני חשב שהוא שוטתי. אני שמח כשאני מקבל ממש מكتب. אבל שלי אמהות לי שיש לי מكتب, אבל הלכתי לעבוד וראיתי אותו רק אחר-כך. אני לא יודע איך אצלהן, אבל אני כל פעם מחהה למשהו אחרת משענום. לפניה הגדנ"ע חיציתי לגדר".

מחהה יומם שבת, באמון, לאייה שעור מענני וכשאני מקבל מכתב זה פואטס עוד משהו שאני חשוב עליו ומהכה. אני גם מחהה לוה שאענה לך (כתבתי יותר מדי פעמיים "אני").

מתכוונים המון דברים במוסד. אני בדרכ-כליל פעיל כהה, אבל עכשו אני מרגיש קצת תלוות. לא יודע לבדוק למה לא שם לב לזמן שעובד או לא מחכה לכלום, מה באמת המזיאות?

בקשר לשאלון שלך, או הנה התשיבות: אני מת על AIRIS, זה נכון
... מזמן לא חשבתי איזה צבע אני אהוב. פעם אהבתי טורקי. אני אהוב לבים, סוטים, פרות צפרים ועוד.

אני טוב בחשבון, דיאלטיקה (פיזיקה, אוטומציה). אהוב ודי טוב בתנ"ך. גם טוב בהיסטוריה, אבל אין לי כח להתאמץ (המורה תמיד כותב בציונים "ראים ששאתה יודע את החומר אבל לא כתוב מספיק").

דברים שאני אוהב לעשות: קרטה, לוגו (אם יש ספור טוב). אני גורא מאד לאט. נכון גורתי את "למי יצאלו הטעמוניים". לדככ' על סוטים, לטיני, טבע, להתפסף. עבר פליי — פערירמעט פרצתי למטבח או שחבתי טרקטו, אף פעם לא תפסו, אני חושב שאני ישר. לפחות מטעמים תמיים בענין זה. בקץ אני אוהב את הים. הוא אכזר ופראי כשהוא סוער. אני אוהב להלחתם עם הנגנים, לפחות קצת מפחד.

בקשר למרחוב — אחרי שחזרתי ביום אחד משארם-א-שייח' למצור בטרםפים, אני חושב שהארץ מאד קטנה ושות מרחוב לא גודל (טכנית). סוף (השאילון)

אולי יש יותר מדי נושאים. קצת קשה להסביר, צריך לנ强壮 על כל נושא. אני גם חזק על המכתב שלאן.

אני חושב שלא הבנת אותי בענין הפוליטיקה.

לילה טוב

לחחות

๔๓

nb. לא חשבי שאצטרך לכתוב מספרים במכתב. אני לא שונא לכתוב.

15.11.74

שלום...

אני עושה בגני קטן בסדר של המכתב, אבל לא חשוב. ככה זה בראש שלי. ביום שלישי האחרון הלכתי לתל-אביב. יש לנו במוסד חוג נס אביתל גבע. אנחנו כ-150 חברות ו colonies של חברות. אחד שנקרא נס א-ביתל גבע. זה נסיך איסי ומי שרוצה יכול לבקש. היה לנו גם איזה מסרה שנגעה בסוף למחיאות כל-אביב ונביא עליי בקורס בטיפול הטיטול. אני לא חשבי הרבה למה ובשביל מה ואולי בಗל זה הלכת. המהלך הוא 60 ק"מ בערך ועבדנו אותו ב-15 שעות. ייצאנו ב-1.00 בלילה דרך דרכו לבבש היישן וממש דרך פסי הרכבת כmuch עד תל-אביב. זו ממש חוויה לא נורמלית. המון דברים עברו עליי בבית אחת במשך התutorial, כל מיני תחפוכות, מחשבות וষיחות מעניות עם חברות. היו דגעים של מעין משבר שכולם הלאו ושתקנו ולא היתה ברירה, לאן לחשוב.

הלאנו והלאנו והלאנו. בערך כל שנה עשינו הפסקה. לקחנו מעט לחם, קפה ומרק שששלנו בדרך. סייה הרגשתי ספק עצום אחרי הלילה, גם אולי ההרגשה שאני קצת מעלה שלא הלאנו, שלמדתי הרבה (על החום) אני עוד לא יודע בדיוק מה, אבל מרגיש משחה. בסוף חזרנו באוטובוס ולא היו מקומות ישיבה. יתר הבנים נשארו להציגת תל-אביב ואלה שלא רצוי להציגת חזרו. היו 5 בנות, אביתל ואני.

בהתחלת ישבו 2 בנות על המדרגות, אחורי וזה הם התחלפו והתפנה נוד משוב והיו שבים והמלחוף שוב. אני באמת לא הרגשת עייף (והייתי היחיד שלא צלען, אני חשב), אך לא רציתי לשבת. אחורי זה אביתל התישב. התפתח מעין ויכוח והם לא האמינו לי שאני לא עייף. כל הזמן טענו שגם מעין הרגשה גברית שאני לא אוכל לשבת כשהן עומדות. לא חשבו, זה באמת שיטות.

בקשר לזמן (שלך) אני חושב שהוא באמת קובע ביחסים, אבל אחרי שנפרדים בהחלה עד המכתב הראשון זה מード מוגש. אחרי כך ציילו זה כל הזמן אותו מרחק ולא משנה שעובד זמן בין מכתב למכתב. אני באמת רואה אותך יותר ברור בתוך המכתב, אבל לא כל-כך קיזוני כמו שאמרתי.

אני בדרך כלל לא קורא שריט ככה סתום (הכוונה לzech ספרים), אבל בשערורים ואם מזמין לי אני קורא, אני די אוהב ...

להת' .

ה' 3

ערב. אני ישוב על המיטה בחדר. עוד מעט יהיה חנוכה לילדיים. אוור נעום שלוש מיטות בחדר ובפינה שלוחן. על השולחן בקובץ יין עם עליים. אין שהוא נסתייה לסידר את החדר אבל הם לא משתפים פעה. המסרור המוקולק נוד עומד בפינה. אני לא יודעת מה יהיה איתו. הכלב לא מפסיק לנבוח ומשהו נוטע בטוטנות. שקט, והשען מתקתק.

מספיק.

מצר 9.12.74

שלום ...

מה נשמע. איך היה הטיעו. אני יצאתי לדבר צין. אני לא יודעת למה יוצאים לי רק משפטים פורמליים וקטוניים.

התחלנו את החופש יומיים לפני חנוכה. במוסד היה חנוכה ביום שישי. לא היה שמח. הדליקו נר ונל כל נר היה הופעה. ממש רציני. לא שררו ביחס. אחר כך היו קצת ריקודי עם ובסוף המוסד הלא לירקודים שלוניות במקלט. כמעט כל ייב נשארנו בחדר אוכל סביב סרות ושדרן. אני לפניהם מעדר ערבית שישי מוצלח על חן. לפניהם גם ערבי רגיל יותר טוב.

מה את אמרת על הפיריה (של המכתב). אני לא יודעת אם כל המכתבים צרייכים להיות פורמליים. נתנו לנו לכתוב עבודה בהיסטוריה והמוראה אחר שבנעודה איריאפשר לכתוב בשפה שරוטז'יס וביבטויים חזופשיים למכתב. ניסתי להזכיר קצת את הצנורה בין המוח והעת. הוא רץ קצת יותר בחופשיות, אבל אני לא יודעת מה זה מבטא. אולי המכתב צריך להגיד הרבה מה הרגשה באותו זמן. או אולי גם התחושה דשובה, בשבייל ההרגשה יש השפעה גוזלה מאוד ללביבתו, לתאר הקולות והמראות המשפיעים עליו. אולי ככה תביני יותר נכון.

הצרה ש캐שת מקבלת את המכתב את נמצא במקום שונה, האירה ומצב רוחך שונה. גם אם מצב הרוח זה אותו הדבר, הסביבה או המילוי היו משפיעות באופן שונה. כי מה שונמצא בפניהם אינו אותו דבר. תנשי לכתוב לי מה את חשבת על המכתב והאורנה בו.

היה ת שומר ליליה. זה די מוזר. לא פרחת. הסתוות עט חבר קבוע. חילקו כביסה, הכננו אוכל לנו ולשمرות. היה הפסקה חשמל בקובץ וכל הלילה ניסו לתקן. כשגמרנו את זה עשינו סיבובים באותו. זאת הרגשה די מוזרה.

הלכתי לבגעה עם סופת. באמצעות הרום הייתה צריכה צריך לפרט אותה. היה לא נורמלי. המון זמן

לא ורכבתני ומארד נהניתי, יצאת קצת, להרגיש חופשי ולדרהו בשדות. גם לחיות בלבד, להסתכל
ולחשוב.

קראנגו בשנוור ספרות את המחזאה "קרונפים" של יונסנגו. זה מצוין. הטיפור הוא על עיר
שהופיעה בה קרנף אחד ולאט לאט כל העיר היפה לקרנפים מלבד אחד. הוא כתב את המחזאה
תתגנובה על הנאציזם. אני קורא את "זאב הערביה" של הרמן הסה, כדי לך לקרוא ...
להת'.

๒๔

יום (לא חשוב איזה) מזר

טוב

הטוב הזה הוא המשך למכתב האחדרון "זה חשוב שתעננה לי, אז תענה, טוב?" וכאן
בא הטוב. אני לא יודעת למה ואיך, אבל עברו כמה ימים. לא כל פעם זה הדואר שמעכב את המכתב.
הפעם היהתי אני, מקווה שלא תיאשתי.

שלא... מה נשמע אני מצטער שחייבת לי בחוג משוטטים של י"ב ולא באתי. היו לי
סיבות לא הגיעו ואני כבר בנסיבות. קצת השטנו וקרו כמה דברים (משפט פלוטוף סתום
שליל). בשנוור ספרות נתנו לנו לכתוב שני סיורים קצריים ברגל ראשוני, הווה. אין אפשרות
לכתב מאמר או מחשבות. אני כתבתי התפלסמי וכתבתי המון מילים ללא ממשמעות (כשחן ביחס).
הופיעו איזה חתול קטן אצלנו בבית. אז הבנוינו לו אוכב. הוא מארח מודע ונכשוי הוא גר בחדר שלי.

היום היה לנו גיוס (בקבוץ). עושם קצת כספ, אולי ניטע לאן שהוא בסוף י"ב. מלאנו شكדים
בנסורת נזרתני פחאם באצבע בריגג. אני עוד לא יודעת אם משחו עץ אותו או איזה קוץ עם
ארם, אבל מארח כאב לי ועוד עכשו (בערוב) אני מרגיש ברגל מין דקירות כאלו האצבע נרדמתה.

בקשר למן את די צדקתה. גם לגביה הוא מארח שעושה הרבה דברים בקשר. אני לא יודעת
הוא לא מוגדר, לא מסה מסויימת אבל גורם. בתורת היחסות של אינשטיין הוא גורם כביד משקל
ומוגדר מימד (משם מרחק, מהירות ומשם שם גם משתנים). זמן הוא דבר ייחסי. אם טוב
הוא עבר מהר ואם לא טוב אז הוא מוזחן כמו צב. עד עכשו כל שנה נראתה יותר קצירה
מהקדמתה. אם ימשיך ככה, הנסיים יהיו מארח קצרות בסוף, אבל אם השנה תתיציב יכול להיות
שהיה מארח ממשם וארכן. גם השינוי בגידלה הוא כזה. אך יש גם שינוי בנסיבות השנה
בגידלה, השאלה אם הזמן קשור לזה. וכך נسألת השאלה אם הזמן משתנה כפונקציה של הגידלה
או כפונקציה של מהירות שינוי הגידלה. או במילים אחרות, אם השנה נראה יותר כל
פעם שנדיים או שהוא קצירה יותר כל פעם שהקצב בגידול משתנה.

מה את חשבת על הקטן הזה, הרראש שלי ריק עכשו אחורי כל כך הרבה פלטופים, אבל
התכוונתי ברכזנות.

• גידלה — תכוונה לא רק פיזית.

להת'

11.4.75

שישי בערב, אחרי המסיבה
חדר שלי, אני ליד הרדיו

... הרבה דברים שרציתי לעשות לא היה לי זמן (תירוץ), פשוט לא עשית. והעצה שלך,
אני מתלבט. לא יודעת אם להיות יי'ג. הריתי בגבעה בשישי שבת, היה נספ', מזבקרים הרבה. אני
לא יודע גאייה צד ומה יזכיר את כף המאזינים.

אתמול בלילה פחאם דברנו כמה חבירה וראינו כמה שוויה טוב במוסד. החופש שלא נצל.
אפשר לעשות מה שרצים. ליכת לישון באויה שעשה שרווצים (אולי בגלל זה כדאי להיות יי'ג).
וההשגרה הזאת של עבודה. זה לא קל. נכניםים לענף, רוצים לטוור, אבל אחרי 8 שעות עבודה
לא נשאר הרבה בחיל כל מיני תוכניות. אני החלטתי לא לשקען, או יותר נכון לעשות כמה דברים
חו'ז מהה. לא כל כך ששיתי והתרז' בשבי עצמי הוא שכנות אמי בונה את החדר מסדר.
מקדר צרייך לתוך, שולחן להשיג, מדפים לשים ולסדר. אולי בשבי זה אני מנפה לששות כל
מי'ני דברים קפניש לחדר.

אולי אנחנו בלחץ גם בגל הגיטרים. עובדים כל יום כולל שבתות ועוד. מהר יש לנו ג'ויס
ב-4.00 בבוקר. רוחתי בתל-אביב והתעניינתי על נסעה (כנראה לרומניה, זה הכל זול). ביןתיים
יש ויכוחים על מסגרת הנסיעה ולאן, עם כל הקבוצים, או לבב, מה נעשה שם. כולם רוצים שלא
יהיה טויל מאורגן, אבל מי יודע. עוד כמה ימים הגבעה. ביןתיים קיבלתי הומנה למבצעים של
יוםים, כנראה לסיירת מטכ'ל. אני עוד לא יודע. זה יצא בדיקך באמצעות הגבעה. קיבלי גם
הומנה למבצעים לחיל האוויר. המונ' שאלות (אולי כהה זה להיות מבוגר). שומע מכל הכוונים.

בינתיים גהה'

ההה

מצר 30.5.75

שלום ...

לא נעים לי שהחלהתי לכתוב לך דזוקא בנסיבות כאלה.

נהרג אחד מנצח. הוא היה בגרעין שנתיים מעלינו. הכרתי אותו די טוב. הוא עבר ברופת.
באחיו יום עבדתי ב-3.00 בפוקר בחליה עם בת אחת מהגרעים. בסביבות ה策רים והתΚבל
טלפון שהוא נהרג בתאונת. הוא היה בסיני בשערון. אחרי הצהרים נסעה להלויה בחיפה. מהקבוץ
נסעו מעת חברים וכל הבנות בכו. היה נורא. מטור קטן. היה רגעים שהחטפות מעד
לא לבכות. אני עצור מעד בעניין זה. בכיתתי בלבד קצת. אני לא יודע למה בוכים. הוא היה בחור
נדדר. פשוט כזה. לא ציפה לדעת יותר מדי ושאל רוחם. אבל רוחם. אהב מעד לטיל ובמיוחד
לקפוץ. הוא היה קופץ מכל מיני מקומות משוגעים ומפלים. היה יידי טוב שלוי.

בקבוץ הדבר לא כלכך מורגש, אבל בגרעין כי, וכשוו כל פעם מגיע עוד מישחו מהגרעים
למצר.

החלמתי להיות י"ג. אני כבר לא זוכר אם סיפרתי לך. בשבועות האחוזונים אני עסוק מעל הראש עם עבודה, גיטרים, חזרות וביעיר טידורי נסעה לרומניה. אני והשומרן את הטויג. כמעט כל יום ה策רכתי לנסוע. צריך אישורי יציאה מצבא, צריך תמונות, רישיות ועוד.

לחת' ולהשטע

๒๔

שלום ...

פתאום נגמר הכל. הגיע פשת, גמרנו את המוסד. גם פורים עבר בלי שנרגיש. לא היה כל כך שמח כמו שרצינו. בסוף המון פרידות, סיומים, מסיבות. ביום האחרון כשבשינו מסיבת פנימית צינו לשיר. השבנו שחיה מסיבה, אך כולם היו עצובים. עברתי אחד אחד, על עיני החבריה. אחד בוהה בחיל. אחר מוכין וראוינו איזומות. יצאו רק שירים עצובים. כמה חברות שלא רצו להשלים עם המצב, ניסו לשיר שירים שמחים, אבל זה לא חיל. אפיקו המהנכים לא ידעו לבדוק מה לעשות. מבוכה, היה טוב כשברחנו לתוך השיר ושרנו בלי לחשוב. רק באורה, אחר כך החלו ריקודים (סלונים), זה תמיד הילך, אז גם כאן היה חביב להציג. לא היה לי חשקלתית לבית שלוי. נמנמתי קצת, אחר כך חזרתי ולא מצאתי את החבריה. בוקר ספרו לי שהלכנו ופנסו מים בחדרים של הצערירים, לא ידעו מה למשות עם עצם.

ביום הראשון של תחילת החופש ... סליחה היה מאוחר בלילה ונרדמת. עכשו מחר, המשך ... נסענו בטישו בסני. יומיים נסענו עד ייד סנטה. היינו שיוsha ימים וטילגנו בחוגים. הייתי בחוג שט. חוג שלא התרכז בדבר מסוים, אלא טילגנו ואינו הרבה מקומות. ייינו מוחן למhana במקומות שמכוניות לא מגינות אליו ובದואים הביאו לנו את הציר. עליינו על ההר הגבוי בירור — הר קטרינה, 2600 מ' ומשם רואים את מצרים ואת נוב הסנודית. כשידנו שם מצאנו משטה של קרה (זה היה בצהרים) במקומות מוגל, במידות של 4×3 מטר. המדריך אמר שכוכב קחחת אפיילו חדש עד שחקרת ים. אחר כך עברנו בודוי ("הפיילים" כינויו), שמורכב מגרניט אדום. בಗל שברים שנוצרו בהר יש גושים גדולים בצורות שונות שפזרוים בואדי כמו פילים. בוגל זהה מרכיבים מגרניט ומס מחוספסים. אפשר לכת עלייהם גם בשפט גודג, כי' בא רג'י. יש גם המון מים במדבר עכשוו, וכמעט בכל ואדי יש מים. התרחצנו. המים קופאים ממש. הדמן שששוהים בהם הוא בדיק החון לijkות להרגיש את הקור וליצאת.

בלילה ייינו יחד עם חברי שביבאו לנו את הציר. היה לנו קמח והם הכינו לנו פיתות. לחורת המשכו בטישו והיה איה ואדי משגע שמי שהליך בו היה צריך לקפוץ מכמה מטרים ולטפס במקומות תלולים. היה שם גם מפל נחדר בגובה של כ-45 מטר. ביום האחרון בסנטה, עליינו בלילה בשבייל לראות את הוריה מהר משה. משחו נחדר. הר גבוה ורוויים לא נורמלאי. חזרנו לחוף (אבו רודס) בנסעה איזומה של 5 שעות בואדי. החברה היו עייפים ונצבנים והחלו לירב. בלילה הגענו לשארם. בוקר נסענו לדחוב והלכנו בואדי שmagnum, אחרי 8 ק"מ לים. המשאות שהיו צדירות לבוא, לא באו והלכנו חילק מהדרן על החול, ברגל. כיוון שלא מגיעים לשם אנשים, יש על החוף אלמוגים וקונכיות נחרדים, גדולים מאד וצבעוניים. לאורך כל הדרן.

אחר כך החלטה רוח חזקה גם לא ידענו מה הולך בארץ (היה מצב כוננות), לכן החלטנו לחזור. יצאנו ב-4' אחרי הצהרים ונשענו נסעה מטופת של 11 שעות עד הבית. בדרך החלו סופות חול ורוח איומה. כמעט לא התקדמנו. ליד סודם עפו לנו כמה מזוחות מהגג לאחד ששהברנתן נקרמן ... עכשו אני בקבוץ. אני גר בחדר של 2 חדרים (חדר אורהים, חדר שנייה, מטבחון, מטבח) עם עוד שני חברים, אחד גר בחדר שנייה ואני עם עוד אחד בחדר אורחים. אני מנסה לטוף את החדר, יש לנו מקרר ורדיו ואולוי גם פטפון. אני לא יודעת בדרכו מה נעשה בקבוץ, חוות מלכובות. אנחנו עושים גיטרים כדי לנסוע לחוץ. כל קבוץ עושה לחוץ, אבל כנראה שנסע ביחד.

לחתי בינותים

שלום

הה

מצר 21.8.75

שלום ...

אם אני הרבה זמן שרציתי לכתוב לך, אבל לא יצא.

האxon היה נורא וDick את כל הקבוצ. האנשים לא ידעו מה לעשות. היה קשה להבין. לא היה אחד שאפשר היה לחשב עליו, מיד התעוררבו שלושתם ... יש לנו בית קברות קטן ועד עכשו היו בו רק שלושה קברים, לא של חמורי קבוץ. כולם בכוכו. אני מטאפק בעניין זה. אחרי שכמעט כולם הלכו, הלאתי בין העצים מחוץ לבית הקבורות, ישבתי לבד קצת בכחתי. עכשו כבר אחרי זה, גם הסמינר עבר. מה שמאפיין את הסמינר היה שהיינו עד השעות האחרונות של הלילה מדברים בזוגות ובקבוצות קטנות ואחדך שרים. היה פחות הוויל והשתווילות, אך גם זה היה נחמד. היה מתח קראת השבוב. בהחלה ששבצתי בביית-שאן ולא הייתי מרוצה (ביחסתי במרכזי ונעור שוליים). אחריו זה היה כמה החלפות ובסוף אני בקירת-שמוןונה. אני אהיה עם עוד שני יייג, אחד מבית-הזרע ואחת מהזרע. הינו שם יום אחד. מאד רחוק, אין בכלל קבוצות ונצרך להתחל מחדש. הרבה חכניות לטיפולים שנוכל לעשות.

אומרים שהדבר הקשה שם הוא הבידוד החברתי. אנחנו מוקווים להזיז מעמד. החבריה טובים (אנחנו אחת הקומות הטיבבות). זה מושך אותנו החיים בעיר, ההתמודדות. זה שניהה לבה, נכון (ונכין את האוכל) בלבד, לטיל באוזור ועוד.

הסיבה שלא כתבתי לך, לא היתה בגלל שריה לך חבר. פשוט הפסיקתי זטן מה. אחרי הפעם ברמות מסוימת (שbatchת לא הבנתי מה היו המטרות ולמה היא נועדה) היה מרחק הרבה חיצית למחט ממך.

הייתי חולה היום. יש לי עוד שבוע וחצי עד תחילת הלימודים והפעולות. עבדתי יומם אחד. כבר שלושה שבנות אני לא עובד. קצת נמאס לי עכשו מההעבודה. חסר עניין ושייגנו בענף. הייתי מת יצאת לטיל עד הפעילות, אבל לא היה לי לאן ועם מי. עכשו מצאת. בשבוע הבא אנחנו יוצאים (כמה חברות מהקובוצה של מברקאי) לכנרת, ליוםים שלושה. ננסה לחיה בטבע וכמעט לא ניקח אוכל. ננסהʳ哉と/or (עם קשותות ומקלעים). קצת כמו משחק, אבל יהיה יופי בטבע בלבד.

ליבן עצוב לשקיית המשם

הה, נסיבי הקטן! מעת-מעט עמדתי על סוד פיקד הנוגים.
לא מזאתה לך ענו אמר מאוחר נעם שקיות המשם. פרט
כך זה נודע לי בברכו של היום הרביעי, שעשה שאמרת לי:
- שקיות המשם חביבות עלי מואד. הקה גתבונן לשקיית
הشمם...).

- אוֹלָם עַלְינוּ לִהְמַתֵּין - אמרתך.

- לִהְמַתֵּין לִמְהָ ?

- לִהְמַתֵּין עד שתגיע שעה השקייה.

תחילה הפתע מואד, אחר הצחוק ואמר:

- גָּדוֹת לִי בְּזַמָּן כִּי עֲזַנְיִ בְּבִיחֵי!

- הכל יודעים כי ברגע שעת צהרים בארכוז-הברית, שוקעת המשם בצרפת. יוכלים קיינו לחתות בשקייה זו או אלו הגענו לארפת במשם וקה אמת. לדאובונגו, ארת רוחקה מדי. אך עלי כוכב הקטן יכלת עתה להיו את כסאך באה צדים כדי לראות את דמדומי השקייה כל שעה שתרצה בכה...

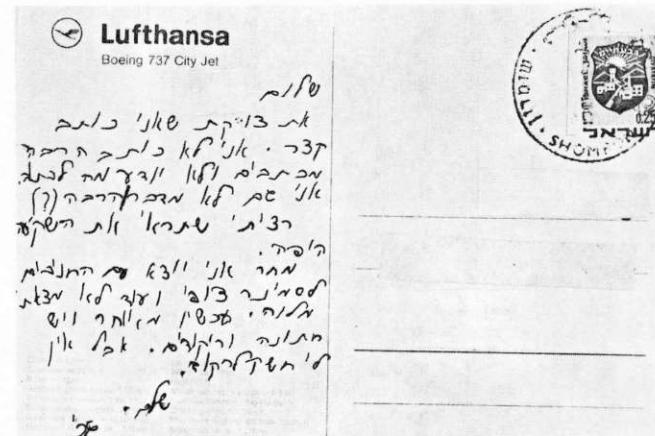
- יום אחד - ספר לי - ראתי את שקיות המשם ארבעים וארבע פעמים!

אחר הווסף ואמר:

- אתה יודע... טוב לראות את שקיות המשם כשהנה עצוב מואד...

- ובכן, קית עצוב מואד אותו יום שבו ראתי ארבעים וארבע שקיות?

אוֹלָם הַגְּסִיךְ בְּקָרְנוּ הַחֲרִישׁ וְלֹא הַשְׁבִּנִי דָּבָר.

תַּתִּיר קְיָמֵנֶת לְפָנָי וְלֹא
וְלֹא תִּרְאֵנָה כִּי תַּעֲבֹד
אָתֶךָ בְּלֹא בְּלֹא עָבֹד
בְּלֹא אָמָן בְּלֹא אָמָן
בְּלֹא בְּלֹא בְּלֹא בְּלֹא בְּלֹא
בְּלֹא בְּלֹא בְּלֹא בְּלֹא בְּלֹא

א"ל רצ' היה... ג' נעה ט' מאה
שהם מוד גוט והחגאים גרכט
היא הרצק ואין אודה...
———

... בוא ונמצא רע אל "בקעת ארבל"
לחזות בשניהם שחלפו ולאורן לחיות
ולצפות ליום כי יכו....

התזכיר? - מדורות במדבר ושיינו
יחדיו מהלכים, משיכים לתומנו,
שואלים לשולם.... אף שותקים לא
מוכבה (כasher למדנו אצל דוד).
כך נעבור מדורה למדורה לחפש
ידיידינו הקרובים, לאחד בלבבנו
שוב, ولو רק לרגע קט, את כולם
לдинמיקה קבועת אחת.

כך... אתה בקורס השקט, מעת
מעצך מספר, גליוי ופתוח מבער.
 ואני לצידך תמהה על השינוי שבר
חל. שחרי בפגישות הקבוצה הייתה
מצביע עת רציבור ועומק מחשבתו
במושב מה (אפילו נוכחות תרגילים
שדרש רציניות). וכשימים אחד גילית
מעט מהרהורי לבך, אמרת שאתה
מאוכזב, שלא לך ציפייה... מה
חבל... ודומה היה שאינך מרגיש
שידר.

אולם אט האל לזרוח עליינו
אורך, להבהיר אישיותך בפשותו,
והקשר ברוקם ונזר...
התזכיר כל זאת ידידי? הנה כך

בדיקת היה...
אף הצעת שנקים לנו קבוע של ממש
- רעיון שבה לבבות, אך נשכח
ברבות הימים, כי פנינו לדריכינו
הפזרות, לישם את אשר למדנו
יחדיו.

וכשנפגשנו שוב: לאור המדורות
בסיני ועם החולצות הכהולות,
ובינו מדי חחיללים... רציתי
לומר לך שאחנו עדיין מקובצים,
מאוחדים בנסמנו החיה, ענפים
שיצאו מגע אחד. איש איש בדרכו
שלו, מתמודד עם הטוב והרע בעולם;
בא בין הבריות, מעביר הלהה-להאה

בשותיות האחרונות ביסוד השתחף גדי
בקבוצת מדרכים שנפגשה מדי פעם
ועסקה בנוסף לנושאי הדרכה גם
בדינמיקה קבועת. אחת הבנות
קבוצת זו, כתובת:

הצה"

"... נעה נא' הי' חוץ' ו' לאן ג'
ח'טט ק'ח'וי אה' נח'כ'יט נ'ק'ת' ק'ה'
ה'ג'ת' ה'ה'ד' ו'א' ק'ג'ת' ה'ק'ה'
אל'ה."

אנ' ר' הי' חוץ' ג' לאן ג'
ח'טט א': הד'! כ' ק' הי' פ'א'ג'ת' ג'
י'ג'ק' - התה'ת'ה הי' א' א' ק'א'ג'ת'
ק'א'ג'ת', ואחד כ' הי' א'ג'ג'ת' א'א'..."

(ג' הערות ו附)

היתה שעת אחר הצהרים, עמדנו קבוצה
של חברות וחתמו לבואם של החברים
מקבוצי השווה"ץ אותם היינו אמורים
לאח' לשבת. לפעת הגיעו. משאית עמוסה
ורועשת שמנה ירדנו קבוצה של ברים
ונגרות בני גילנו. המדריכת שליהם
וחלה למלחמות. אליו שלחה בחור בלבונדיינו
ובוגה. לחצנו ידיהם והכרנו בשמות,
ולאחר מכן צעדנו לבתי.

בערב שבת לאחר תפילה וסעודה שבת,
נפגשנו כולם לערב וליכוחים והחלפת
דערות. גדי - ביחס גדול היה. ישב
וואפן פעל בויכוחו. לא בימנה על אלה
שהכל ברור להם וחוחשים שדרכם היא
הדרך ואין כל דרך אחרת, וכל שנאר
הוא רק להסביר לאחרים כמה הם טוועים.
בדרכו חזקה ששוחחנו, שאל שאלות,
התענגן. לא הינה בשלותיו שום נימה
של פרובוקטיביות או התקפה, פשות
ההעיבנות לשם.

בפרקנו במושאי שבת והבטחנו זה זה
לשמער על קר. לפניו גיסו לעבא בא לבקרבי. ספר לוי
ש עבר את המבדקים לטיפול רפואיים,
מובחרת. הכרתי את המבדקים וידעת
כמה הם קשים. אז ידעתי שגדי הוא גם
עלשן עם הרבה כח רצונו.

מסגרת הצעה היא מסגרת של הקרבה.
החיליל מזכיר את הפרטויות שלו, את זמנו
חוופשי ונוחות למדינה שלוש שנים
מחיליו. גדי נהרג טרם עת.

ת.ב.צ.ב.ה.

מיכה ולניר (ת"א)

על גדי וכמה מחבריו לקובוצה עבר
משבר חמוץ בכילה לייא, ואז שמתיל לב
לראשונה לדמותו המרתתק בדיבונים
בזעדה הפגוגית.

דומה, שהיה זה משבר מאוחר של גיל
התבגרות בנוספ' לאחPsiי-מעיה אחר
עלכיהם מודומים.

שקבתלי את קבוצת "ארזים" בראשית
יע"ב היה כבר גדי כמי שיצא מהמשבר
וחוזק ומחולש, אם כי נראו בו עוד
אותות אבשלוםיים - מרדניים של יהט
חשدني כלפי כל אוטוריטה.

השלתו של גדי הלהקה בקצב מהיר:
הלה וגעשה שkol ורגוע.

בלימודים היה מהיר תפיסה ומעמיך,
פעיל בחברה וחבר בועדת הקבוצה.
לעולם לא היה מאומרי הון למחבר
באשר הוא מחנן, אלא שמר על דעה
עצמאית, עבניינית. עם היותו בעל
קשר מנהיגות, היסס רבות לנצל
את השפעתו והתנדר לכל דרכי כפיה.
בכל שbagר והתיצב, כן התקוצרו
שערותיו הבבירות. את מלוא הפורה
לכחו ולאישתו העשירה מצא
בעילות חנויות - בשנת הי"ג.

לא אשכח את פגישותי אליו באורות
שנה, פעם בחדרי ופעמים אחדות
במסעדת הקבוץ הארץ בתל-אביב:
עלם בהיר, קורן אושר של הגשמה
עצמית בעילות תנועתית ועינויו
הכחולות מדברות יותר מהמלחין,
בHon היה חסן מופלא.

אל שדי

הַיְלָדֶךָ יִהְיֶה יְמִינְךָ אֲנֵרֶךָ
אַתָּה תִּהְיֶה תְּנִינָךָ יְמִינְךָ
רֹאֵךָ אַתָּה תִּהְיֶה תְּנִינָךָ
צַדְקוֹתֶךָ יְמִינְךָ, נְבוּנוֹתֶךָ
קָדְמָתֶךָ אַתָּה תִּהְיֶה תְּנִינָךָ
רָבָח קִילְכָּתֶךָ הַיְתָרָךָ
תְּנִינָךָ אַתָּה יְאַזְרָעָךָ

זהו קיילךך

את בטחון האמונה באדם, בכוחות
הנפש האזרחים בכל איש, שיש
לגולותם, להעלוותם ולטפסם בסבלנות,
אף מבין הררי החושך האפלים של
האישיות, עד מאיר אילת השחר וhma
מעל תזרח... .

"...איה יגננה (העטוף) כאל, אלין ג'ק אמל
פְּגַלָּה אֲקָלָה הַשָּׁהָה 'הסואכה גַּמְאָךְ וְאַמְּגָה גַּמְגָה מַהָּא מַאֲזָה גַּמְגָה כְּלַהֲרָוָה
גַּמְגָם גַּמְגָה וְאַחֲרָכָה גַּמְגָם וְאַחֲרָכָה
וְאַזְרָעָה, אַזְרָעָה גַּמְגָם אַזְרָעָה:
"ואז אַזְרָעָם כָּאוֹר רַגְהָה הַמִּקְ וְאַז
זָה רַגְלָה דִּימָם..."

(אלה תהילים גנרטור "ח")

ובו - han במם עינינו חזינו בר
גדי - הולך ואור עד נכוון היום.
הוא מי יתן ונבדע לאור אורן באור
החיים....

אבי אלה מעין השופט

וששלט, ברגע אחד, בעשה קטן כל-כך וחלש ואפסי, ועומד לפני העולם בידים ריקות, כי איןנו יכול לעשות דבר. אולי אבחן מוחנכים לאט-לאט וההרים סביר לעמק גובהיהם וגובהיהם - כמו חומות. עוד מעט ולא יראו יותר שמיים ואני יכולה לראותו יותר עכשו רק כמו בתמונה. כזה יפה, עם חיוך של חיים, גבוהה, בהיר ומחייך... כל הזמן מחייך.

רותי

לא יצא לי כמו עכשו לכתוב לעצמי מה שעובר עלי, תמיד יצא לכתוב למשרה מסוימת או לחבר, די קשה לכתחזק, להעלות את זכרו של גדי. מפליה אותה שיחשיך למקרים קודמים של מוות, הפעם זה עבר עלי די בקלות. יצא לי לשבח ולדבר עם רבבה וMASTER שאמ אצלה, זה תהילה אולי לא מובן במיוחד; יכול להיות שזה תלוי בהתגברות ובנטיגות חיים. במקרים קודמים היה לי קשה מאד. למשל יונתן שומרוני ציל שהייתו איתתו ביחסים קרובים בغال עבודה משותפת במוסד. בלוריה כאשר נגשתי לאברהם הרא עודד אותו ולא אני אותו. לפה הagingון כמה שאדם יותר קרוב אליך, כמה המכה תהיה יותר קשה. אכן זה לא היה ככה.

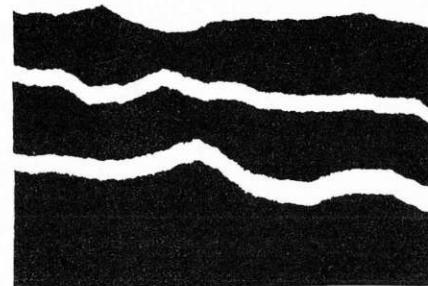
לгадי היו אנשים שהיו קרובים אליו הרבה יותר מני. עתיק ממשלה הייא

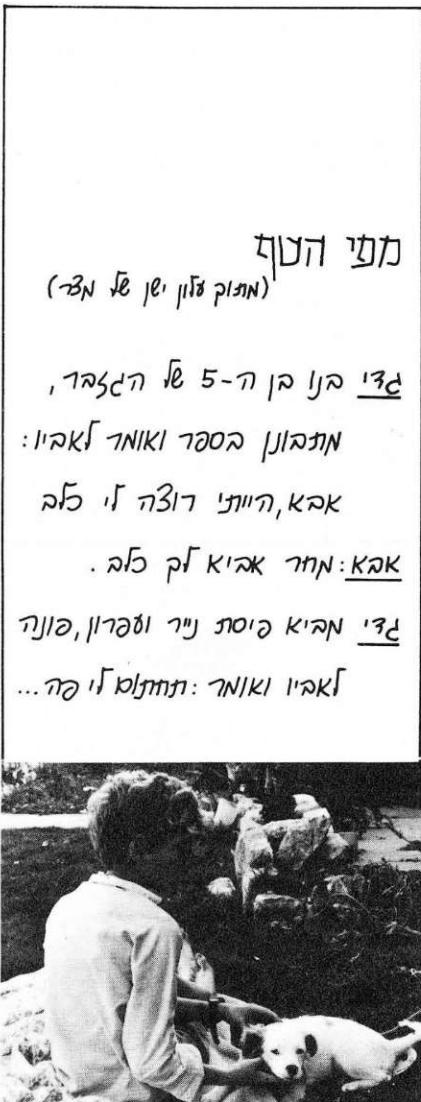
ופתאום נותרנו לבדנו וגופנו ריק מהרשה. ואחר-כך נישינו להתקאים את הדברים חזרה למקוםם הרגיל, אך דברים גדולים פתאום איבדו כל ערך וזכרונות קענים נעשו גדולים - חשובים כל-כך. ובעצם דבר איןנו חשוב כמו החיים - אשר עכשו הם רק עבר, רק זכרונות. הן רק היה אמלול - עכשו כבר לא.

אני יכולה לעצום את עיני ולראות יותר צועד לעבר חדרי. אבوها, שקט, אין דבר שיוביל לחדר מתחת לשולה שלר, לדצעער, איך שתמיד השפתק לשעות את כל הדברים ביחס.

רואה אותו הולך לאט ומחייב. תמיד רואה אותו מחייך, כמו צייר של השקט, של השולה. אין בי אומץ לדבר עלי, לסכם. כאילו אם יצאו המיללים מפי - אgalol את החותם. אבחן חיים מעבר לך, מועלמים. לא מבעאים בו נאמרות אך בשקט הזה המשתרב במקום בו מילותיך, כל אחד מרגיש אותך בלבבו; הולך עימנו, צוחק, מתכנן דברים, מקשיב. אינני מאמין שהזמן ישכיח. יש דברים שאף כה חזק כמו הזמן אייננו יכול להעביר, להדחק. כי הרי היינו יחד כמו אחים, זה לצד זה וכמעט חיים שלמים עברנו יחד. אנחנו לא תמיד הכרנו לעומק ולא תמיד ידעתי אם טוב או רע לך, אבל חייתי אותך, את מעשר, תכניותיך, רצונותיך, לכל אורך חייך. חיינו כמשפחה אחת של אחים, משפחה אשר בה כל אחות שוניה מאחיה, אבל אם ירצה או לא, הוא קשור אליו אולי בלי דעת, אולי בלי לרצות, אך הוא קשור אליו בלבבו.

ובסוף הטע בכל זאת מנצח. והאדם שהוא חזק כל-כך, ופיקח

חמי הטע
(*Negron Chaim le-Negron*)

פז'ו ח' נס' ח-5 ב' הצעיר,
אלתאון מספר ויקטור ג'קאיו:
אך, היינו דוביה ג', כה
נק': אחר איאיך כה.

פז'ו אהיא כיסות פיר ואפרון, פורה
ג'קאיו ויקטור: תועטם ג', כה ...

שלב נוסף בשחרור הרוגשות אצל כל אחד ואחד. המרווח לא נתפס מבחינה מחשבתי. כנראה שמה שאנו נתקיים לא רואים באופן ממשי או מרגישים מוחשייה, קשה לנו לתפוס - יכול להיות אני יודע שהוא אתחפש זאת, אבל ברגע אני יודע שהוא מתחפש זאת, אבל מרגע אני מ מבחינה מחשבתי, מתי, אני מבין זאת מ מבחינה מחשבתי, אבל זה לא נתפס אצלם בთוך הראש, בתוך דבר שאינו יכול להעביר לזרכו. נאמר לי הרבה פעמים שאנו בתוך חברה מערבית מוחנים לעצירת רגשות, להבדיל מעדות המדרה. אמרתי לעצמי שאני לא אהנהך כך ואהיה חופשי. ניסיתי לנבהוג בכח, אבל החינוך עמוק מכך, לא ניתן להשחרר מכך. אביכנס לחדר-אוכל ובא לי לבכורות, אבל אביכ עוצר את עצמי.

וונתן

ומקורות טיס. כי על אף שחיהתי איתנו כמעט מאז שנולד, ואולי הכרתי אותו יותר טוב, אך הקשרים לא היו מי יודע מה עמו קים. זה כמובן בגלל החינוך המשותף, שהגורם להכיר כל-כך טוב, שמאפשר למצוא בכל אחד את פגמייו הקטניים ביותר. זה יכול להיות לחיבוב, אבל גם לשיליה.

מערכות היחסים ב"סילע" התפתחה עד לרגע הכנישה למוסד. שם כל אחד פנה לדרכו הוא ולחבריו החדשניים, והקבוצה הפסיקה למפקד כמעט לאמר. בתקופה זו המהלך של מגדי היה רב מאד, עד לפגישתו בחוג של אביתל גבע. שם התחלתי לדבר איתו ולהבין מה שעובר עליו וממה רצונוטיו. עקב שבורא לאחרים קצת משוגע וקשה לביצוע, אבוי יכול לפנותו לאגדיו והוא בדרור כל היה עוזר. זה המחליל בעשיות הפתחים;aggi הגה את הרעיון ואבנהו עד רגנו לו ביצוע המשי.

עקב ההתרחשויות הפיזיות שחלו עם גיוס החבריה לצבא, והליך חיל מהקבוצה לייג', נוצרה באופן עכבי שפיראה לראות אחד את השבי והקשרים שוב המתהדו. זה התבטא בעיקר בעווילים שבתנות.

הפטיעו אורתי כמה דברים בהתנהגות אנשיים בקשר של מות אדם קרוב. למשל, אנשים שכבר עברו את החוויה הדזו באופן אישי האיבו הרבה יותר בשקט ובהגיוון. או גושא החפירה של הקבר. העובודה הפיזית משחררת באופן רציני את הרוגשות, אולי הרגשה שמתנקמים במשהו ע"י החפירה. דבר נוסף שאולי קצת מרתייע את מי שלא שמתפקיד, זה הנושא של בדיוחות מקבריות שראות בין החבריה החופרים, לדעתך זה

טוחה גלהות הלאן

געע: כשגדי היה מדריך בקרית-শומרה, אנחנו היינו בכיתה י' והבדל הגילים הוא מאד מוגבר בגילים אלה.
בהתחלת הי"גימלים באו למוסד, לשיכחה עם כל הכיתה, לפני שהחלנו מי הולך להיות מדריך. זוהר גדי ראשון, אחיו טל ובסוף גדי. גדי נשמע נורא מפחיד, אני לא יודעת למה. זה היה רושם ראשון ואשובי, נורא רציני. ממש השנה שעבדנו איתו בקרומונה, השחררת מהרושם הזה. ראיתי את הצדדים היוצרים מצחיקים שלו.

דורית: הדרכתי יחד עם גדי. בדרכינו מתכוננים את הפערות נורא מאוחר./agdi היה ברור שצורך לשבת ערב אחד ולתכנן את כל הפערות לחודש ואחרי זה כל שבוע לראות מה יוצא, אך כירון שתמיד יצא שرك בחנות הינו מתחילה לתכנן את הפערלה, והיינו חבר עייפים - אז הינו נורא משתטים./agdi היו תמיד המון בדיחות. הינו יושבם כל הערב ומתחזאים מצחוק - פערות... לא יצא מזה... הקבוצה שהדרכו היתה כיתה ז'. על הניר היו לנו כ-15 חניכים, אך בפערות השתתפו 8 - 10 ורך בנות. זו היתה הקבוצה הכי מוצלחת בז'ן. הבנות היו תמיד נורא ברגשות ונבוכות כשגדי הגיע. הוא התיחס אליהן בחברות רבה, צחק איתן וכוכו, אבל יחד עם זה תמיד אמר לנו לשמור על מה שנקרה "דמות המדריך".

(1976). החלטנו שצורך לעזרה להם להשתחרר מהפחד.

הכנו להם מעין תעודות אומץ, לקחנו אותם לחורשה שהיתה "סמל הפחד" בעיר ועשינו להם משחק. הם חוליה של אנשים שמתחררים מפניהם אויב. היה עליהם לצבוע את עצם בפחד וללכט לבד. בשלב מסוים הם הסתדרו בשני טורים והצרכו לשיר "אבו-דין, הבנו לך נחש קטן".

באomba עם גדי השתרע וראשו שמעו אותם חזרים פעמיים על משפט זה, פרץ כפי שכמנו ביננו, מחופש לעברם. היה חורש וגדי היה עטוף בסדין לבן כמו מלך. הוא השתרע את הפנים, כך שאי אפשר היה להכירו ואז חילק להם את תעודות האומץ, אבל הם כל כך נבהלו שהוא הוריד את הסדין ו אמר להם: "אתם לא רואים? אני גדי, אני גדי!" הצרכנו להרגיע אותם ולהראות להם שהוא גדי שהתחפש והיה מכוסה בסדין. הם לא האמינו.

שמעון: החלטה לו כשרון משחק לא נורמלי. אני זוכה שפעם הוא חייה את האלים מהחאים מרקם, אנחנו התגלגלו מążחוק והוא תמיד היה נשאר רציני.

דורית: בנסיבות מדריכים היה��ע מוקדש כולו להציגות של גדי. למרות זאת הוא הציג רק ספונטני, אף פעם לא הציג כשකשו ממנה - אולי היה בישין או שסתם לא הסכים.

נע: החלטנו שחבריך אשר לא יופיע לפניולות פעמים רבות, לא ישתף בטלוויזיה. פעם נסענו שיישי-שבת לכינרת והיה לי "תיקלי" רציני עם אחד החביבים שכבר זמן רב לא בא לפערות. זה דרש מתנו לעמוד על שלנו נגד

שמעון: בכיתה י' היינו מוד פעלילים במוסד ולא היה לנו זמן למוציאות מדרייכים, אותן היו מארגנים היי-גימלים פעם בשבוע. תמיד אחד מאיינו היה יוצא ונכנס ומארגן דברים בזמן הישיבה. את זה הרבה עצבן ממד, כדי היה לוחק את זה באדיישות. לפחות כך זה נראה לפניו.

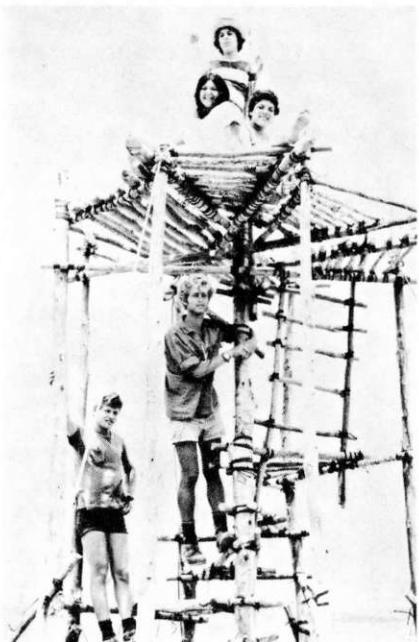
חו.

דורית: תמיד קיוינו שהם לא יגיעו לישיבה. איך שהיינו רואים אותם - כל אחד ברוחו שלו והם היו אריכים לאסוף אותנו מהחדרים. יום אחד גדי החליט למשוך אותנו למוציאות מדרייכים ע"י כך שairgan לפניו כל ישיבה - משחק חברותי.

דורית: השנה זו מבחינה קרית שבדונה הייתה משה לא נורמלי. עד אז כמעט שלא היה שם כלום ומאז זה שוב ירד פלאים. זו הייתה מעדין שבנה של התעלמות הקן, בذכות שלושת היי-גימלים. הם היו ממש טובים. היה להם אכפת מהם והם השקיעו המון. היו פעמים שלא נסעו הבביטה שבזועות. ובגלל זה גם איתנו היה להם קשר מיוחד. אני זוכרת שפעולת הרבה למוסד. אני זוכרת הראשה "שטעפה" ארגון הראשה הייתה שטעפה עצומה בחורשה ליד קריית שמונה ומשח צצי עיר הגיעה.

נע: כשחביבים היו מגיעים לקומונה היו עושים ברדק נוראי. בקומונה היו שתי קומות ובלב מסויים החליטו היי-גימלים שלחבים אסור עלולות לكومה השניה בה הם גרו. כדי שמר מאד בעבינים זה וכאשר החביבים היו רואים אותו, הם מיד נסוגו. הילדים בקרית שמונה פוחדים ממד בחושך, בפרט אחרי התקפת המחלים

אחריו לרוב "ברוגץ" לשנתים. גדי ואני החלנו שלא יוכל להיות דבר כזה בתוך הקבוצה. אני זוכרת שি�בנו המון זמן וחשבנו איך לפטור את הבעייה. היחסים בין החניכים היו מאד שורבים לגדי. אני די נרתקתי בהתחלה, כי יצאם זה בدم. הם יוכלים להיות עס בן - אדם שניה, שנתימים ולא לדבר אידי דחף אותו כל הזמן ללבת לעשות משהו. יום אחד הলכתי בתמים שלחן ודרשתי מהן לתמ' יד והן השילימו. הרגשתי סיוף רב באחותו רגע. לאידי היה מאד חשוב שיתדרו בינם לבין עצם ויתפקדו יחד. ראה שהמעש שיש, היה טוב ודיבר איתם על נושא הקבוצה והיחסים בתוכה.

געע: בהתחלה גדי הדיריך בימה יי', אבל לא נוצרה קבוצה ואז באמצע השנה הוא הפ██יך אותם ותיחיל להדריך בימה ת. אני חשבת שדה היה מהלך אפייני לאידי - לא קיבל דברים מבוגנים מלייהם.

אלינו המדריכים הצערירים התיחס בדרך כלל. המון פעמים ניסינו לבורוח מהדברים כי היה קשה, הוא לא היה מקבל את זה. תור תקופה די קקרה האlicht להפוך את החבריה מכיתה ח' לקבוצה, קבוצה די רצינית. בסוף השנה נודע לו שמקבוצה זו כמעט כולן וודזבים את קריית שומרה וועברים לממוד בפנימיות. זו הייתה בשביילו אכדבה לא קטנה.

דורית: היה מקרה שהצטרכנו לצאת לטיפול. החניכים בכלל לא רצו לשמור על טיפול וגס לי לא כל כך התחשק. גדי עבד עלי יומם וליל. היה לו מאד שבור הטבול. הוא הסביר לי שדה בונה את הקבוצה, החוויה, הקשיים המשותפים וכו'. בסוף הוא שיכנע אותו והלכתי מבית לבית לשכונע את ההורים ויצאה כל הקבוצה.

הקבוצה. בשלב מסוים החבריה התחליו לקלל מרוב זעם علينا. אני לחתמי זאת נורא ברצינות וגדי דבר אמר לי לא לחת את זה אישית נגיד, אלא "לידת לאדמה", כלומר לפועל בהגיוון.

שמעון: פעם אחת, זה היה בחנוכה, הם הגיעו להעיף כדורים פורחיםם, באמצעות קריית שמונה. אני חשב שהתוושבים לא ראו דבר כזה בחיים שלהם. כל העיר הולכת אחריהם, וזה ביום גשם לא בורמלוי. אחרי שהכננו הכל, החטנו לארות הגשם שאריך לנשות להעיף. הכלנו למרcz, אבל ירד גשם, לא השתתקש ואמר שכדור אחד לפחות יעלה. הוא וזרה עמדו בגשם, רטוובים למגרי, אבל הצלicho להעיף אחד לארובה של 50 מ' עד שנשרף. שבבים עמדו עשרה אבשים והסתכלו מה המשוגעים האלה שעושים. בכלל הם היו עושים כל מיני דברים מוזרים, כמו "דוקא" כזה, כדי להראות שהנה השוה"ץ קיים. היה להם חשוב שידעו שקיים דבר כזה שנקרא השוה"ץ. הם הרכבו כל הזמן עם חולצה שומרית, היו הולכים שורב ושור לבתי ספר לבכני ילדים שיבאו והיה להם קשר עם כל הילדים.

געע: פעם גדי סיפר לנו על חוג ה"משוגעים" של אביתל גבע. נראת שדה השair עלייו רושם. סיפר על הבית שהוא בניה על העץ וכוכו. הוא ניסה לשכני אותו לשות מהו דומה אבלנו במוסד.

דורית: פעם שתי חניכות שלי רבו, הן כמעט הרגו אחת את השביה, עם אבנים, שערות וכו'. אחת כמעט הולכה לקרוא למשטרה. ריב כזה גור

געע: בקומונה היה ברדק נוראי ולא הבכתי איך הם יכולים להרגיש שם טוב.

דורית: אבל כשם הגיעו לקומונה הם ממש שיפצו אותה. גדי למשל סייד לבט את כל הקומונה - בית של שתי קומות! הם תיקנו דברים, סיידרו, ניקו ושטפו מקופה אל קעה. בהתחלה השקינו בזה המון. אחיך שקעו בהדרגה.

געע: הם מאד סמכו עלינו. לא התערבו כל כר באופן, בדרך ובבנושאים שהלכנו להעיר. לרוב השאירו זאת לשיקולנו. לא בגלל שלא היה להם מה להעיר ולהוציאפ, אלא סמכו علينا וזה נתן לנו הרגשה של כוח.

דורית: בעבודה שלי עם גדי לא הרזץ כל נושא השואה ייצ' וההגשמה בקבוץ. פעם אני ביוזמת הצעתי לעשות פערלה שקופה בקבוץ. אבל יצאלו זה לא כל כר שיק, הקשר שבין הקבוץ לעירית הפיתוח. ואותה העסיק הרבה יותר מה קורת בנינים, בתוך העירה, איך לשנות את החווים שלהם, את הסביבה. אולי זו הדרך הנכונה להחיל ולהגיע רק בכיתות הבוגרות לנושא הקבוץ והשואה י'צ'.

פעם גדי ביקר אצלנו, אחרי שכבר התגיים לצבע. שאלבנו אותו איך הקורס ואיך בכלל לצבע. הוא כמעט ולא סיפר, אולי התבונש, כי אנחנו הסתכלבו עליו כל הזמן. הוא שאל על קריית שמונה ועלינו. על עצמו לא סיפר דבר.

ונכון, גאך נו יונט אַז אַז
וילען אַז אַז אַז אַז אַז אַז
עֲזָבָה וְלֹא נִזְמַק נְחִים הַאֲזָרִים, הַגְּזָבִים.

כֵּתֶת אַז אַז אַז אַז אַז
אַז אַז אַז אַז אַז אַז אַז
וְלֹא נִזְמַק נְחִים הַאֲזָרִים, הַגְּזָבִים.

ועבודה. כשבאגנו הנה ל"שבעה", בסוף השיחה נאשנו להפריד מההורים, ואבא של גדי שם את ידו על ידי (יש לו יד חממה כזו) וומר לוי: "תבווא לפעםם, נאכל אבטיח כמו שאכלנו איז, לפני חצי שעה"....

זוהר: הנסיבות עם גדי היתה בשביili הכרות עם אדם חדש, דמות שלא הכרת מוקודם. את רוב האנשים שאני מכיר אני יכול לסwoוג, אך הוא היה שוננה. לא ידעתי איך להתייחס אליו. במחילה העבודה בקומונת בקרית-শמוננה היה לי קשה להסתדר איתו. הוא היה כל כך שוננה ממוני. אחרי כן הפכנו לחברים טובים מאד.

הקרובה עלי (ערן "זאנז") הארי
ג' המתΞלן, האזיק געא פט האערע.
צבי היה היחיד שסתגר פא ציגו...
קיט אהנא איזו.

אביהו: בקומונת שלנו (של גרעין "עוזדד") האנשים לא הסתדרו, בעיקר בנים עם בנות. גדי היה היחיד שהסתדר עם כל מי שהיה בקומונת, שנונצחה ההכרות בין שתי הקומוניות. כולם אהבו אותו. פעם ישב ורוחח עם הבנות עד 4.00 בבוקר, בזמן שהבנייה ניסו kali הצלחה, להרים, וארם בכרי לאחד הסוכוכים הנוראים ביוטר בקומונת שלנו. ההכרות המשנית שלי איתו הייתה רק בקורס טיס. בשירה - 4 שעות בכל לילה, היינו מושוחחים ארוכות. לגבי זו היתה תקופת שבר, והיינו

זוהר:קשה לי לתאר את הרגשות שלי. שנודע לי על האסון, היתי בקורס צניחה. ברגע הראשון זה היה הלם, כמו שתמיד לא קולטים בתחילת את הדברים.

היתי עצוב ונדהם. לא בכייתי אותה אוירה מש עצובה וירדו לי قطرת דמעות. כשהאני מנשה לסכם את יחס אל גדי, נראה לי שהיה זה יחס של הערכה ופחד, שהואצד מעורב ומורכב. הערכתו אותו מאד. לדעתו היה מושך בזורה בלתי רגיל. הוא היה קפדו, ויסודו עד הסוף. אדם שקט בהתנהגותו, לא היה יוצא מהכלל.

אביהו: להלויה הגעתி מקרים-শמונה. הימי המום לאחר שהודיעו לי על המקרה ולא עיכתתי כלום. לא ידעתי מה קורה שביבי עזצכולם התפזרו ונשארכנו רק כמה כ' ז'. הלכתיHzדרה, בעיטה באדמה והשתכלה על הגבעות ואיז רק מהחולתי להבין... באוthon ערבות הגעתி הביתה. הורי כבר ידעו מה קרה ולא ידעו כיצד להבוגר. אם אמרה מה שהיא אומרת מאי כל פעם - שיהוא היה האדם הנחמד ביותר שכירה". בקייזר, נאמרו כל הדברים הנודעים שנרגו לומר על מישחו שכבר אייננו. לא ידעתי איך לבורוח מכל זה, لكن פשוט קמתי ובסעתי. שבתי לבשו לkerjaת - שמונה ולנסות לאorgan שם משהו.

הרעיון נתן לי מעין מוצא למחשבות. כל הלילה שכתי ותനנתי מה אוכל לעשות ולאragon למען הנצחתי שמ? בבודק הגעתி לקרה-שמונה, עברתי בתטי הספר והודעתי לחניכים, ננכשתי למין "טרנס" של פעילות קרן "זאנז".

"ען וכוך גהען גאלו" ההפתני איזו..."

שכח פט גוּבֵּעַ - לאיה פט פט פז'
הקדית-האורה, ואהיאן - לאיה פט
ההפתני איזו..."

להיות כזה. גם בהדרכה פעל בדרכו הווא. בתחילת השנה היתה לו קבוצה שאחרי זמן קצר החליט בתיעוזות איתי, לפרק אותה. הווא לא היה כל כך פתוח בשיחה עם אבשים, היה לו קשה לקשור קשרים עם אנשים מהמוקם, לשחק עם ילדיהם. הווא בנה קבוצה אחרת ואיתם הילך לו טוב. בלבד מקשרים שנוצרו בין קומונת השוה"ץ וקומוות "יעודד", הכרנו גם קבוצה של 20 בנות דתיות שהיו בשנת שירות בקרית-শמוונה. אדי התקרב אליהן מוד והיה מבקר אצלן הרבה, משוחח ומתווכח איתן בוגשי אמונה ודת. היתה לו הרבה סבלנות לשירות ארוכות עמו, היה מושיב ומתווכח.

אביינו: אדי היה אחד הגורמים איתם התיעוזות על המשך דרכיו שעדבתי את קורס הטיס. לאחר שכבר היה בייחידה, כתוב לי שכבר היה רוצה לעשות מה שעשיתי אני ולעבור מקרים הטיס לחידה הדזו, אך אין לו אומץ לב.

זוהר: הצעה היונה גורם חשוב עבור אדי. הטריד אותו מאי היכן וair ישרת. אופיו התאים לדעתו לחידה כמו שלוי. מילה שלו הייתה עד הסוף. כאשר היה מבטיח לבוא, בא תמיד! כשהיא אומר שהוא, זה היה בשבילו. דבר חדש והיה חייב לבצע את עד הסוף. הווא היה אמיין בצדקה לא רגילה. לא פגשתי אדם אמין יותר מadge. אפשר היה למסור לעליון בכל השטחים, בכל המוגנים ובכל תנאי.

איתי בקומונת אדים לא רגיל, אחראי כזה, שעוד לא הכרתי כמעט... חיינו אחד במשך השבי שוה שלמה, היו לנו הרבה שיחות ותכננו לכתח' יחד לאוותה יחידה, בה אני משרת. במשרך כל השנה בקרית-שםונה התאמנו לארת המבדקים ליחידה. חיינו רצים ריצות ליליה, מטופלים על חלבים וכו'. גם למבדקים היכנו יחד ועבכנו אוטם באוותה הקבוצה. חיינו בטוחים שנלך יחד לאוותה יחידה וכבר תארתי לעצמי את אדי ב��ין ביחסה, لكن כל-כך הפטייע אוטי שהלך בסוף לטיס. חיינו מושוחחים הרבה, כשהיינו מסיררים בمسגרת הימשמר האזרחי" בימי חמישין, או כשיצאנו יחד לטיפיל. שוחחנו על הקומונה ועל דברים אישיים.

אביינו: מחום ינולוי לגבינו היה החום שבינו לבינה, אצל אדי. אין לי מושג מה ואם קרה אליו בחום זה, אני רק יודע מה הוא היה ממייעץ לי. הוא היה מייעץ טוב. הוא בנה לו גישה שכלהגבתו. שאמ אתה מהליט -vr אתה מרגיש. לא הראש, הוא שקובע את מהלך החיים. אם אתה חושב - סימן שאתהओב.

זוהר: היתה לו באמת בעיה בנוסח בורות. אינני זוכר ברorzת השבעה בקייש שביסמה אל-פעם להתחיל עם איזדו בת. מצד שני כשהיא איתנו בנותה, זה השפייע עליו - היה משבה את צורת התנהגו. הנושא בהחלה עניין אותו ונראה לי שמאחוריagi השכלהנית שבנה לעצמו היה יצרים שלא באו לידי ביטוי חיזוני. היה לאדי רצון עצמאי - כשרצה לעשות משהו, עשה אותו. היתה בו עצמות של מחשבה ושל מעשה והיה הולך עם זה עד הסוף. אוטי זה הפחיד כי אני לא הייתי מסוגל

מרבים לדבר. הוא סיפר על החוג של אביתל ועל הדברים המשועגים שעשו: ללבת לת'יא, מרחק של 60 ק"מ על מנת לראות תערוכה

הוא סיפר לי הרבה על המוסד - לי זה היה מעניין מאד, היה רנטקלה במושג זה לראשונה. כמו כן דברנו על "הנסיך הקטן", הנסיך האגדל והנסיך הבינוני ועל עוד כמה ספרים ולאט-לאט גלו השיחות בתחוםים אישיים יותר.

אני יכול להגיד בפירוש שאהבתה אוthon, ויש מעת אנשי אני יכול להגיד דאת עליהם.

כל אימת שנדקרה בו, ביחסה הנוכחית שלי, היחתי מחיך - תמיד העטיר מול עיני עם החיקויים הבוגרים שלו.... נדמה לי שקור הרוח החיזוני שלו, חיפה על משה. בתקופת הטירונות של לי, היחתי מחיך שכתי מאושפז בחדר-בידוד. לא היה ממש כל-כך בחדר עם סדינים יrokes ועוד שלושה חולמים בחדר, שלפעת אמי שומע מכך של החדר צעה: "יאבידיהו" והוא הגיע. זה היה שבועיים לפני שנהרג.

...סאכתי ג'י אאה אהע והאהע לי...
וואו מלכזע ראה ג'י גהט אטה...
זקודה גען - האזע זען הכ סאכתי...

זוהר: אדי היה יסודי. סמכתה עליו. במאה אחוץ והאמנתי בו. מותה בתאונת נראה לי בלתי אפשרי שיקירה לאדי - האדם שעליו הכי סמכת...
שהייתי בא הביתה מקרית - שמונה, הייתי מתפאר בו ומספר לחבריה שיש

APRIL		23 Friday	כג שישי	APRIL	22 Thursday	ככ חמישי
			נישן			נישן
8.00		בג' 6.20pm 1.50pm		8.00	בג' 6.20pm 1.50pm	
		בבבם 6.20pm 1.50pm				
9.00						
10.00						
11.00						
12.00						
13.00	4					
14.00						
APRIL		24 Saturday	כד שבת			
			נישן			
6.55—5.46		ת"א אוחמי 6.54—5.53		6.52—5.35		
ירושלים		ח' 6.54—5.53				

לט' עלטה 8, פז נין-תאזה 85.

הנאות גלאות... ג'קוח את פפי נזרכו נזקנות הכח...

שקט ואפילו מסוויג, אך נוכחותו הורגשה היטב על מחלצת הייד-ג'ו". ידעת שגדי היה שם ועבד קשה. רוח החמתה שלו וגישתו לאימונים היוו את קו האופי הבולט ביחסו והוא בדריר בין תלמידי קריטה, במינוח תחילת הריך הקשה ומאמצת של הקרצה.

אפילו שבסייעו של גדי, כמדריך נער, היה בקרית-شمונה, מצא לעתים קרובות זמן, כוח ורוח מתאימה כדי להגיע לאימון. טיפוסית היה התהה השתפקידו הבלתי צפוייה במחנה אימון של טופ שבוע בקבוץ העוגן, באורתה תקופה. הוא היה לאוירה ולרוח של סוף-שבוע-אימונים קשה ומתייש זה. גדי התקבל לחיל האויר. האימונים שם דורשים כיدواו הרבה זמן, אך למרות זאת, גדי מצא זמן וזמן להתחנן בקרטה. היה לו מזל, שהיה ייחד עם שני תלמידי קריטה נוספים, מקבוץ העוגן. בהזמנויות יוצאות דופן (שבותה, חופה) הם היו נוגאים לבוא אליו והיינו מתאמנים יחד ודניים על קריטה.

דרך שני תלמידים אלה החלתי לקיים את הקשר עם גדי והיה טוב לשמרע אימונים את אימוניו, אפילו בתנאים קשים ביתר. ראייתי את גדי שלושה ימים לפני מותו הרגלי. הוא בא הביתה לחופשה. בשלב זה כבר היה ברור שהוא מהחניכים הבולטים בקורס שלו. הוא בא ל"דו-ג'ו" כדי להתאמן. דבר שהפר עבورو, לモבן מאליו. גדי אף פעם לא התאמן למטרה של השגת ציונים, למטרות שלא לא הינו רעים כלל. הוא התאמן כדי לצלול עמוק לתוך הרוח של דרך הקרטה. זאת דרך קשה ומאמצת, ללא פשרות,

בשלבי מלחמת يوم הכיפורים נפתח במצר חוג לקרטה. מקלט שמש כ"דואג'ו" (אולם אימוניהם). כעבור זמן קצר צורפו גם תלמידי תיכון שהיו מעוניינים בלימוד קרטה; בתורה קבוצה זו היה נער בהיר שיעיר, בעל כחפים מעוגלים מעט, ושמו גדי הלמן.

לצערנו נסגר החוג כעבור זמן קצר בגלל חוסר "כח פנימי" להמשיכו וחבריו הזדמננו להצטרף לחוג שפעלה במערבות. רק חבר אחד מctr החיה בעל חזק וסבלות לנבעו למעברות פעמיים בשבוע, בכל מג' אויר, כדי להתאמן בקרטה - שמו היה גדי הלמן.

היחס הנפלא שלו לאימון הקרצה היה הכרך המכרך שגיבש את החוליה שלו וננתן לשבירה, בין גדי, תלמיד הקרטה וביניהם, המדריך שלו. גישתו לאימון הימה לחפש עד הסוף ולבדוק את הדרכים והמטרות הטופיות של הקרצה. מшибות אדמינו-יסטרטיגיות הוחל לסגור את החוג הקבוצי האחרון שנשאר לי. חברי החוג הזדמננו להתאמן בקרטה-דו-ג'ו" במועדון "הפועל" בפתח-תקווה.

המרחק הגדול והזמן שהיה על גדי לבנות בנsieה לפית וছדרה, לא עקרו בעדו ורק לעיתים רחוקות לא הופיע לאימון. לעיתיםagi מאוחר ונשאר להתאמן עם הכתמה השנייה. היה תלמיד

שכוכה בכך שהיא מוציאה לאור את כוחו הטבעי ואת יכולתו הנסתרת של האדם.

המות "לא עת" כפי שאנו מבינים זאת, לפי מושגי העולם הזה, لكن את גדי מדרכו מלאת הכוח, אימון ונכונות רוחנית. בחני הקרצה שלו, שמר על המוטר של היקרטה-דו" - "חזק ואמצ"ו. הוא היה חזק ובעל אומץ.

ל.ד. פנטנוביץ (דנ' 3)
ראש הקרצה דן - ישראל.

שבת 5.2.77

שלום ...

מהור לי לכתוב 1977, אבל הזמן עבר מהר. אצלי בסדר. הייתה לי רגילה בשבוע האחרון זהה הגע טוב, ברגע שהחתייל גחשבר לי הזמן מהבטים. בקוריי בקריתישמונה והיה נחמד מאד לפגש את כל אלה שעבדתי איתם שנה ובלכל את העיר. הייתה לי גם בחרכונו קצר. אבל כל הזמן היתה הרגשה מורה. ידעתי שהוא יגמר ואני צריך לחזור. מוחר, אבל רק ברגילה התחלתי להרגיש שאגאי בצבאי. אני לא חושב שאנני השתנית הרבה אבל ראייתי את הכל קצר אחרת וזה לא מצא חן בעיני. חזרנו לבסיס ררוב החבריה היו עם הרגשה כזאת.

נסבר לי היום מהמשמעות, חוץ נעלמים וכל הדברים הפורמליים, מסודרים ועוד. הלמודים לא כל כך קשים אבל כל הטרטוריים ...

טוב מאד שכתבת לי. המכתב הגיע רק ב-2.4.

להשתמע

� 3 ,

שלום ...

אצלי הכל בסדר בinityim, אני כותב לך לפני מסדר בוקר. עברנו לחדרים. היה חם נורא ביום השלישי והפה בכל קsha ליישן. יש לנו הרבה חומר ללמידה והרבה בע"פ, אז קמים בבורך שעה לפני מסדר השכמתה ולומדים קצר. אחר כך מתרחצים, בארותם צהרים הולכים לברכה, לפני השינה, ככה שרוב הימים נמצאים בימיים (אילן).

... גמרנו ללמידה ואני עכשו באיזה חורשה לבד, מנסה ללמידה כמה דברים בע"פ. הראשון כבר מתחפוץ אבל נורא נחמד פה ושקט. המשמש עכשו שוקעת ולא חם כמו ביום השלישי.

אני חושב שהורתינו קצר לשקט ו- "אדישות" אך על פי שיש לנו הרבה ללמידה ולעשות, יותר קל ככה לבצע דברים ואולי גם הזמן עבר יותר מהר.

טוב או גהתראות

� 3 ,

(לא תאריך)

שלום ...

גמרתי סוף סוף את כל המסענות וכשאנו מתחילה ללמידה. יש הזמן חומר וזה קריעת תה תות גדולה מהמשמעות. ביום השלישי היה חם פראי ולהיכת קצת לשחות בבריכה. עדי פרג

... .

יחד איתי ולראות אותו שווה זו חוויה ...

... בקשר למה שייה באך, אני לא כל כך יודע. הייתי ממש מופתע כשקבלו את התוצאות

അക്കൗംഗ് ജനറൽ-ഹെഡ്

(באמצע ציר לילג). יהיה בדזק בכלל עם דין ומספרת העבודה מתפוררת. בגין גם במצב קשה ואני לא חשב שיחיה עוד הרבה. גם בנסיבות יהסדרות אני לא חשב שיש הרבה סיכויים למרות כל ההצעות המהפכניות של אביגיל. כיון שלא מעמידים את האנשימים המהאימים. חזנים מזמן היו צריכים לברו ...

טוב נורא מאוחר או להתראות

๔๓

19.6.77

שלום ...

דבר ראשון בקשר למיסיבת. היה מאד נחמד. קיבלתי את המכתב שלך אחורי המסיבה כך שלא יכולתי לענות לך. היו הרבה טעקים ובאו די הרבה חברות (חלק עם החברות). באו כמה מכוונות שWOOD לא נראה בקבוק (וחברים בקשרו הבחרות ימחרת) פונטיאק וכו' .. אבל כמה שבאו עם גידים יפים זרקו אותו לדמיים.

... עוד מעט אנחנו מתחילה לחתום והוא יהיה גח גדול בכל התחותמים.

כיון שגמרנו את כל המסענות אנחנו מחזירים ציוד. כיף לא נורמלי גփטר מה. כיון שההלך גדול עכשוו, אין לי זמן לשוחות כל יום ואני בכלל לא עוקב בפעילויות גופנית. ניון לא נורמלי והרגשה בהתאם.

ביום חמישי שעבר יצאנו לאפטר. הייתי בתל-אביב ורציתי ללבת לקומונה צפון. לא ידעתי שהוא התרקה. מה קורה בתנוחה?

להתראות

๔๓

11.7.77

שלום ...

... נראה שאני לא הגיע הביתה עד ה-7.7 בערך חודש של שהיה בסיס. באסה לא נורמלית, מה את אומרת. אנחנו נוטף לכל צריים לשיר במקהלה "מטופשת" של מעל 100 חברות מסדר כנפיים, עם איזה מנצח מפורסם וחזרות שעה לפחות כל יום.

... מזמן לא יצא לי סתם ככה להשתול ולנסות מה שמחשך. תמיד יושב בקצת השטך שצרכי לחזור והראשו לא פניו. יש תמיד מין ניגוד בווה שיוציא לי להיות בבית תמיד בשישי או שבת כשייש מיסיבות, כל החברה ישם והדברים לא שגרתיים.

להתראות

שלום ...

8.8.77

נורא נחמד ג'גבַל מנק מכתב במיוחד שננו עםושים ואין זמן סתום לחשוב.

... אבא שלי עבר פה ביום שישי (אייה נסיעה של המפעל) ובא לבקש אוטוי. היה טוב ויצא לנו לדבר על דברים שקרים בקבוץ ברצינות, מה שלא קורה בדרך כלל. בקשר לטיסיה די קשה לבטא את ההרגשה. זה עסק קצת מחר ובינתיים זהאתגר ואני נתנה מוחה. באופן כללי אני לא יודע אם אני רוצה להיות טיש. אבל אני חושב שרוב החבריה לא יודעים.

... מתוכננים לנו אייה שלושה ימי עבודה בקבוץ. יכול להיות שהוא בקבוץ חוותות ואני נורא מוקה כיוון שאוכל להיות בקורס-שמונה קצר, אבל זה לא בטוח. המון זמן לא הימי בקשׁ ווארו לי הדרנויות לבגר ...
טוב כבר מוחר בלילה או אני אגמור את המכתב.

נ.ב. הסעeo היה בסדר. כי' לא נורמלי.

לחזראות

๔๓

שלום ...

... עכשו עשר וחצי בערב וכרגע נגמר סרט של צירלי צ'פלין "אורות הכרך". לא יודע אם ראיית אותו אבל הוא סרט לא נורמלי יפה. כמה שהוא מצחיק ולא קול, הסרט נוגע לבטחה כמה מהiji יום יום בזורה מאד מעניינה, בשבייל זה יש לי מצב רוח טוב מהסרט.
... באפשר אחרון היתי בbara שבע ובירתתי בקומונה. טוב קצת להזכיר בתנועה, כל הביעות של הקבוצה + שאלוניים המכנה לפועלה. אני לא יודע לבדוק מה המצב שם, אבל בנוער יש פוטנציאל.

ונכשו גם מדברים קצת על טוילום ובילויים ואני מת למשות אייה טויל טו. מתוכננים לא רק בארץ (אבל לא ברצינות) אלא גם טוילום במרכז אמריקה ובאזור הרחוק (יחסית).

דיברתי גם עם כמה קיבוצניקים מה על העתיד וקבוץ והחברים בה. התברר (לאכובתי) שלא כל כך בראש שלי סוציאליזם וכל הדברים הגזוזים וכו'. אבל למרות זאת אני לא רואה את עצמי חי בחברה אחרת. ורק אגב, השוויתי קצת לנעמי את החיים בשנת יג' החיים בצבא ומסת变速ה
שהרבה יותר קל להיות בצבא בשלב זה. אין כל הרבה התרבותיות ולא פריך בחווי וארגן את כל העולם. אבל היו יותר דברים מעניינים, ספוק וקייזוניות בשנת הי'ג.

טוב קצת יותר מדי פלטף. אז להתי'
אני אהיה בבית בראש השנה אולי אפילו יומיים.

๔๓

לגדיל ולgi היו יחסים מיוחדים למדי, ולמעשה היינו יתר מתחילהן הדרך בקורס. בקורס-מכין הכרתי את גדי כבחן מריל בilmודים. הוא לא ייחס חשיבות רבה לצוינרים והיה בוגר "עלשות שטויות" במבחנים ולהפסיד בקודות בשאלות פשוטות וקלות – פשוט מתוך כוולם ידעו שהצווינרים אבל בין החבריה כולם לא שיפנו שלו (שלא היו גרוועים) כלל לא שיפנו את ידיעתו וכשרו האבליטי. בשאייננו מקבלים בעיטה, שאף פעמי נתקלנו בה וכשהיה צרייך לאלאר, גדי תמיד היה מוצא דרך לפתרון.

אם בקורס-מכין הוכיח גדי את שרתו תשללי, הרי שבמכין הכרנו אותו יותר לעומק מבחינת אופיו ואישיותו. הילית עס גדי באוטה חוליה, במשע "אליל" ובבאים אחד גיליתי פתאות תכובות האופי היסודיות שלו – עקשנות, כוח רצון עד ויושר ללא סיגג.

זה התחל בצייר-יומם אורך ומילגוע; טפנסנו את כל בקעת-יבנאל ביום קייצי שם, אחר כך היינו צרככים לרדת שוב למחתרת הבקעה ולטפס חזרה כדי למזויא ב.צ. היינו בלחש זמן וחבריה היו עלייפים מאד. החלנו שהסיכוי היחידי שלנו להגיע לנקודת הסיום (שהיתה בכפר תבור) בזמן, הוא אם ברוח למטה ונחזור בΡιיצה מהירה. החלנו לעשורת מעשה שאסור לעשותו – לפצל את החוליה. חלק ינוחו למעלה, אני שהייתי בעל הלקוח הטוב בחוליה שאלתי מי בא לשם להביא את הב.צ., גדי היה עייף מאד, אבל הוא לא ויתר, ומדי אמר שהוא יורד איתה; ירדנו ועלינו את כל הדרך בΡιיצה עמוק. חזדנו עט הב.צ. לשאר החוליה ומחשכנו לכפר תבור. בסופו של דבר, למורות הריאת, איחרנו וקבלנו עונש – להבייא שניי ב.צ. שהיה במרוחק 8 ק"מ – תוך שעה. עשינו את כל הדרך בΡιיצה והגענוഴירה לכפר Tabur טחוטים לגמרי. מיד היה צרייך

ברנה וαιלנה היקרים קשה לכתוב על גדי בלשון עבר, הוא עדין חי בתוכנו; רציתי לספר לכם סיפורו שכבר ספר لكم על ידי רמי (רמי, ברק, גדי, ואני היינו יחד באוותה החולית), אני בכל זאת מעלה זאת על הכתב כדי שתשטעו את הספר מעוד זווית ראייה.

קורס טיליס הוא קורס מאד אינטלקטואלי; לחשי רעוט עמקים קשה ליצור כאן. אם היו כמה אנשים שהצלחתי ליצור איתם יחסים קרוביים, הרי אחד מהם היה גדי.

אין לי מילوت ניחומים, כל שרציתי לומר לכם הוא שאנחנו חוזבים על גדי, מדברים עלייו וזכרים אותו. היה לכם בן נפל ואני כווק יחר אתכם את הכלاب הנורא.

שלכם

עד פרג

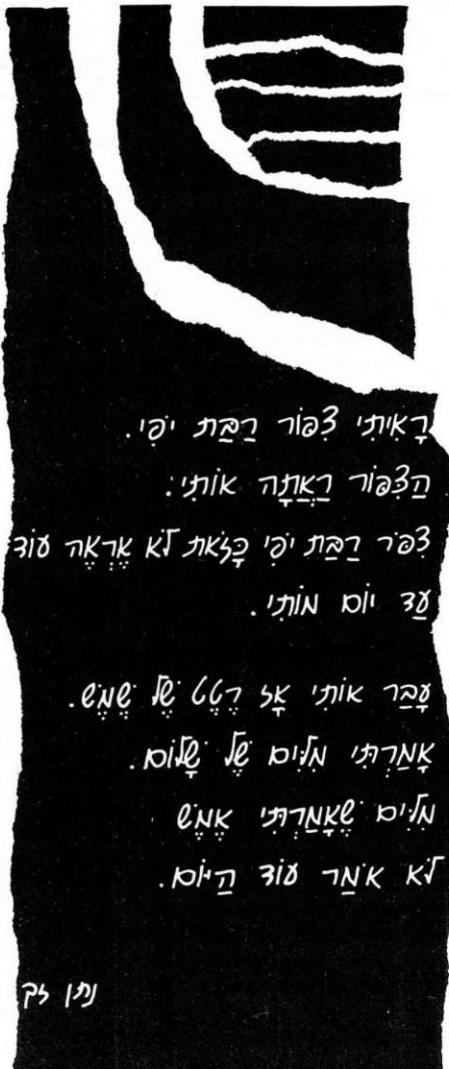
אלום לכם ברנה וαιלנה רציתי לבקרכם ביום שיישי האחורי ולצערין, משבחות שאינן תלויות بي, לא יכולתי לבוא.

הסיפור על גדי מראה צד באופיו שבתקلت בו בתנאים כאלה אנחנו ונפשי. דזוקא בתנאים כאלה פיזי מגלים המון על אופיו של האדם. סיפור זה חרטוט אצל צדרכו שלא ישכח ימים רבים. אבוי שולח את המכабב בדורר ומבטיה לבוא ולהיות אתכם בעוד שבעוים שנמצאושוב לאופשה.

להתראות

עד

"**הזה גזהות גוים...
גודה זו פאה הלה...
אחווי פאנ"ם-גב'ן כה
קז גוים נעה מההרים.
קזים, גדי וויאט גראם.**"

באותו יום החלמתי שאני חייב להוכיח לשבי אנשים שאני מסוגל לעמוד בלחץ ולא להסביר, היתי חיליב זאת לעצמי ולגדי. לשמהתי היתי עם גדי שוב באותו חוליה, במסע המסעך ובמסע זה אני חשוב שהצלחת לשבות את דעתו של גדי עלי.
 ב "ירושבידי" – המחלנו לטוס ושוב כל אחד מתמודד עם בעיותיו ויכולהו היאשיטה. גדי לא היה מן המתבלטים, תמיד היה שקט ומופנים. היתה מדבר איתו הרבה במושאי טיטה ופיתחנו יחסים די מיוחדים. אפילו שמות חיבתו המכאננו אחד לשבי – גדי קרא לי "עדיה" ואני קראתי לו "גדי".

כשעברנו ל"יביסיטי", עברתי לגור עם גדי באותו החדר. כל שהטפכנו הוא להעביר את החפצים האישליים לחדר החדש...
 עשו החדר כאילו הטרוקן זכרו של גדי ילווה אותו לעד עד פרג

להתחליל ללימוד את ציר הלילה. זה היה ציר ארוך וקשה במילוי – כ 35 קילומטרים, ובמהשכ במכבבו אחראי אותו יום, זה נראה כמעט בלתי אפשרי.
 באותו לילה היה שייך כולו לגדי, והוא הוביל את החוליה כמעט לאורך כל הדרך. היינו צרייכים להגיע לנקודת הסיום (כוכב הירדן) עד שעה ארבע בבוקר. הגענו לנחל תבור בסביבות 7.00 וונורתו עוד ארבעה קילומטרים עד לנקודת הסיום, אבל היינו צרייכים לפחות עד ב.צ. אחד שהאריך את הדרך 10 ק"מ. התפתחה ויכוח תbor החוליה. אני ואחרים אמרנו שצרייך ללכת יש לביקורת הסיום, כי אנחנו כבר באחור של 3 שעות. גדי לא הסכים ואמר שהייבימים לכת לב.צ. الآخرונו.
 היום, מבט לאחרור, הטבה שלא רצינו לכת לב.צ. الآخرונו היה פשות העייפות, והרגלים שארורי 70 קילומטרים באותו יום, תבעו את שלhn. אני זוכר שגדי אמר לי: "עדיה, אתה מדבר מהרגלים ולא מஹשש". הוויכוח הסתיים בהצעעה וברוב של ארבעה נגד שלושה, החטנו לכת יש לביקורת הסיום.

כשהגענו להחפותלות השבילים – גדי ביל לומר מילה החל לכת בכוכו – הב.צ. – פשוט החל ולא שעה לкриאו – תיבוז. לבסוף פלט בבדרכ אגב: "אני הולך לב.צ., אם אתם רוצם לפצל את החוליה, תלכו לנקודת הסיום". גדי לא נהג להרבות בדברים, אמר את מה שאמר והמשיך לכת. הלאנו אחריו בili לומר אף מילה, מצאו את הב.צ.
 והגענו לביקורת הסיום באחור של ארבע וחצי שעות.

רק מאוחר יותר בודע לנו שמקדנו הקציב לנו זמן אשר מראש ידע שלא יוכל לעמוד בו, בשביל לראות כיצד בנהג. אני הבהיר שטעתית והיה לי ממש לא נעים שגדי ראה אותי נשבר.

נתוק לאיוורט קיילס והקלות נלקזיא
בג התקצנאלט אל פז'ו קלנס ה-7

ג. סימוט כיריך טיבם	
הנחתה	הנחתה גראן ופלטינט כ-20%
26/10/77	הנחתה גראן ופלטינט כ-16%
דרוגה ושם	הנחתה גראן ופלטינט כ-10%

דערות מפקח הקורת	
הנחתה	הנחתה גראן ופלטינט כ-10%
EL-10.77	
דרוגה ושם	

דערות מפקח המיזט	
הנחתה	הנחתה גראן ופלטינט כ-10%
26/10/77	הנחתה גראן ופלטינט כ-16%
דרוגה ושם	הנחתה גראן ופלטינט כ-10%

ראיננות אישים – והתקדמות

המראין	סיבת הגירוי	יום הגירוי	שלאב
<ul style="list-style-type: none"> - קחו חילוי, נפלו אמאז וגדי קבאה. - אין דוחר דוחה, פלטינט כ-16% הנזולות בהרבה. - אין גבס (ונען ב- 110%), גבס כ- 20% גבס כ- 16%. - הסרטן היפוך פאונט גראן נפלה יפה ומקורה לא יקצתן גראן. - גראן ופלטינט כ- 10%. 			

מספר	חומר	ברוט	טהור	טז
	טב כוּרְפָּה וְרַבְּדָה כִּיְלָה עֲמָלָה וְעַמְּלָה עֲמָלָה וְעַמְּלָה עֲמָלָה וְעַמְּלָה	247 טב (טז) טז (טז)	247	1
טז (טז)	טז (טז) טז (טז) טז (טז) טז (טז)	טז (טז)	4/8	2
טז (טז)	טז (טז) טז (טז) טז (טז) טז (טז)	טז (טז)	14/8	3
	טז (טז) טז (טז) טז (טז) טז (טז)	טז (טז)	19/8	4
	טז (טז) טז (טז) טז (טז) טז (טז)	טז (טז)	25/8	5
	טז (טז) טז (טז) טז (טז) טז (טז)	טז (טז)	8/8	6
	טז (טז) טז (טז) טז (טז) טז (טז)	טז (טז)	26/10	7

וזה היום, נקבעו צוות בגירים נסוענים, אך חיל האוורחים של "איך פִּזְ" היה רואה את זה..."

שיהה פָּטָה הרק זר, מארדו האקרוס-ז'ס

אצל אנשיים. זהו תיפיטה לטבע ושתוט - משחו פבטטי. היינו יוצאים לנינויו והוא היה עובד בנינויו בשיטה למורי לא היגיונית לא כוארה, לא השיטה המודרנית, הטבענדרתית ותמיד היה מגיע. תמיד היה יודע איפפה הוא במאן. פטאום היה סוטה מהציג שתוכנן, במאצע הלילה, אף אחד לא היה יודע איפאה נמצאים ופטאום מגיעים. אבוי לא יודע אם זה קיים אצל הרבה אנשים, כי השיטה בנינויו היא העבודה עם שכל ועם הרבה לימוד, אבל בעזרת החושים בלבד, יש מעט אנשים שמצויחים. בעניין הנינויו היה לנו מקרה שיכול להממש, בדוגמא מסויימת מادر, למומ אבוי מבחווון כשאני מדבר על עקבות, התעלומות בדברים מסוימים וכו'.

עשינו נינויו מادر אדור, הקשה ביוותר להערכתי. בתור חוליה טובה קיבנו ציר מادر קשה. החבר'ה הגיעו ממש לשבירה ולמצב שגם חבר'ה טוביים,

היה עדין ורגיש בצורה לא רגילה. היתה בו עקשנות, לא סתם עקשנות של ראש בקירות. הוא היה דבק במטרה שלו ובעקירובות שלו. היה ספקן. לא היה אחד שיש לו דעתה לפיה התagnar וזהו. ראיתי אצל הרבה דברים שהיו חסריםacial, והוא גם היה מעיר לי על כר. לא היה בר-אדם שותוק. אמנם היה יושב בצד הרבה פעמים ולא מגיב, אך תמיד מוצא את הרגע להעיר את מה שהוא חשוב. לא תמיד בצורה עדינה, אך תמיד במקומם. הוא עמד בקשימים פיזיים בצורה פנטטיטית. אבוי זוכר שהיו לו קשיים עם הרגליים - הן בראו כמו דרייסה, מוגלה, פצעים והוא הילך... ולא חזץ לו כלום. לפעמים היה מתעלם מכל שקורה מסביב, מתעלם מהחבר'ה, מכל השתויות שלham, היה הולך, מחליט שהוא לא מותר וזהו.

היתה לו תוכונה שאבוי מעריך מادر

הכרתgi את גדי בתקופה של קורס הטיס. בעicker הינו יחד בתקופה של ה"גבוש" וה"מכין". זהו בעicker החלק הפיזי של הקורס; תקופה של מאמצים. במצבים מצחיקים קצר יותר קשים. לדעתמי זהו החלק היפה של הקורס. הינו הרבה יחד, בעicker בגלל שבינו הינו דיברבים בניווט וחלוקת את החוליות לפי רמה. בשטחים הבאים לא היו לנו דעתות זרות, היתה השקפת חיים שונה. זה עבינו של רקע. השוה'ץ זה לא בדיקון כוון ההשफה שלי. אבל המעניין היה sezza לא הפריע בכלל. היתה הפרק לא גמור מלאה בין עניים כלו לבין היחסים שלנו בחברים. האמת היא שמידות אף פעם אין לך ליבורן היחסים שלא עכברים. האמת היא שמידות אף פעם אין לך ליבורן היחסים שלא שלנו וגם אבוי אף פעם לא אמרתי לו, אבל אנשים אחרים ומהרגשה, די ברור לי שלא היו יחסים מادر מיוחדים, כי בצבא בד"כ היחסים בין אנשים יותר פשוטים, יותר גברים. הפגישה עם גדי הייתה אחת התקלויות המעתות שלי עם אדם שמש הערכתי, ואפילו ניסיתי ללמידה מבטו דבריהם מסוימים ולהעבירים אליו. בעקבות ההכרות הזאת גם אבוי מחפש אצלם דברים יותר לעומק.

היו כמה פעמים שלא יצאתי לבניותים. אידי היה היחיד שלמעשה עשה את כל הבניוטים ואת כולם עשה חלק לאגמי, אף פעם לא היו לו בעיות. יחד עם זה היו לו הרבה ויכוחים עם המפקדים בקורס, ואילצחו הם קיבלו את הרשות שהוא מפוקך. אני זוכר שהעבירות הזאת מادر הכאיב לו, שלא קיבל את הערכה שהיתה מגיעה לו. שבינו בקורס מادر את השיטה, כי היא השירה פתח לסבן ולעשות הכל כל מادر. רק מי שקבע לעצמו שהוא עושה הכל כמו שצראר, עבר קדר. הם ענו שרך ביתן לקבר, מי מתאים לקורס וממי לא. יוגדי לא ויכוחים על העבירות הזאת וגדיל לא קיבל את דעת המפקדים וכרגעיל, לא היה מוכן להתאפשר או לרדת בדרישות. לדעתתי קורס טיס לא הייתה המקומם המתאים לו. אם כי הוא הצליח יפה מادر, אבל היה מצליח במקומות אחרים לא פחות, עם הרבה יותר סיפוק.

אני זוכר שקרוב למועד שעזבתי את הקורס, היתי בא רחבה פעםם לדבר אליו. שאלתי אותו איך זה נראה לו להמשיך ולהשאר 7 שבועות שם, כי לא אהנו את המקום. תמיד היו לו ספקות אם הוא רוצה להשתאר שם. כל בוקר היתה לנו שיחה של 20 דקות "להיות או לא להיות". פעם בא אליו עם שאלה שף אחיד לא דיבר עלייה: "מה אתה חושב לעשות אם תגמר את הקורס, איך תחיה?".

אידי היה מادر סקרן וחיפש דברים מادر לא שגרתיים בחיים. היו לו נטיות חזקות מادر לאמנות ולראות דברים שלא כל אחד מסתכל עליהם. הוא התעטק קצת עם כל מיני תורות מזרחיות - יוגה, מדיטציה וכו'. היתה לו מין שליטה נשנית חזקה מادر על עצמו. היה יכול להגיד לאיזו החלטה לגביו עצמו בנושא מסוים ומש לשłów בחחלהות,

אידי יעשה שנגיגי במקום שם צריין להחפץ. עד כה הוא אמר רק דבר אחד: "ישמעו חבר'ה, בinctים הרגליים שלכם מדברות, לא בראש". היה לי מוזר מادر גם להתפס. שגדיל שותק כאילו אין לו דעה, כי כבר הכרתי אותו די טוב כדי לדעת מה לצפות ממנו.

הגענו לצומת הדריכים, אידי פשوط המשיך ללכת בכוכו הב.צ. לא מדבר עם אף אחד - הולך... הלכתי אחריו. היתר נשארו עוד כמה דקות ו... באו אחרינו. הגיענו למפגש, איחרנו באיזה 3 שעות. בתקיר שהיה שלו אוננו על הב.צ. ההוא, עוד בטרם ספרנו מה היה. כלומר אם היינו מותרים עליו, הינו נתקפים. הזמן נקבע מראש כך שלא יוכל לעמוד בו, רק כדי להכניס אותנו ללחץ ולראות כיצד ננהג. כמעט בכל אחד יש רגע של שבירה,

שבדרך כלל שאבו והיו חזקים, באיזה מקום נשברו וחליטו לסבן, ואפשר לסבן בלי בעיות, אבל אפשר גם להתפס. היינו 6 גברים, מתחם ארבעה אמרו שהם מותרים על נ.צ. אחד וזה מקצר את הדרך ב 15 ק"מ בערך. היינו בלחץ זמן. היה ברור שלא נעמוד בלוח הזמנים גם כר וgem כר, אבל השאר טענו שלפחות נאחר במעט זמן ולגבי הב.צ. שיחתר נסbir שלא מצאו אותו. אני, משיקולים מוסריים (אך עוד היתי די TIMES) לא הסכמתי ל��ר, ומיד התחלתי להטוויה איתם. אידי ישב בצד, לא אמר כלום. ידעתי שהוא לא איתם, אבל היה חסר לי העידוד שלו. היה ברור שגם הוא יתעורר זה ישנה הרבה. עד המקום שבו היינו צריכים להחליט אם להמשיך לב.צ. או לא, היו עוד כמה קילומטרים והשכנו לכתת תור כדי ויכוח. חיכתי לראות מה

למשהו של באך. הופיעו אצליו מין חירות פנטסטי, ממש היה מאושר, לא רצאה להוריד את האזניות.

ראיתי אותו ברגעיו שמחה, כשהיה בטענו, בחוץ בלבד כל הלחצים האלה של הקורס, היה מאושר. וכמה שהיתה מופנה וסגור, הוא ידע לעפעם לשם זה. בעית הפרסום אצלו היה קשה ולכון קשה ללי לקבל שמותאים חוברת לזכרו. הוא לא אהב דברים כאלה. נראה לי שהוא היה בר-אדם עם אישיות כזו, שארט את עצמו אפילו ב-21 שבתו, מספיק חזק.

בקורס היו די הרבה אנשים שלא כל כך אהבו אותו. היה לו תגובה קשה מאד. אם לא רצה מישחו מסויים היה פשוט מנתק מגע. לא היה מתוחכש, פשוט היה שותק, היה עוזה עצמה לא שומע ולא עונה. גם באמצעות גיבוט יכול היה פתאום ללקת חצי ק"מ לפני כולם, קוראים לו והוא – לא שומע אף אחד, הולך מבסוט. היה מופת לעפעמים "התקפות חרשות" רציניות ביותר וזה דבר שישיגו אותו.

ס"ה אולי זו הייתה הכרות שתחmitt, קירה, אך בהרבה דברים השפיעו עליו מאד. שגרת לדיות בדברים הייחודיים שבתקתי הייתה שוגרת לדיות דברים עלי. למעשה עד היום בשאנני עושה דברים מסוימים, אני חושב במונחים של איך גדי היה רואה את זה, איך היה מסתכל עלי. יצא לי לחשוב עליו הרבה מאד, להזכיר בו כמעט כל הזמן.

تفسטי טרumped עם אחד שמחلك פרחים. כיון שלא זכרתי היכן בדיקת הכנסה, שאלתי את הבגה והוא אמר: "למען? בדיקת אتمול הבאתי לשם פרחים". ידעתי מה לעשות. למחות נסעתי למוצר. ואז תפטי שבעצם הוא בהרג.

וברצונות שלו. למשל, יכול היה להרגיע את עצמו ולא להגיב. לפעמים החבריה היו חושבים שהוא אכן איש לדברים, אבל זה לא היה עניין של אדרישות, פשול הוא שולט בעצמו בczora לא רגילה. היה לו שקט בPsi פנטסטי, לא ראייה שקט czora באף בן-אדם. ידע לא להלחץ גם בדברים שקרו מאך כאבו לו. היה יכול להגיד לו כי מזמין מאך סוער עם משיחו אבל זה לא היה מזמין אותו משינוי המשקל.

בהרבה דברים הייתה הגדה ביבי לביבו. איפילו שהגייה שלי הייתה הרבה יותר נוקשה לכל מיINI לדברים. בס"כ היה לנו הרבה דברים מושותפים. תמיד רצינו לטיליל יחד בשנות, אבל לא כל כך יצא.

אבי זכר שגדיל היה הבן אדם היחיד בקורס שהיה אכפת לי ממש שאני בפרק מנבו, שעזבתי, וSRC הכל עצמה. בהרגשת הקלה עצומה. היה בו שילוב נדריר מאד של דיבימות רציניות בהרבה שטחים ויכולת מקצועית ושכלית פנטסטית. יחד עם זה היה יפה בשחמי וחולמני לפעמים. אני זכר שבטיות היה לו בעיה. הוא טס בסדר גמור אבל למרידת הינה בעיה להוציאו מתוך מהארדים. היה מבטה לצזוק עליו, אבל שום דבר לא עזר. הוא עבד לאט, בקצב שלו, לא הדיז לא כלום.

בשלב מסוים גרכנו יחד בחדר של 16 איש. אבי אהוב לשמעו מוסיקה קלאית וכשהלמתי פותח את הרדיו כולם היו מתחילה לחשול. כדי היה בותן את התמיכה שלו לעניין ושבינו היינו שמעלים, ז.א. כל החדר. פעם מישחו הביא אזניות ושמעו מצוין. כדי שם את האזניות והקשיב

נאום השועל על הידידות ועל דברים שבלב

— שלום! — אמר השועל.
— מי אתה? — שאל הנסיך הקטן — אתה חמוד!
— אני שעל — ענה השועל.
— בא לשחק עמי — בקש הנסיך הקטן — אני עצוב כל כך...
— לא אוכל לשחק אתך. — אמר השועל — כי אינני מאלת.
— אני מבקש לי ידידים. אך מה פרוש? "לאף"? — שאל הנסיך הקטן
— זהו ענן שהוניחוה יתר על המדה, — הסביר השועל — ופרושו: לקשר קשרים...
— ?קשר קשרים? ..

— אמת, נכוון הדבר, — ענה השועל — בעניין הנהן עוזן נער גפן, שאינו שונה ממאה אלף נערים קטנים אחרים; אין לי צורך בה.
— אף אתה אינה זוקק לי: בענייןך אתה אינני אלא שועל הדומה למאה אלף שועלים אחרים. אך אם תאלפנני נהיה זוקקים
איש לרעהו: אתה תהיה בשביי אפס ויחיד ביעודם, ואך אני אהיה בענייך אפס ויחיד ביעודם וכך...
אם תאלפנני, יאورو פמי כאלו זרחה לי המשמש. או אן אכיר את קול פעםיך ואדע להבחין ביגיהם ובין כל הצעדים האחרים.
צעדיםם של האחרים מבירחים אומתי אל מלחמות העפר. ואלו עצדים אתה יהיו באוני קולו נגינה אשר פעיר אותו
לצאת ממחשי מארוני. שור! הרואה אתה את שדות הקמה המשתרעים שם? איני אוכל להם. על כן אין לי חפץ בזוג
אף לא ענן בלשנותך. והרי זה דבר מצער! אך שערך בעין פנאב. מה טוב יהיה חלקי לך לאף אותך! ולר אונדר אותו
בראות את השבלים הזהובות, ורשוש קרום בקמה יערב לאוני מאד... — אַפְנִינְנָא! — החתן השועל? פנייה.
— בחפוץך, — אמר הנסיך הקטן — אין ומנוי פניו ביומר. אז? בזרה. עלי? נמצא? יי' ידידי? והכין דברים הרבה.
— אין אתה מבין לא מה שהנגן מאלת — המשיך השועל — אין שעתם של בני-האדם פנואה עוד להבנת ענינים כלהם.
 הם קוגנים אצלם מוכנים ומזומנים. וכיוון שאתה ביעודם שומם בית-מסחר לדיידות, אין עוד לבני-האדם
שות רעים וידידים. אם תשאלה נפשך בידיך — אלפניך נא אל! ...
— שלום לך! — אמר הנסיך הקטן כשחגיצה שעת הפרידה.
— ברוך תהיה בגאתך! — ענה השועל — אגיע לך מנחה נאה — סוד אשר לא ידעת;
אין לראות את דבריים חייב אלא בלב בלבד. כי בזרע החשוב באמת סמי מן חיין.
— כל דבר חשוב סמי מן חיין — צור הנסיך הקטן? למען יתרת בלבו.
— בני-האדם שכחו אמת זו, — הוסיף השועל — אולי יופר את הזכר פמי. כי לעודם ערבות אדים לשילומו של אותו
שהוא קאפטן.

שבט 76.11.27 א' שם בארץ (לא בבית)

מה שלומן זהה

היה מادر מעודד לקבל מנק כתוב. לפני שבוע כשבתיי בבית צילצלי איבך אבל לא היה.
דיברתי עם אמא שלך והאחים שלך שאלות אחות אם אני חיל גובה או קפין.
אצלני עכשו קר מادر. השבוע חלו ורותות חזקות (גוף לא יורד) ומוג החור סגריר, אבל לא בטוח
ומנסה להזכיר בכל חומר שלמדתי פנס. אני לא חושב שייה הרבה החומר חדש, אבל לא בטוח
שאוכל להוציא פטור, חוץ מהו גומדים גם הרבה גוף עלי' ומושגיהם אותו בזון השמרות.
עוד מעת אנחנו מתחילה לטוס בפייררים וזה השלב של הניפוי הגודל, הראשון.
מה שקרה בתנועה ובקרית-שמונה אני לא כל כך יודע כי נמצא לא נמצא בבית, שמנת
שהמצב בקרית-שמונה לא כל כך טוב. אני נמצא במחלה עם אביו וweis בידור לא נורמלי.
לפעמים גם מעלים זכרונות, רוצים לבקר שם כשייה זמן. על טל לא שמעתי כלום.

נ.ב. פגשתי את שי. האם הוא מסר לך דיש.

להתראות

ה' ג' ינואר

שלום זהה

טוב לדעת שאחיה קיים. עד עכשו לא הייתי בטוח. אני חושב שהוא שగבר על העצמות שלך
וכתבת, היה שנשבר לך חיזן מהכזב.
הייתי בכנס שנה לשומרה והיה נעים להזכיר. המצב בתנועה עכשו לא הכי טוב כמה שהבנתי.
בקריית-שמונה גם די גרווע שמעתי שרוצים למסגר את הקן. אני חושב שההפרון היהודי הוא
המגניות של הקבוציס באזור. אצלנו כבר התחלו ומצר רוצה לאimax את קן חדרה ויש כבר
חכניות מעשיות, חבריה שיעבדו שם לא יומם עבודה מלא.
בכנס הראו את הסרט של השומרה והוא די חנטרי. רואים בעיקר חתיכות מהשומרה. אם
אתה יכול תשלח לי גם את הסרט האשלי שיעשינו בקרית-שמונה.
גם את טל לא ראייתי הרבה זמן. היא פגשה את האחוות הקסנה שלי בטיעול ומסרה לי דיש.
הכבד אצלני די מעניין דוקא, ככה שלא משעטם בין תים אבל עובדים די קשה והיציאות
גרועות. אף אחד לא חושב על חתימה כיוון שלא יודעים אם יגמור את הקורס, ואם יגמר זה תלו.
הנסק פה די מסובך וטינה זו עבודה קשה. אחרי פנויים שלושה כבר לא נהנים מההבחנות
קטנים ולא רואים אנשיהם. גם אין זמן לחשוב על זה. אם תוראה את אביו תמסור לו דיש.

להתראות

ה' ג' ינואר

נקודות גאגיהו זוהר

שבת 11.12.76

שלום זהה

אצלני עכשו יום שבת. אני נח באוהל בבדגי החורף המגעלים.

הס דזקן יפים בתורה חיליפה, אבל אנחנו הולכים בהם רוב הזמן ונראים כאלו שホールכים לחתונה. הבנעה שחווים בכלל בהם לבוש מלא (לפעמים גם מרים אונთנו) ונס הירקית (אצלנו כיחית) אי אפשר להוציא את הידיים יותר מדי. חוץ מזה אנחנו לא לחווים מבחינה כושר גופני והקשר ירד גאפס. אני מנסה לנעמים גראן פה (הויס בברוך רצתי) אבל אין הרבה זמן. אנחנו עכשו מעד לחווים מבחינה דברים שדריך ללמידה והרגלים עכשוינו הלאנו לתרגל אפילו ביום שבת. היתי בשבת הקדמת ביתם וקייבתית את הסדרתים, אבל לא הספקתי לראות אותם. אני אשליך אותם לטל אחר כך. ביום שבת גם צילצלי אליה אבל היא לא הרתת.

החבריה פה חלק בסדר וחיק לא כל כך. יש פה הרבה קבוצניקים והם מעד שונים מהither. בחתולה נראו הרבה הערונים די גרועים, אבל לאט כשאתה מכיר אותם מגלה שלא כולם כאלה והרבה אפשר להבין, אבל זה לא משפיך אותם.

גומרים את הקורים גם חברה לא טובים. מאבדים את הצפון למען מטרה שהיא לא עיקרית. אסור לוותר על דברים אנושיים וצריך להבין למען איה מסורת. ככלית אני מרגיש פה די טוב ומהכח גתשובה.

לזהירות

נ.ב. תודה רבה על התמונה.

יש גם בקומהנה?

חג

שלום אבידיה

זהן לא שמנתי ממן, אבל אני ממש שזה בכוורת הנסיבות (אולי שכחת את הכתובת הצבאית של...). אני בכל אופן לא ידעתי את הכתובת שלך והייתי צריך להוציא אותה פה. טוב לאחר כל הקדמויות, אני עכשו בבית, ביום שבת בערב ועובד לחזור לבסיס. מעד אין לי חזק, לחזר. ליתר דיוק אני מעדיף להשאר עם הרגשות והמחשבות שהיו בבית והן נתנות לנו שאחר מאשר בסיס. אפשר לנסתות להמשיך לסוחב את הלך הרוח הזה לבסיס, אבל זה ייגרם בטיסות. אין ברירה ואני חייב להחליט כבר עכשיו את הקסמה בקסמה של מהר ו WHETHER לחשוב על מה שרציך לעשות מהר, אחרת זה לא יילך. בכל פעם שיוציא לי קצת לחשוב על אנשים ולדבר על בעיות אנושיות פשוטות או חיות לא כפויים בזבב, אני מעד ממש גוז. גם בסיס אם יוציא, מתחמת שיחה באופן כללי וגם קוראים יותר ספרדים שכחתי כבר על מה המלצה לי. אני מקווה שאצלך החיים יותר יפים וקשיים (שיש קצת מקום ליזומה ולהחלטה עצמית ויש

גם סיפוק לא מדבר שמקרכיכים אותון לעשווות).

שמעתי שהחיל היה שם בק"ש, מבחינה קריטיושות ואני מקווה לבקר שם. יש לנו רגילה
ב-28.11. בכל אופן אתה יכול לכתוב (שמוקן).

לחתראות

ה'ג'ג'

28.9.77 ארי פה

אהלן אביהו

אם נעים לך לקבל מכתב ממי או תחשוב שהוא גם ההפך. סיפורתי לך על ההדחות. עוד מעט
לא יהיה עם מי לדבר פה, אז רצוי שתכתבו (אבל קצת יותר ברור).

מה שקרה אצלנו עכשו שחוורנו אחורה והחלהנו לעבוד בעצמנו במטבח. החלטה של המפקד
החדש. חוץ ממה ממשיכים לטוס כרגיל, אבל קצת קשה להעביר את החיה הזאת. כאשר מהחכים
יששלוט בכלי והריגש נוח ועובדיו יוכחאים אותו לאן שרוצים בשלוות המרחבים ומשחכים
בפטנציאלים בחוילופים שונים של גובה ומהירות (ניסתית).

מנסימים גם לגונן קצת את החיים במפגשים עם המדריכים ובהרצאות עצמאיות. היו כמה
מעניינות כמו על סיני (ערן אפרת) ועל הגון, על דאייה, על קבוץ ונוד. לטיל לא יצא כמעט, אבל
אני מנסה להפגש קצת עם הטעבן.

בימים הקרובים אוכל ומרעב בניין מלכות לוגוגות. המלוכה עשויה מארגן עם
מכסה פחוס שמונן על מקל. יש אוכל בתוך הקופסה ובאגני רואת שחווגלה נכנסת לארגן
(מהמיטה שלו) אני מושך את החוט והחוגלה נתפסת.

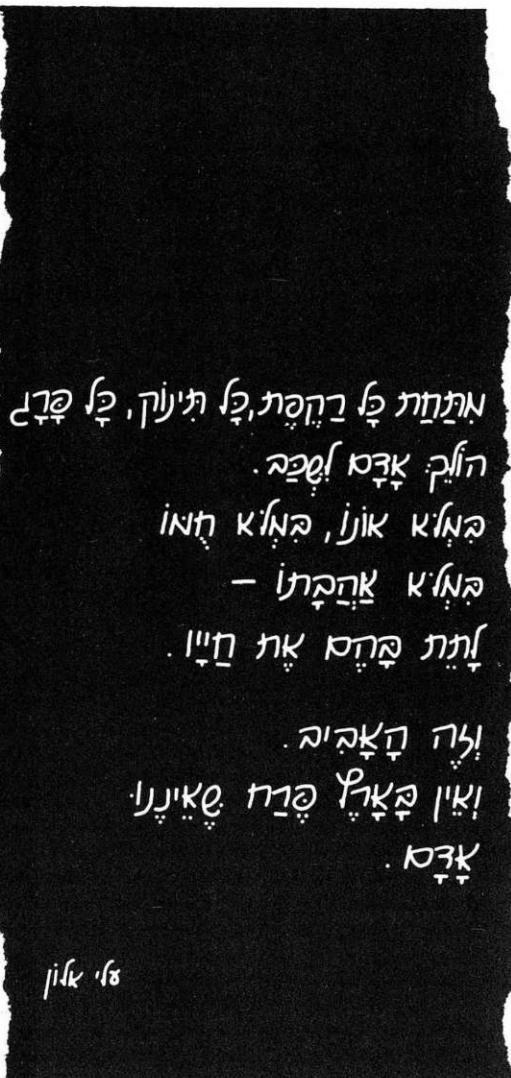
היהתי בחג בבית וקצת טימלית. יש אצלנו צבאים לא נורמליים יפים. בקשר לטיזול בצפון
אני תמיד מוכן אלא שאני לא נמצא הרבה בבית. אני מתכוון לנסוע לשם ברגילה 4.11—28.10.10-14.

מצאתי שיש אחד בקורס מקרית-শמונה והיה מעוניין לדברஇது קצת (בביסטי). בענין
האישיות וה诞מיה העצמית אני לא יודע להחילט בין תדמית של "אסטרוי", טוב לב ומופנס,
שלא רק הכל בצלות וח' בעולם של עצמו וחפש את עצמה, מקרין שקט ושלמות לפני ח'ין, בין
אוזו טיפוס חברתי ועליז ש תמיד צוחק ותווך בדיחות, קל דעת. אכפת לו על דברים ווורם
לחברה. ואני חושב שאין שום סיבה להיות עצוב איז פעם. או אותו רגש המרגניש את הסובבים
אותה, מתרגש משקיעה יפה ומדברים דומים. בקיצור, לא יודע בדיק איפה אני.

ספוג בינהיים ותכהוב. המשתדל לא לכתוב שם של חיל או מספרים של יחידות כי מנגנונים
לך את זה.

ה'ג'ג'

ס' פה

агדי ידע לאקורד ולהבין את הדברים
וזה ניסיתי ללמידה מבו.

בתקופת המסעות מطبع הדברים
שהתקרנו יותר. המסעות והמשימות,
אותםليلות ללא שינה ורצופי היליכה,
מסירים כל מה שבלב כל אחד מאיתנו
לגביו אותו חבר שצועד ליידר; ובאותם
רגעים קשים למדנו להכיר אחד את
השבוי. באותו רגעים שהכאב הפיזי
והיעילות עשוים את שלט הבנייה מי
הוא גדי, איזה כוח טמן בבחור הזה
ומה הם ערכיו.

ודאי תזכרו את הסיפור על ה"ציר"
בגיל שהלכנו כל הלילה ולא הענו
שעה היולדת. סיפור זה אינו בודד
ומוקרי, הוא פשוט משקף את דמותו.
בסוף תקופת המסעות היינו חברים
קרובים ובתקופת ה"ראושוני" כבר
הכרתי אותו היטב. דברים רבים
אגדי הביע לא במילים כי אם
בהתנהבותו. ידעתי להבין את
שתיקתו, ידעתי את מצב רוחו לפי
קולו וידעתי כמעט תמיד מה מסתתר
מאחורי חיווכו המזען. הזמנתי את גדי לבקר אצלlich בחופשות.
יום שישי אחד התקשר בבחור ושאל אם
לא יפריע, כמעט מתנצל. אחרי שעja
בצורים נסענו לשוט עם אסף. לפנות
ערב נלכתי לשכנו שישאר אצל- him

למשך כל השבת, אך המשפחה הייתה
חוובקה לו והוא העידף להגיע לערב
שלישי הביתה.

נפרדנו בכביש חיפה - תל-אביב
לפניהם השקיעה ביום שישי.
לא ידעתי שאני נפרד מחבר אהוב...

מקווה לשמעו ולפגוש אתכם

שלכם

רמי גנובסקי

ברנה, אילנה, דני ואיריס שломת

מזה זמן רב שלא פגשתי אתכם
גרם לי לאי נעימות. מצד אחד חשוב
לי לראותכם ומצד שני קשה הדבר עד
מאך. חשוב לי שתדעו שאני זוכר אתכם
וחשוב מכל שדעו מי זה גדי בענייני
ואיך אבוי הכרתיו. קשה להפקיד את
הרשות למיללים בשיחה פנים אל פנים,
המציאות ברגעים אלה קשים מאד
ומקשה על אמירת הדברים. השתמש
בכתב זה כדי לספר לכם על גדי
שאני הכרתי.

פגשתי בו בקורס טיס, הילנו באותו
ගפ' ב"קדט"; בשל זה ההכרות הייתה
די שטחית. הג' מתחולק לקבוצות
פנימיות ואבוי כעירוני הילתי בקבוצה
העירונית ואילו גדי בחבורה
הקבוצניקים. עם הזמן עקב המגע היום
יומי נוצר בינו לבין קשר מסוים, אך
עדין לא קרבה של ממש.
למריאת עין גדי ואבוי שנבי טיפוסים
שוגבים, לפחות צבעו ואנגי גלי ותוטס.
גדי שקט יותר, מבעה מאטבו התקרכות מהירה.
על מעור המת אבוי חושב שבתילה לא כל
כך מצאתי חן בעניינו.

בתקופת הלימודים גדי הפתיע אותי.
אצל רוב הקבוצניקים אני הכרתי,
הlimodim לא היו תחום החזק. אצל
גדי זה היה ההיפ. ולא רק זאת,
תמיד כשהתעוררנו בעיות שהיו כרוכות
בחבנת-יתר ובבדיקה מצבים חדשיט,
הילתי ניגש אליו.

בחור שהכרתי, ידיד מה"קורס"
שמו היה גדי והוא בר קבוץ,
שקט וצנוע, עקשן לפעמים
רגיש, נאה ואףילו תמים.

באולץ ייחדיו ארבעה חברים
ב"מכין" עברנו את ה"הילם הקשיים",
לכן אלכוב את כל שלבי
כפי שמה נמדד אופיו האמתי.
בבוקר היתתי את העין פוקע
גדי כבר מחייב השעה אגרופיו שולח,
ימין ושמאל, נשיפה אווכה
מאדים מעט ושוב מהמתלה.

בערב בשעת החבילה הגעה
תורו הוראר את שם גדי משמי
מחביבלה היה זהה זוכה אך במעט
והיתר לחבר ועוד חבר ועוד חבר

ב"AMILLOT HAKATEN" בלילה ירח
הצלחות עם גדי אפיקו להתווות,
לרדת למסילה או להמשיך "דור"
אר בזרחה חברות הטסים הטעס.

מתחת סירה קווצנית שוכבים כל היום
וגדי מקטר דוקא על החום,
להגיע בזמן - זה כבר לא נכון
אר הוא ברועה את עדרו מדרבן.

לא נאריך פה בכל מעשי
כולם הכירו ודמותו עמו עד עכשו
רק טערת הרוחות שפעמה בין קרביו
ושפונתו הרבה - היו בעוכריו.

אם פרעון הצדיק בעולם הבא
ואם שמה נמדדים גם הטוב, גם הרע,
עם יד על הלב לרובנו של עולם
LAGDI MAGIYU יותר מכלם.

דני וסלוי

בסדר (גומרים אותו עוד שבועיים שלושה). קיבלתי 95 ב מבחן חצי תקופה במתמטיקה (כמו קיבلت בכתיב?).

אני מוקה שטדי מסתדר טוב עם הכלוב החודש.

לאירים — שתכתב לי מה היא עשו ומה נשמע ומה שלום דני.

זהירות בקרוב

ה' ג' י

כשאני אדע מתי אני יוצא, אני אכתוב או אתקשר, אבל זה אף פעם לא בטוח.

יום ראשון 24.4.77

לכט המשפחה שלום

קיבلت את המכתב של אמא היום ... היהת פה איזה פעילות של יום העצמאות, אבל כמעט אף אחד לא הלך. ביום שישי בצהרים הלכנו לשקם וקנינו פריגורטימ, חמאה, גבינות ומשינו ארוחת צהרים לא נורמלית, באוהל. היה חם נורא. ביום שבת פתאום החל לרדת גשם נוראי וכל הככיבת שלי נרטבה, התיבשה רק הירק.

מחגנגן

תכתבו לי כולם.

ה' ג' י

10.5.77

רק הגעתך כבר ישבתי
ולכט מכתב כתבי,

איים, דני, אבא ואמא שלום.

כשהגעתי לחדרה התבדר שרין רכבת היום, וכך המשכתי באוטובוס ועוד הגיעו הרבה לפני הפטן. עכשו אנחנו לומדים 3 ימים, ככה שנוכל קצת לנוח, אבל לאף אחד אין ראש למורים ונשכח את זה מהר מאד. מוג האירר פה נחמד. היה חם מאד בצהרים (בחפסקה הלכתית בבריכה). אנחנו אוכלים עכשו את הגראניניס של "מגדן" וגם אני רוצה לאכלו, אז להתראות.

ה' ג' י

נ.ב. אמא, תשליחי לי בטריות קטנות וגם "ונגה" או "טעמי" תודה.
לאירים תכתבו לי לפחות כמה שהוא קוראת גם דני.

11.7.77

שלום דני

התחלנו לטום וזה עבודה לא קלה. צריכים להיות מרכזים כל הזמן ואסור לשכוח דבריהם או לעשות טעויות. בשביל זה מתאמנים הרבה בעל-פה. כל מה שיודעים טוב למטה, יודעים בערך באירר וצריך ללמידה כפוא. אבל זאת חוויה ואני בינהים בהנה.

אני מקווה שנחנתה בהכנות לסמינר צופי. אני לא יצאתי להכנות, אבל מאי נחנתה בסמינר עצמו. היתי פעמי בתור מדריך ותמיד מכיריס הרבה חברות ונוהנים מהצופיות. לפני שנה עברה הרצה פעמים בחורשה ועל הגשר איפא שמתקרים הסמינר.

תבליה יפה בחופש ותסע לאן שמתחשך לך.

להתראות

๔๓

10.10.77

שלום דני

עוד שבוע וחצי מתחילה מבחן סופיים של טישה ובינתיים כבר גמורים את הטיסות שצרין. היום לא הימי כל כך טוב. נראה הימי עירף מיום שבת. שחקנו עד מאוחר בלילה "ברידג'" והייתי גם בבריכת.

... יש לי חופש של שבוע בקרוב. אני עוד לא יודע בדיעוק מה אני אעשה, אבל בטח אספּ לטייל.

איך הולך בחרזה?

היתי יכול לחת לכם עצות, אבל זה לא שווה עד שלא לומדים מהנסים. בקשר לקבוצה, רצוי ליצור קבוצה קבועה של חברות, אבל שיבואו כולם. שידעו את התכניות. אם יש טויל או משחו לארגן ואפשר להטיל עליהם משימות. מצד שני אין הקבוצה לא נוברת מספר מסויים של חברות, אז היא נשארת קטנה מדי ותתuvwת במייצ' של עצמה. אבל לא כדאי להגדיל את הקבוצה על חשבון ההרגשה הקבוצתית ושיווינו קבועים.

להת'

๔๓

בקבוצה! כבשת אוזות פאנזיה מהרץ
אי צוות איזנו גולן ארחתה
בקבוצה הצלב גורע חילקה
הכיתה

אל מילחה חיק ויא יאה
ויא צו רערוך וכח כאות
בקבום גולבז'ן את חילקה.

• איכן!

ישירותם כלפיהם, או בביטחון של טינה.

ירון: לפעמים הילינו עוקצים אחד את השבי על דברים שקרו בקורס - הילינו דומים בהשיפות והיו דברים שהרגיזו את שנינו והילינו מפניהם את הביקורת זה כלפי זה וכן ביטנו את מורת הרוח או אי ההסכמה.

בדרכם כלל אנשיים בגיל הזה לרוב אוחבים לטיפיל, במירוחם הם בצד שמוגבלים מרבה בחינוך, הרגשת החופש וכו'. רובנו אהב לטיפיל, אבל לא כל אחד שרצה היה בעל יוזמה על מנת לקום, לארגן את הכל וליצאת. בחופשים שלנו הילינו מתחננים דברים יחד - לא כל כך רגיל, היה ואנשים שבמצאים יחד מעדיפים לרוב, לשוכח אחד מהשבי לשאר החופש. אצלנו לא היה כך כי ממש הקורס כל אחד עוסק בעצמו ובמה שקורה לו (בעיקר בתפקידו הראשון) הפחד מפני ההדחות, מפני "סולו" הראשון (חג'ון וכיו') שאפילו לא היתה כל כך קיימת תחרות או יריבות כלשהי ויחסינו היו על בסיס של חברים טובים בלבד. וכך ייצאו יחד לטיפולים.

אסף: גדי היה מادر מאורגן ולא סידר אף אחד. כשהתארגנו לטוטל קבענו לצאת מ"יקום" וחילקו את האחים על כל אחד היה להביא - עברור השאר, גדי כמונך לא סמרק עלינו והביא לבדוק הרבה דברים שלא הוטל עליו להביא. וגם הגיעו ליקום שעתיים לפני הזמן ועזר שם לאסוף את כל החסר ולארגן הכל. כזה היה. לא טומך על אף אחד, רק על עצמו. תמיד דואג, מארגן ומתכונן הכל מראש.

לא זכור לי שדיבר על "אהבת הארץ" אבל ידענו שהטילים קשורים אליו בחירת הארץ ובאהבתה.

הפריע לו כשחשב שנעשה עול. כל מי שהכיר אותו מזכיר (כולל מדריכי הטיס) ידע שהיה אחד הטוביים מבחינות האדם שבו וגם מבחינות היליגים מקצועיים בקורס. זכור לי שהיתה תקופה ששנינו למදנו עם אותו מדריך ואחרי כל טיסה הילינו משווים תוצאות - איך ביצענו דבר זה או אחר, ומה אמר המדריך על זה ועל זה. לפמי שהגד סיפור ראייתי שהוא מצליח לבצע את הדברים הרבה יותר טוב מני -

אבל זה לא גרים לו להתגאות או "להשויך" - להיפך, בכל מה שהשיג אף פעם לא הסתפק ותמיד שאל ליתר, תמיד ביקר את עצמו ואת זה לא לא ביצעת כמו שרים, ואת זה לא עשתתי כראוי". היתה לו ביקורת עצמית חריפה, כלפי עצמו וככלפי אחרים, אך מעולם לא דרש מאחרים מה שלא קיימים בעצמו.

אסף: גדי היה מادر רגיש, על כל דבר שכלל, הגב. הוא היה כמו סייסמוגרפ רגיש - קולט כל דבר שתרחש, מעכל ומגיב עליו, לעיתים רק בפניהם ולפעמים החוצה. לפעמים היה עזץ, כי היו דברים או תופעות בקורס שהרגיזו אותו. הינו תופעתם של אנשים שעשו דברים שהוא לא שללים עטם, אך גם שagaraו מטהו - הלך בו עד הסוף.

גדי היה מادر שקט, מادر לא מתבלט, צבוע כזה. אבל מי שהכיר אותו כאילה מכוננת בזופות שהיה בו.

אהבה מחרה אהקה

אסף: למעשה ההיכרות עם גדי היתה עוד "מכין". זהו שלב שבו אתה עדין נמצא בקבצתה גדולה של אנשים ויש מהם שמאמיד מתבלטים. גדי לא התבלט - לא ברעש או בדברים יוצאי דופן שעשה על כל פנים. זכור לי מקרה שכולנו הסתבכנו בשטח, בנינויו, הוויכוחים באיזו דרך לבחור, ורקיעו שחקים. גדי הסתכל על המפה, ופשוט, בשקט קם והלך! כמובן שהמשכנו אליו ולבסוף מכך הסתבר שזו הייתה הדרך הנכונה. **ירון:** גדי היה מادر שקט, מادر לא מתבלט, צבוע כזה. אבל מי שהכיר אותו כאילה מכוננת בזופות שהיה בו. הוא לא היה מוכן להתאפשר על מה שחשב כצדוק. גדי חיפש בדברים הרבה צדק,

צבייקה: בראה לי שחשב על עתידו בקבוץ. **לי** על כל פנים היה קשה לראיומו מוחוץ לקבוץ. לפני הטיול האחרון דיברתי איתי על כך והוא שאל אותי אם בעtid אבוי מכךווון להשאר בקבוץ. אמרתי לו שאיני יודע והוא אמר שגם הוא עצמו מطلب רבות בשאלת העtid, אף כי לא נראה לו שיעזוב.

אסף: זו בעיה, כי במתגרת השירות האזרחי כתיס, ביתך לרוב הקשר עם המשק לאט, לאט ויש הרבה בני קבוץ שעזבו בכורה המזיאות. הוא התלבט בשאלת זו והיה חשוב לו שימושו לחיות מעוררת, רזה, רזה תגורום לקבוץ גם אם יגמר את הקורס.

ירון: כדי התעכין בשתיים רבים. קרא המור ספרים לבנושאים רבים וכל מה שביבנו עבירותו באותו. בכל דבר היה חשוב לו להעמיק, להבין, לדעת יותר.

צבייקה: אני רוצה לספר משהו נוסף ומיהודה שללווה את צרכו – גדי ידע קצת לקרוא בכף היד. פעם ישבנו בבריכת ובדקנו את כפות הידיים של הנוכחים. כשהסתכלנו על קו החיימ, ראיינו שהקו אצל גדי קצר מאד ונגמר לפטען, אך הטעלמנו מזה מבון.

קשהה האסון ואני רצתי למטה, אליכם... נזכרתי בזאת לפטען...

למים לפני שידע לשחוות! אבל כשחלה ליט ורצח לבצע משזו, לא עמד בפניו מגבלות, ואם עמד – הצליח להתגבר עליו. כשחלה ליט שעושים "סנפליג" אז עוזלים וזהו. לפני כו התרכז, הסתווב, בדק והציג ציוד מתאים, תיקון וחיזוק אותו אבל לא נכוו שהיה עוזה כל דבר למרות סיוכנים. והוא גם פחד, פחד ועוד איך. אבל גבר על מגבלות הפחד והסיוכנים. היה בו הרבה אומץ לב והעהזה, שלא מגלים אצל כל אחד.

צבייקה: לא זוכר שדיבר על קשריו עם בנות. הוא היה באופן כללי אדם די סגור וגם מאד סלד מהאופן בו בנים אחרים סייפרו בהשתכנויות על הצלחותיהם בקרוב בנות. ואם דיבר – היה זה באופן כלליל ולא על בת מסויימת.

ירון: אני חשב שהטיוולים היו חלק מתהlixir של חיפושים אצלם גם כל עניין ה"גورو מהרג'י" – היה חלק מאיזה צורך שהיה קיים אצלם לחפש, לבדוק ולבחור כל דבר ולרדת לעומקו. באיזה שהוא מקום הוא חיפש את עצמו, את המימוש שלו.

אסף: גדי לא היה פזיז וכל דבר חדש שרצה לעשות היה קודם לומד אותו באופן יסודי, חוקר מעמיק ובודק. הוא לא עשה שום דבר לפני שהוא שווה יודע אותו היטב. לפני טיטה עם ביצוע חדש, היה הולך, קורא ספרים, שואל אנשים – לדעת ולהיות בטוח בעצמו. גם לא נכוו שהיה שיש להסתכניות. לא היה לו רק על עצמו שום סיכון מיותר.

ירון: גדי היה מادر שcool והיה חוקר ולומד מה שרצה לעשות. הוא לא קפץ

אָכְלָה
לְתַחְמָא גַּנְגָּזָה
בְּגִיאָה

אֲנוֹתָה שְׁלֵרוֹתָה כְּרֶתֶת

אָכְלָה
לְתַחְמָא גַּרְגָּזָה
בְּגִיאָה

אֲנוֹתָה קְרֶתֶת וְעַד אֶלָּא

אָכְלָה
לְתַחְמָא גַּסְגָּזָה
בְּגִיאָה

וְעַד גַּעֲמָה תְּבִלָּה

וְעַד

אותק פון היזוגה גאליליא גאנטה

מכל אחד מאתנו, אבל אחרי
שגבשת לעצמך דעה והייתה האיגונר
מגיע לעומק השורה עם שלך, לא
הייתה מפתקף, ידעת להיות עקשן.
הסיפור בימכין על הב.צ.
שכל החוליה כבר ויתרה עליו
למען המנוחה והעמידה בלוות
הזמןבים, ורק בגלגול הלאו להביאו,
מחיש קורי אופיר, שאיש לא פיקפק
בחובנו.

אגני זוכר איך בשבתו היינו ניתקים
קצת מאורירת הטיסות, האוירובייקה
וה"כמעט ונפגעים", והיינו עולים
במשועלי הספרות אשר אהבת והבנת
לרבדים העמוקים יותר, או איז היתה
מתגלית נפשך, תפיסתך הדקה, החודרת.
מי שדבר איתך בכוונות, לא יכול היה
להסתיר דברים מפניך.

אורתך דזוקה היה קשה לדובב, לא
חרצת משפט במרה, הרבה מחשבות שמרת
לעצמך. רק בעיניך היה אפשר לפעמים
לקראו מעט מן המתරחש בתוךך.

יש דברים שאינם בתפסים בשכלנו,
שאיינם מתישבים עם הצד והאיזון.
התאוננה שקרתך לך היתה צעודה צזה
בלתי נתפס, לא מציאות, לא במרקם,
לא נחוצה, מין בזבוז כזה משוער
להסביר, דזוק ואין עונה.

היה מחשוף, ידעת מה שאתת עוזה,
הטילים היו חלק מהאישיות הצברית
שלך. מי שאורב את ארצך ילך בה
לسفוג גווני צבעיה וגבופיה, להריחה
ולנסמה בכל שעה, לשם קולה הסדווק,
מיובש או המצלצל בנחלים.
אדוי, לא נניח לך ללבת מאתנו,
אתה חלק בלתי נפרד מגוף הקורס,
מנשטו, אתה, אונחנו!

קשה לדבר עלייך בזמן עבר, אתה
עוד כאן ביבניינו. לא שומעים אותך
כי תמיד הייתה שקט, חירר מסתורי
בזוויות פיר.

לא הייתה מדובר הרבה, אבל האמנת
בכל אשר אמרת. היו לך בטחון
פנימי ושלווה בלבתי מעורערת,
עליהם השתמכנו פעמים רבות. עכשו
שמנסחים לצירר דמותך שרבי
זכרון וסמנני-דרך לאורך הקורס,
אתה כמו צוק, זקור, איתן, אשר
הבעיות, ההיסוסים והספוקות
מתנפצים עליו. כמעט ותארתי
אורח צוק ממן נפלת, אבל מה
רב השונני. הוא קר, ליבו לב
אבן, שיני הזמן חותרות בו,
ואילו אתה חזק הייתה ממן,
אר נפשך פנימה לא אדישה, לא
מניחת דבריהם להתරחש ולחלוּך
על פניך ללא תגובה וחתיכחות.

הגיוון פלה היה לך. היה
שוקל דברים אולי יותר זמן

דנ': בקשר לנסיעה לרומניה -
יצאנו לדרכ, כולם מלבושים יפה ומי-
מובייל את כל העדר הזה - גדי עם
מכנסיים קצרים, יתיק שכלי' וסבדים.
זרוק מה זה זרוק, באילו נושא לטיליל
בסביבה.

אתך לא ראיית את התזוזר הסופי גדי
ראית קלוט, גדי אטם גדי לאירן איק
הצארים נתגלו ונאוכזים.

משה: פעם דיברתי איתו על בנות, רק
פעם אחת מצאנו בתיבת הדואר של
ישלע"מ מכתב לאידי. אוטומטיות הופכים
אותו ורואים שם של בת.

היאנו מבוטעים, מה זה מבוטעים,
נו, סוף-סוף! היכנו אל גדי ושאלנו:
"איידי, מה זה?" ולאין צורך לתאר את
החויר האפיבני שלו, כדי שתביןנו.
כולם יודעים למה אני מתכוון. מין
חויר ממדורי, חוות של שפק ביישן,
ספק ימה אכפת לך" כזה. מין חוות
נורא, נורא שובבי.

קרה פעם שהסתכלנו על אייזו בת,
וגידי זרך מיללה טובבה. אמרתי לו
"איידי, אתה? זה לא מתאים לך", ושוב
אורתו חוות של "מה אתה יודעת עלי?".
כך שאיננו יודעים אם היתה לו
חברה, כי כל עוד לא ראיינו אותו
הויל חבק עם בת, אי אפשר לדעת.
כך עשה את כל הדברים; עד שלא ראיית
את התוצר הסופי. לא ראיית כלום.
אף פעם לא ראיינו איך הדברים
מתבשלים ומעורבים, הכל התרחש אצל
בפניהם, ובקט.

במה שעשית, כי זה תרם לי המון,
למדתי והרחבתי הידע שלי بما הקשור
בדת, אמונה ומיסטיקה. האנשים שהיו
שם עדיין שומרים על קשר איתני,
מקברים לפעמים, אבל אני כבר לאعروש
מדיטציה ולמעשה סgartני את העניין. היה
טוב לנשות, הושקף עוד נדבר בידיעותי,
אבל זה הכל". אולי ההדרכה בשלב
מסויים ואחרי זה קורס הטיס - כבשו
את תשומת ליבו, או שראה שהעורק
בדברים, הוא הרבה יותר מהמדיטציה
וה"గורו".

היה גו כוח איזו הפעם... ג'ק
ג'ק ה"ט רואה סקואן צקרים רקיע.

משה: יום אחד נסעתי עם גדי לסדר את
עניני הנסעה לרומניה. הפתיע אותי
שהוא לקח את ארגון הנסעה על עצמו.
לא ידעתי מה יצא מזה שהוא מארגן
ואם בכלל נסע לטבול בסוף.

בגענו לתל-אביב, שנינו בסנדלים,
מכנסיים קצרים ותיק צד מסכן, אבל
איידי התנהג באילו יש לו עביבה ותיק
יג'ימס בונדי' ביד. הוא הכיר את
כל ההליכים. נכנס לשדר ו谈起
באילו הוא עובס בארגון טיולים כבר
כמה שנים. גם בשדה התעופה הוא
ניגש ישיר לאנשים הנכונים, הראה
לهم את התעוזות ותוך 2 דקות הינו
בפניהם.

ראייתי שאמנם גדי שקט, שקט, אבל
כל דבר יוצא תחת ידייו מושלם, אין
אפס. שקט לא מתפרק, אבל מצד שני
היה לו מין כוח אדיר בפניהם. בשקט,
בשקט ולעת, לאט היה רואה סביבו
דברים נבננים. כך גם עם קורס טיס.
הller בשקט, בלי לדבר וננהיה טיס.

דנ': בשפט לפני שהוא נהרג הינו
צריכים שנינו לבסו לכנסות איזה
օפרנו. הוא אמר לי ששם דבר לא
יעצור ועוד אם ירצה את האופנו -
mbחינת כספ היה מוכן להוציא הכל.
שרצה משהו היה מSIG אותו.

המן פעמים לא הבנתי אותו.
למשל עם ה"గורו". מה פתאום שגדי
ילך ל"גورو". כי מי הילך לשם?
כל הדורךם. כל אלה שלא ידעו
מה הם רוצים מעצם. והוא הילך
וקיבל את הידע. אני לא האמנתי,
לא ידעתי אם הוא באמת רוצה בזה
או לא. אני הלכתי ל"גورو" רק
כדי לראות, לדעת מה זה. בגלל
זה עזבתי את העסוק מהר מאד, אבל
איידי המשיך. לא יודע עד متى.
יכול להיות שהמשיך עד הסוף, עד
שבהרג אבל הוא שתק ולא דבר על
זה עם אף אחד. כשהיה עוזה
מדיטציה, היה סגור את החדר מכל
הצדדים - שלא יראו אותו ולא
יפריעו.

מצד שני היה בוUTHON. תמיד
היתה הרגשה נעימה ובתווחה לשוטה
איתו דברים. יוצאים לאיזה טיול,
איידי ישנו - יהיה בסדר. הוא כבר
ימצא את הדרך. שעושים איזה
תרגיל, גדי יודע את הפרטון.
בוגנים לו רדיו לטיוקו - ידעת
שייעבוד עליו כל הלילה, ובסוף
יתקנו. היתה לו מין סבלנות כזו,
מרגיצה לפעמים, סבלנות ואדישות
כזו - שהיה מתמודד עם כל דבר.
שבו אחרים לא הצליחו - עד שהצליח.

איידי: בשנת ה'יא' יצא לבו לדבר על
ה"גورو". הוא אמר לי: "תראה, הכל
טוב ויפה, הידע, הרעיון וכו'."
אבל האנשים, אלה אנשים שאין להם
מה לחפש בחים. אני לא מזלזל

משה: גדי עבד המון שנים בלוול וזה נורא התאים לו. ראייתי אותו כבר לולן לכל דבר. יום אחד החליט לעבור לרופת ובאותה תקופה החלטתי גם אני לעבוד שם, כך שהחלנו ביחד. ביום הראשון בו עבדנו, מתנו לנו טרקטור לעבוד עליו. אמרו לי לנhoeג עליו, כי אני עבדתי מוקדם על טרקטורים בפלחה. גדי השתכל עלי, ואמר: "תன לי לנhoeג". נורא פחדתי, כי לא ידעת איך הוא נוהג, אבל הרא אמר שיהיה בסדר, עלה על הטרקטור, שם במלהך, ו... הוריד קיר. אורה תקופה שם לעצמו מטרה למודד לשורך. ולפעמים זה היה ממש סיוט לחולוב אותו. מהתחלה החלטה ועד סופה, לא הפסיק לשורך. אך מילא אם בן אדם שורק מנגינה וזה נעים לאוזן, אבל בשורך טוון אחד כדי למודד לשורך! 4 שעות!... אבל בסוף הצליח.

אפרת: לגדי היו המון שגיאות כתיב. פעם שאלתי אותו למה אינו מנסה לתקן זאת והוא אמר: "יתדען לך שלכל האנשים החכמים, יש שגיאות כתיב וזה הוכח".

משה: שמעתי שלאנשים שבוטים יותר למקצועות הומניאים אין בכלל שגיאות ולאלה שנוטים לריאלייטיקה יש שגיאות, והם בדרך כלל גם אנשים בורא מפוזרים. וגדי באמת נתה למתחמיקה ופיזיקה, והיה כזה מפוזר. **אפרת:** גדי קרא המון. פעם בא להמליץ לי על ספר והיו לו 5 ספרים בחדר שלחק אותו שבוע בספריה. שאלתי אותו מתי הרא מספיק לקרוא, בזמן קורס טיסס שזה לחץ ולימודים. הוא אמר שכשהם הולכים לטוס, הוא יושב בקצה המסלול וקורא, ממחה לתورو בטישה וגורם את הספרים. היה לו כוشر ריכוז עצום.

שנוגע לעצמו ועם כל זה שהוא מתבזבז, היה גם מאד, מאד מקשיב. זה מה שאני ראייתי מבחן, וגם כמו שאני רואה אתכם עכשו, תמיד רואים שיש אנשים שיותר קל להם לדבר, להתבטא, הם יותר מהר נפתחים, ויש אנשים שהם יותר מחרים ולווקח להם הרבה זמן לדבר. אולי זו הסיבה שאחרתם כל כך להכיר את גדי. הוא היה מאד שקט ומוסכם, ומתוך שהיה ביחס והתחייבות שלו לחיצים רציניות מאד, אני חשבתי שלא התאים לו שילך ונניח יתפרק או משחו כזה. התנסות ההזונה אף שהוא לא התאימה לו. אם היה צריך למצוא מישמי, אד שתהיה חברה רצינית, לא יהיה אפשר בשביבו ללבת סתם. היה צריך למצוא את היودה בשביבו, או משחו כזה.

מהדברים שאמרתם, הרגשת קצת האשמה על תקופת המוסד ואני חשבתי שהיא נכונה. יוצא לך שאתה רואה לך את מושבך לא מתבונן באף אחד טוב ממש. אולי מחרוזה שהמון אנשים ביחס, ואולי דהו האיל שבו כל אחד עוסק מאד בעצמו.

רבקה: אני זוכרת שבORA הרגית אותו שבסביבות של היום רוקדים רק ריקודי-עם. אין לי משחו נגד ריקודי-עם, אבל צריך גם להשתולל קצת. פעם הלכנו, גדי ואני יחד עם כמה חברות נספחים ואירגנו "יסלוניסטי". אבל לא כל כך הרבה באו.

בז' החינוי גלאז גלאז. גלאז היה נאנו סיג גלאז איזטו... גלאז גלאז גלאז גלאז 4 סאות! נאן אסלאז...

הבן...

איתני: דוקא להגיד לא דאגתי בקשר לבנות. ידעת שצללו אף פעם אי אפשר לדעת מה הוא עשה ובסוף עוד נראה אותו עם איזו בחורה. היה ברור לי שכשר הרוא ירגע מוכן לכך, לא תהיה לו בעיה. קרה פעם שנגשה אליו בת בקבוץ ואמרה: "איתני, יש לי בעיה, אבנ או הבהת את גדי". נשארתי המום. מה היא ידעה עליו בכלל. שאלתי אותה מה אני יכול לעשות והיא בקשה שאני אגיד לו. לא אמרתי. אמנם היתי מספיק קרוב אליו, אבל יש דברים שלא רציתי לדאוג לו. לא יכולתי לראות את עצמי הולך ומסדר לבוחר הזה, שיש לו כל הכלים וכל האפשרויות - חברה. ידעת שכאשר ירצה - תהיה לו.

עדיה: חשב שלא מצא או שהתבישי?

איתני: הוא היה ביחס. כששאלתי אותו על המכתב (שםעה ספר עליו) אמר: "פעם דיברתי עם איזו בת, עכשו היא כותבת לי". יכול להיות שהוא התבישי. אבל דבר אחד בטוח, כל מה שהוא רוצה, היה משייג, וגם על הבושה היה מתגבר. גם לא היה חסר לו. הינו הולכים יחד למסיבות של החיצ', יושבים, רוקדים, מדברים על בנות. לא הרגשתי כאילו הנקודה הזו חסירה לו. היה מאד שלם עם עצמו.

עדיה: נראה לי שהזה היה מאד מתאים לגדי, שайחר בעבין הזה (בנوت). אחת התכוונות שלו הייתה ביחס גדול, למרות הטעון העצמי שלו. יש פה אכן ניגודים, אך האדם הוא ייצור מורכב מכדי שנוכל לבטא אותו באיזו נוסחה.

עם זה שהוא משרה בטחון על אחרים, היה גם מאד ביחס בכל מה

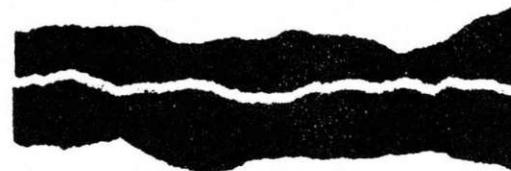
מועדם בבוקר. האויר היה צונן וצח. המראה היה חלומי. הבטנו למיטה מושלמים מהנוף. ראייתי אותו "אוכלי" את المرأة. אי אפשר היה שלא להתרשם מההנהאה שפיטה על פניך. פתאם התחלט לזרם את המגיבה של "ירודלים של זחב". איך עברת לדקלם "אויר הריט צלול כיון" - והמשכת, והמשכת לשיר את אותה שורה, עוד ועוד - כל זמן שהותבו למעלה (עד היום הזה אני שומעת את קולד...). לאחר כמה דקות נגשנו לקצת ההר ומתחנתנו - תהום, ואז שאלת: "ילאה, את יודעת מה קורה אם נופלים מפה?".

אני זוכרת איך חפשת חולצה רקומה לאירוע. הייתה כל כך נחמדה. כל פעוט שראית איזו חולצה קתנה רצאת אליה: "מה את חושבת, היא מתאים לה?" אני רואה אותו לנגד עיני כאילו כאן, כאילו עכשו, על הסחרחות הענקית בלונה פארק שט, משטולל עם החבריה והבלוריית הבלונדיינית המפורסתת שלך מתעופפת ברוח. בغالל צבע שערכ, קראו לך במוסד "גדי-קש", עד שגוזת את הרעמה בשתagiיסטה. בחופשיות מהצבא, אף פעט לא שכחת לשאול: "מה נשמע, מה שלומך לאה?" ולפעמים הייתה מספר לי על הקורס. עד היום נדמה לי שארה אותה במושאי-שבת, כפי שראינו אותה תמיד, בכינוי לחדר האוכל ליד המדרגות לעללה, עם המדים, מתכוון לחזור לבסיס.

קטונתי מכדי שאוכל להביע את גודל הצער והכאב. המיללים בראות לי כל כך דלות.... הכל נראה חסר משמעות מול עוצמת הרגשות. לא נשאר לנו, אלא, לזכור אותו כפי שהיא יפה, עדין - עלם צער.

תנו בשלו אידי יקר שלבו

לאה רון

агדי פרח הטיס, אידי לא היה רק פרח טיס. הוא היה פרח במלאו מובן המילה. פרח שرك התחלל ללבלב ו... נקטפו אידי - קשה, קשה בורא לדבר עליך ולא אליך. איזה ערבי נוראי ואיום היה כאשר קבלנו את הידיעה אשר אותה לא נוכל לשאת ואיתה לא נשלים. פשוט בלתי אפשרי

כל כך הרבה דברים מזכירים אותו, לאן שפוניים... נזכרים בר. כל פעם שבאי נעמדת בפתח חדר האוכל, ורואה את הצריף ממול, בדומה לי שאני רואה גם אותו כפי שראיתיך עם חבריך, יוצאים באותו בוקר לטיפול. זו הייתה הפעם האחרון שראיתיך.

תוך כדי עבודה עם קבוצת "סלע" התפעلت מיישוטך. אישיותך זוררת, מוכשרת, יפה, רב-గוננית, בוחה ונעימה. אפשר היה ללמידה מכך אידי לישר הדורים. תמיד فعلת תוך הגיוון וויתוריים. בויכוחים של הקבוצה, תמיד הצלחת לסדר את העניינים לשבעיות רצון כולם, על פי רוב תוך ויתור אישי למען שלום בית והבראת האוירה. עשית זאת ברוח טובת וכדבר מובן אליו. אהבתך לארותך מנהל הכל תוך אחריות מלאה, בסקט, ללא מאץ, עם חיזוק על השפייה וэмבט מלא רוך. מבט צזה, של אידי, טהור. השבועיים שהיינו ברומניה, גרמו לי שאכיר את חברי הקבוצה עוד יותר מקרוב. וכך אותו על כל מעלהותיך. איך דאגת לקבוצה במסירות ובהתשבות עם כל פרט. כמה חוותה משם מזכירים לי במיוחד אותו, אידי.

איתי

אה תלגא, אקי,
אאי הנטען, האגיא

38קטע
אקלמו נעלאותיך, אן,
ההרי אכאואיך
הפטיזים ג'נא.

איך אַל אֶלְכָה
כִּי גֵּזְאָה אַוְתִּי גְּרָאָת
וְאַכְּכִי אַהֲהָ אַוְתִּי תְּקָבָא.

אאי ח'יך

לְקָזִי סָאָקָאָט אַהֲתָן
לאושר יש גבול, לכאב אין
בחילינו נפרדנו, במותך גם
פרידיה אהת בשאה
ଓושר ותקווה
אר זו האחרונה ביפיצה
את כל התקומות
השאירתני ערום כל
וחושב
מה טעם לכל זה.

על ההר ראיינו
שייעה,
הילינו נדהמים מיויפה
הגורל רצה שם תשכו
לעד.

שבת

שלאום ...

אני יותר מדי חשוב בזמן האחרון, אבל אני חשוב שזה לא מזיך. את צודקת בקשרה. לפגישה שלנו. היתה באמת מעין רפרוף כזה, לא במציאות. במקרה פחות מתבישים ואפשר להיות יותר כניים.

ביום שני נסענו כל הקבוצה לירושלים. החלטנו להתחיל בפעילות מחודש או לגבש את הקבוצה. המהלך שלנו הודיע על התפערתו והמצב היה באמת גרוועט. אחרי שיחה ראשונה והולט להתחיל במבצע. נסענו לירושלים, בוגנות בטרםפיק. היה בדור גאָ נורמל. לקחו אותו טרומפ עד ירושלים שני חבריו כנסת וכל הזמן דברו ביניהם על עניינים גמעה. על פיתוח תוכניות כלכליות ורכילות על חברי כנסת. אחרי זה סיילתי הרבה בעיר העתיקה (אני מכיר אותה טוב מהכייף). נפגשנו כל הקבוצה בשער יפו. רקדנו הורה ונשינו בידרו. לא כל כך דיברנו. אחריך-ז חזרנו כולם ברכבת זהה השיא. תפסנו קרון שלם, לא נתנו לאנשים להכנס (הרכבת הייתה כמעט ריקה) ורקדנו והשתולנו.

כבר יש אוור בבית שלי (על העץ), אבל הוא עוד לא גמור. אני חשוב שזה טוב מאוד שיש לכל אחד מקום ממשゴ, שהוא בנה בזו והשקייע. מקום שהוא יכול להיות בלבד כשהוא רוצה. יהיה לי הרבה יותר קל לכתוב מכתב אם הבית יהיה גמור.

אני לא יודע למה כתבת במכח שיש לך הרגשה שזה הסוף של משהו. לי לא היתה הרגשה זאת אבל אני חשוב שזה השפיע עלי בכתיבת המכתב. אני לא חשוב שהקשר מנוטק בזמן שלא שיחתיכת. אני חשוב על המכתב, וכל כמה זמן נזכר שרציתי ל כתוב ולא מצאתי זמן.

אני אוהב לשבת על ערמת גרעיני כותנה ברפת ולהשאוב. זה לא נורמלי. אני מרגיש כאילו מלמעלה או מהצד אני מסתכל על המתרחש ואני לא חשוב מנקודת ראות שוניה. כמו במניין שקט כהה ואני שוקע על מצע רך והכל מתעורר. אני חשוב הרבה על הצבע עכשו ועל החזרה לקבוץ. צריך למצא משהו לעשות בקבוץ ולא לשקווע במין תרומה (לעבוד 8 שעות ואחר כך לילכת גמודון ולראות תלビיזיה). לעסוק במשהו, ג'למוד (אני לא מנגן כלוי). גם בזבאת אני לא יודעת בדיק מה לנשות. יש אפשרות למצוא מקום קל יותר עם הרבה יציאות הביתה, או לחפש אטרג וללמוד משהו חדש.

להת'

שע 3

מוצר יום ראשון 24.10.20

שלאום ...

תודה רבה על המכתב. כרגע קיבלתי אותך, החלטתי שם אני לא כותב כרגע אז תגרם סחתת. רציתי לכתוב לך קודם היינו בשבוע גדן'ע. היינו מאד לחוצים. קמיס ב-5.00 בבורק, וביליה לפנים נשארים עריכ עד 1.00. היה משטר די חמוץ של מסדרים וכו'. המדריך שלנו היה קפדן אבל הבהיר כי טוב ולמדנו הרבה נשק (עוזי, צ'יקי, קלצ'יניקוב ועוד).

... אני ממשיך, הייתי צריך לדבר עם המשפחה, מפריעים לי לכתוב ...

אכתגים גורה

למדנו גם קרב-מגע והרבה ריצות. אני מאד נהניתי.

אתמול היה במוסד רן כהן (מ'מוֹגדַּ), דיברנו על התחנחות.

היה באמת נראת כאילו שהקרב אבוד. ניסינו לחשב מה לנשוט. הוא לא רצה להציג וטען שאם חשבים שזה חשוב ונרצה לפועל, אנו לא צריכים את עצותיו. אני חשב שם (שאנו) באמת צודקים, רק צריך להבהיר קצת את האידיאולוגיה וליחסביר. ואם מכירם בסכנה שקיים בעליית הימין אין ברירה, אז לא לנסות לפועל. אני אומר שהחומרות והפוגנות הזה פתרון, צריך קודם לחשוב בינויו, בתוך המוסד. להפעיל את המוסד והקבוץ (עורתי לאמא שלי לצלם את האחות של'). הגענו גם לוויכוח מה יקרה אם יעלה הימין לשפטון ורן טען שם זה יקרה נאלץ להלחם בהם בנשך או לרדת מהארץ וудיף להלחם. אני בדעתו! יש מספר רעיונות שלמנם האדם חי והוא לא מוכן לוותר עליהם ומוכן למות עלייהם, אם זה יתרום לאדם. (שמעואל רון מבלב את המוח . . .)

יש לנו משחק «חופש את המתמונה» במוסד בעוד מספר ימים. אני ועוד אחד מטמוןאים ואני מאד עסוק וקורא על היישוב היהודי בחילית המאה. (AIRIS אהותי מעוניינת לדעת מה אני כותב).

٤٣

לא כרגע אבל גם פה לילה 26.10.74 שבת

שלום . . .

אני במוסד עכשו בלילה. שני החברים בחדר שלי ישנים. חזרתי יותר מאוחר כי היה אצלנו משחק כדור-עף נגד הקבוצה החזקה בליגה. אם היוינו מנצחים היינו עולים אוגי. לא כל-כך אכפת לי שהפסדנו, קצת עצוב לי עכשוו אני לא יודע למה.

... הוכרז מצב כוננות אצלנו. נראתה שיש מחבלים באזור (לא התרגשתי מזה). ביום אנחנו

שומרים בשער של המוסד. אני חשב שזה שטותוי. אני שמח כשהאנני מקבל ממך מכתב.ABA שלאי אמרה לי שיש לי מכתב. אבל הلكתי לעובוד וראיתי אותו רק אחר-כך. אני לא יודע איך יצא. אבל אני כל פעם מחהה למשהו, אחרת משעטם. לפני הגדן'ע חיכיתי לגדן'ע. מחהה ליום שבת, לאמון, לאייזה שער מעניין וכשהאני מקבל מכתב זה פתאום עוד משווה שאני חשב עליו ומהכה. אני גם מחהה לזה אשענה לך (כתבתה יותר מדי פעמים «אנ'י»).

מתכוונים המון דברים במוסד. אני בדרכ-כליל פעיל כהה, אבל עכשו אני מרגיש קצת תלוש. לא יודע בדיק למה לא שם לב לזמן שעובר או לא מחהה לכלאום, מה באמת המציאות? בקשר לשאלון שלך, אז הנה התשובות: אני מת על AIRIS, זה נכון . . .

... הזמן לא חשבתי אייזה צבע אני אוהב. פנס אהבתי טורקי. אני אוהב כלבים, סוסים, פרות צפרים ועוד.

אני טוב בחשבונו, ריאליסטיקה (פייזיקה, אוטומציה). אהוב ודי טוב בתנ"ז. גם טוב בהיסטוריה. אבל אין לי כח להתאמץ (המורה תמיד כותב בציונים «רואים שאתה יודע את החומר אבל לא כתוב מספיק»).

דברים שאני אוהב לגשושות: קרטה, לקרוא (אם יש ספר טוב). אני קורא מאד לאט. מכתשו גמרתי את "למי צלצלו הפעמוניים". לרכב על סוסים, לטיל, טבע, להתפלספ. עבר פלילי — פעריד-מעט פרצתי למתחה או שחבותי טרקטור, אף פעם לא תפסו. אני חושב שאני ישר. לפחות מטעים בענין זה. בקיין אני אוהב את הים. הוא אכזר ופראי כשהוא סוער. אני אוהב להלחם עם הגלים, לפחות קצת מפחד.

בקשור למרחך — אחרי שחוורתה ביום אחד משארם-א-שייך למצר בטרמפים, אני חושב שהארץ מאד קטנה ושום מרחך לא גדול (טכנית).

סוף (השאלו)

אולי יש יותר מדי נושאים. קצת קשה לחשב, צריך לעזור על כל נושא. אני גם חוחר על המכתב שלא.

אני חושב שלא הבנת אותי בעניין הפוליטיקה.

לילה טוב

להת'

๔๗

.

.

.

15.11.74

שלום...

אני עושה ברגע קטן בסדר של המכתב, אבל לא חשוב. ככה זה בראש שלי. ביום שלishi האחרון הלכתי לתל-אביב. יש לנו במוסד הוג נס אביטל גבע. אנחנו כ-10 חברים וכולם חושבים אותנו למושגעים. אביטל החיע הצעה יוס אחד שנלך לתל-אביב. זה נסינו אישי ומוי שרצזה יכול ללקחת. היה לנו גם איזה מטרה שנגיעה בסוף מזיאון תל-אביב ונביא עליו בקורס בעקבות הטטיול. אני לא חשבתי הרבה למה ובשביל מה ואולי בಗל זה הלכתי. המרחק הוא 60 ק"מ בערך ועבדנו אותו ב-15 שעות. יצאנו ב-1.00 בלילה דרך דדרה לכיביש היישן ומהשם דרכ פסי הרכבת כנעת עד תל-אביב. זו ממש חוויה לא נורמלית. המון דברים עברו עלי בביטחון משך הטטיול. כל מיני תהופכות, מחשבות וシיחות מעניות עם חבריה. היו רגעים של מעין משבר שכולם הילכו ושתקנו ולא הייתה ברירה, אלא לחשוב.

הלכנו והלכנו והלכנו. בערך כל שעה עשינו הפסקה. לקחנו מעט לחם, קפה ומרק שבשלנו בדרך. בסיה הרגשית סוף נצום אחרי ההליכה, גם אולי הרגשה שאני קצת מעל אלה שלא הלכנו, שלמדתי הרבה (על החום) אני עוד לא יודע בידוק מה, אבל מרגיש משחו. בסוף חזרנו באוטובוס ולא היו מקומות ישיבה. יתר הבנים נשארו להציג בתל-אביב ואלה שלא רצו להציג בהציג חזרו. היו 5 בנות, אביטל ואני.

במהלכה ישבו 2 בנות על המדרגות, אחרי זה הם התחלפו והתפננה עוד מושב והיושובים התחלפו שוב. אני באמת לא הרגשתי עיף (הריתי היחיד שלא צלען, אני חושב), אך לא רציתי לשבת. אחרי זה אביטל התישב. התפתח מעין ויכוח והם לא האמינו לי שאני לא עיף. כל הזמן טענו שגם מעין הרגשה גברית שאני לא אוכל לשבת כשהן עומדות. לא חשוב, זה באמת שטויות.

בקשר לזמן (שלך) אני חושב שהוא באמות קובע ביחסים, אבל אחרי שנפרדים בהתחלה עד המכtab הרשותן זה מודרghost. אחרי כך צאילו זה כל הזמן אותו מוחץ ולא משנה שעובד זמן בין המכtab. אני באמות דואה אותה יותר ברור בתוך המכtab, אבל לא כלכך קיצוני כמו שאמרת.

אני בדרך כלל לא קורא שירים כה סתמי (הכוונה לocket ספרים), אבל בשעוריהם ואם מודמן לי אני קורא, אני די אוהב ...

להת'

๔๓

ערב, אני יושב על המיטה בחדר, עוד מעט יהיה חנוכה לידים. אוור עמוס שלוש מיטות בחדר ובפינה שולחן. על השולחן בקבוק יין עם עליים. אך שהוא ניסיתי לסדר את החדר אבל הם לא משתפים פעולה, המסור המקולקל עוד עומד בפינה. אני לא יודע מה יהיה איתנו. הכלב לא מפסיק לנבוח ומישחו נושא בטוטוטום. שקט, והשעון מתתקתק.
מספיק.

מוצר 9.12.74

שלום ...

מה נשמע. איך היה הטילוג. אני יצאתי לדבר צין. אני לא יודע למה יוצאים לי רק משפטים פורמליים וקוטועים.

התחלנו את החופש יומיים לפני חנוכה. במושד היה חנוכה ביום שישי. לא היה שם. הדליקו נר ועל כל נר הייתה הופעה. ממש רציני. לא שרנו ביחד. אחר כך היו קצת ריקודי עם ובסוף כל המוסד הילך גריינדים טלונים במקלט. כמעט כל ייב נשארנו בחדר אוכל שבב גנות ושרנו. אני לפחות מעדיף ערבית שישי מוצלח על חג. לעפומים גם ערבית רגילה יותר טוב.

מה את אומרת על הפתיחה (של המכtab). אני לא יודע אם כל המכtabים צריכים להיות פורמליים. נתנו לנו לכתוב עבודה בהיסטוריה והמורה אחר שבעבודהaira לאפשר לכתוב בשפה שרווצים וביבטויים חופשיים להבדיל מכטב. ניסיתי להורייד קצת את הצנזורה בין המוח והעת. הוא רץ קצת יותר בחופשיות, אבל אני לא יודע מה זה מבטא. אולי המכtab צריך להבהיר את ההרגשה באוטו זמן. או אולי גם התוכן חשוב. בשבייל ההרגשה יש השפעה גדולה מאד לסבירה, לתואר הקוויות והמראות המשפיעים עליו. אולי ככה תבין אותי יותר נכון.

הצרה שכשאת מקבלת את המכtab את נמצאת במקום שונה, האורירה ומצב רוחך שונה. גם אם מצב הרוח זה אותו הדבר, הסביבה או המיללים היינו משפיעות באופן שונה. כי מה שנמצא בפנים אינו אותו דבר. תנסי לכתוב לי מה את חשבת על המכtab והאורירה בו.

היתי שומר לילה. זה די מוזר. לא פחדתי. הסתובבת עם חבר קבוץ. חילכנו כביסה, המכנו אוכל לנו ולשומות. הייתה הפסקת החשמל בקבוץ וכל הלילה ניסו לתקן. כשגמרנו את זה עשינו סיבובים באותו. זאת ההרגשה די מוזרה.

הלכתי לגבעה עם סופה. באמצע היום הייתי צריך לפרט אותה. היה לא נורמלי. המון זמן

לא ורכבתி וממד נהניתי, לצתת קצר, להרגיש חופשי ולזהור בשדות. גם להיות לבד, להסתכל ולחשוב.

קראנו בשעור ספרות את המחזאה ה"קרנפיס" של יונסקו. זה מצוין. הספרור הוא על עיר שהופיע בה קרנף אחד ולאט לאט כל העיר הפכה לקרנפים מלבד אחד. הוא כתב את המחזאה כתגובה על הנאציזם. אני קורא את "זאב הערביה" של הרמן הסה, כדי לך לקרוא ... להת'

๒๔

יום (לא חשוב איזה) מצר

טוב

הטוב הזה הוא המשך לסוף מכתבך האחרון «זה חשוב שתעננה לי, אז תענה, טוב?» וכאן בא הטוב. אני לא יודעת למה ואיך, אבל עברו כמה ימים. לא כל פעם זה הדואר שמנכב את המכתב. הפעם הייתה אני, מקווה שלא התיאשת.

שלום ... מה נשמע אני מצטער שחיכית לי בחוג משוטטים של י"ב ולא באתי. היו לי סיבות לא לבוא ונם הייתה כבר בנסיבות. קיטת השטנו וקרו כמה דברים (משפט פילוסופי סתום שליל). בשעור ספרות נתנו לנו לכתוב שני סיורים קצריים בגוף ואשוג הוות. אין אפשרויות לכתוב אמר או מחשבות. אני סתם התפלסתי וכתבתי המון מילים ללא משמעות (כשהן ביחד). הופיע איזה חתול קטן אצלנו בבית. אז הבאנו לו אוכל. הוא מאד חמוד וענקיו הוא גר בחדר שלי.

היום היה לנו גימס (בקבוץ). עושים קצת כספ, אולי ניסע لأن שהוא בסוף י"ב. מלאנו שקדים בנסורת ונדרתית פתasm באכבע ברג. אני עוד לא יודע אם משחו עץ אויזה או קוץ עם ארם, אבל מאד כאב לי ועובד עכשו (בערב) אני מרגיש ברג מין דקירות כאלו האכבע נרדמה.

בקשר לזמן את די צודקט. גם לגבי הוא מין גורם שעווה הרבה דברים בשקט. אני לא יודע הוא לא מוגדר, לא מסה מסויימת אבל גורם. בתורת היחסות של איינשטיין הוא גורם כבד מסקל ומוגדר מימד (משה מורה, מהירות ומשה שם גם משתנים). זמן הוא דבר ייחסי. אם טוב הוא עבר מהר ואם לא טוב אז הוא מוזחן כמו צב. עד עכשו כל שנה נראה יותר קרצה מהקדם. אם ימשיך ככה, השניהם יהיו מאד קצריות בסוף, אבל אם השנה תהייב יכול להיות שהיא מאד משעמם וארוך. גם השינוי בגידלה הוא כזה. אך יש גם שינוי בנסיבות השינוי בגידלה, השאלה אם הזמן קשור לזה. וכך נשאלת השאלה אם הזמן משתנה כפונקציה של הגידלה או כפונקציה של מהיירות שינוי הגידלה. או במילים אחרות, אם השנה נראה יותר קרצה כל פעם שגדלים או שהוא קרצה יותר כל פעם שהקצב בגידול משתנה.

מה את חושבת על הקטע הזה, הראש שלי ריק עכשו אחרי כל כך הרבה פلسופים, אבל התכוונתי בראציונות.

* גידלה — תוכונה לא רק פיזית.

להת'

חדר שלי, אני ליד הדרי

... הרבה דברים שרציתי לעשות לא היה לי זמן (תירוץ), פשוט לא עשית. והעזה שלך, אני מתלבט. לא יודע אם להיות יגנ. הייתי בגבעה בשישי שבת, היה כנס, מדברים הרבה. אני לא יודעizia צד ומה יזכיר את כפ' המאוזנים.

אתמול בלילה פתא מסדרנו כמה חברות וראינו כמה שהיה טוב במוסך. החופש שלא נotel. אפשר לעשות מה שרצים. לckett לישון באיזה שעה שרצים (אולי בಗל זה כדאי להיות יגנ). ופה השגרה הזאת של נובודה. זה לא קל. ננסים לעוף, רצים לעוזר, אבל אחרי 8 שעות עבודה לא נשאר הרבה זה לכלי מיני תוכניות. אני החלמתי לא לש��ען, או יותר נכון נכנן לעשות כמה דברים חז' מזה. לא כל כך עשייתי והתרוץ בשבייל עצמי הוא שבינתיים אני בונה את החדר, מסדר. מקרר צריך לתקן, שולחן להשיג מדפים לשים וסדר. אולי בשבייל זה אני מנסה לעשות כל מיני דברים קטנים לחדר.

אולי אנחנו בלחש גם בגל הגיוסים. עובדים כל יום כולל שבתות ועוד. מחר יש לנו ג'יס ב-4.00 בוקר. הייתי בתל-אביב והחנוןתי על נסעה (כראה לדומניה זה הכזי זול). ביןTEM יש ויכוחים על מסגרת הנסעה ולאג, עם כל הקבוצים, או לבד, מה נעשה שם. כולם רצים שלא יהיה טווך מאורגן, אבל מי יודע. עוד כמה ימים הגבעה. ביןTEMים קיבלתி הזמנה למבדקים של יומיים, נראה לסיירת מטכ"ל. אני עוד לא יודע. זה יוצא בדיקות באמצע הגבעה. קיבלתி גם הזמנה למבדקים לחיל האוויר. המונן שאלות (אולי ככה זה להיות מבוגר). שומע מכל הכוונים.

בינתיים גהה'

๔๓

מצר 30.5.75

שלום ...

לא נעים לי שהחלהתי לכתוב לך דוקא בנסיבות כאלה.

נהרג אחד ממצר. הוא היה בגרעין שנתים מעליינו. הכרתי אותו די טוב. הוא עבד ברתף. באותו יום עבדתי ב-3.00 בוקר בחיליבה עם בת אחת מהגרעין. בסביבות הצהרים התקבל טלפון שהוא נהרג בתאונת. הוא היה בסיני בשירות. אחרי הצהרים נסעתו להלויה בחיפה. מהקבחן נסעו מעט חברים וכל הגרעין. כל הבנות בכוג היה נורא. מוחר קצר, היו רגעים שהתאמצתי מאד לא בוכות. אני עצור מכך בענין זה. בכיתי בלבד קצת. אני לא יודע מה בהרשות. הוא היה בחור נחמד. פשוט כזה, לא ציפה לדעת יותר מדי ושאל הרבה, בלי רושם. אהב מאד לטיל ובמיוחד לקפוץ. הוא היה קופץ מכל מיני מקומות משוגעים ומפלים. היה יידיד טוב שלו.

בקבוץ הדבר לא יכול מorghash, אבל בגרעין כי, ומכשו כל פעם מגיע נוד מישחו מהגרעין למצר.

החלמתי להיות יג'. אני כבר לא זכר אם סיפרתי לך. בשבועות האחרונים אני עסוק מעל הראש עם בעודה, גיוסים, חזנות וביקור סיורי נסעה לרומניה. אני זה שמארגן את הטויל. כמעט כל יום ה策רכתי לנסוע. צרייך אישורי יציאה מצבא, צרייך תמונות, צרייך וועוד.

להת' ולhashatmen

๔๓

שלום ..

פתחם נגמר הכל. הגיע פשת, גמרנו את המוסד. גם פורים עבר בלי שנרגיש. לא היה כל כך שמח כמו שרצינו. בסוף המון פרידות, סיומים, מסיבות. ביום האחרון כשעשינו מסיבה פנימית רצינו לשירה. חשבנו שתורתה מסיבה, אך כולם היו עצובים. עברתי אוד Ach, על עיני החבריה. אחד בוהה בחיל. אחר מרכין ראשו ועיניו אדומות. יצאו רק שירים עצובים. כמה חברות לא רצו להשלים עם המצב, ניסו לשיר שירים שמהם, אבל זה לא הילך. אפילו המהנכים לא ידעו לבדוק מה לעשות. מבוכה. היה טוב כשברחנו לתוך השיר ושורנו בלי לחשוב. רק באורה. אחר כן החלו ריקודים (סלוניים), זה תמיד הילך, אז גם כאן היה חיבר להצלחה. לא היה לי חשך והלכתי ליבת שלוי. נמנמתי קצת, אחר כן חזרתי ולא מצאתי את החבריה. בבוקר ספרו לי שהלאו ושפכו מים בחדרים של הצעררים, לא ידעו מה לעשות עם עצם.

ביום הראשון של חihilת החופש... סליחה היה מאוחר בלילה ונרדמתה. עכשו מחר. המשך... נסענו לטול בסיינ. יומיים נסענו עד ליד סנטה. היינו שלושה ימים וטילנו בחוגים. הייתה בחוג שטח. חוג שלא התרכו בדבר מסוים, אלא טילנו וראינו הרבה מקומות. ישנו מבחן למבחן במקום שכוניות לא מגיעות אליו ובודאים הביאו לנו את הצד. עליינו על ההר הגבולה ביזטור — הר קרטרינה, 2600 מ', ומהם רואים את מצרים ואת ערבות הסעודית. כשירדנו ממש מזאנו משטה של קרח (זה היה בצהרים) במקומות מוצל, במידות של 4×3 מטר. המדריך אמר שיכל רקחת אפלו והושע עד שהקרח ימס. אחר כן עברנו בוויי ("הפלים") כניין, שmorphב מגנית אדומה. בגל שברים שנוצרו בהר יש גושים גדולים בצורות שונות שפוזרים בואדי כמו פילים. בגל שם מורכבים מגנית והם מחוספסים, אפשר לcliffe עליהם גם בשפוע גדול, כי לא רגיל. יש גם המון מים במדבר עכשוג, וכמעט בכל ואדי יש מים. התהרצנו. המים קופאים ממש. הזמן ששוחים במים הוא בדיקת הזמן שלוחק להרגיש את הקור וליצאת.

בלילה ישנו יחד עם הבודאים שהביאו לנו את הצד. היה לנו קמח והם הכינו לנו פיתות. למחرات המשכנו בטול והיה איזה ואדי משגע שמי שהליך בו היה צרייך לקוף מכמה מטרים ולטפס במקומות תלולים. היה שם גם מפל נחדר בגובה של כ-45 מטר. ביום האחרון בסנטה, עליינו בלילה בשבייל לראות את הזריחה מהר משה. משחו נחדר. הדר גובה ורואים לא נורמלי. חזרנו לחוף (אבל רודס) בנשעה איזומה של 5 שעות ואדי. החבריה היו עייפים ועצבניים והחלו לדיבר. בלילה הגענו לשארם. בבוקר נסענו לדחוב והלכנו באדי שמאגי, אחרי 8 ק"מ לים. המשאיות שהיו צורכויות לבוא, לא באו והלכנו חלאק מהדרך על החול, ברגג. כיוון שלא מגיימים לשם אנשים, יש על החוף אלמוגים וקונכיות נחדרים, גדולים מאד וצבעוניים. לאורך כל הדרן,

אחר כך החלטה רוח חזקה גם לא ידענו מה הולך בארץ (היה מצב כוננות), لكن החלטנו לחזור. יצאנו ב-4 אחריו הזרים ונשענו נסעה מטאורפת של 11 שעות עד הבית. בדרך החלו סופות חול ורוח איזומה. כמעט לא התקדמנו. לצד סדום עפו לנו כמה מזודות מהג' לאחר שהברזנט נקרע ... וכשהו אני בקבוץ, אני גר בחדר של 2 חדרים (חדר אורחים, חדר שינה, מטבחון, מקלחת) עם עוד שני חברים. אחד גר בחדר שינה ואני עם עוד אחד בחדר אורחים. אני מנסה לטפח את החדר, יש לנו מקרר ורדיו ואגלי גם פטפון. אני לא יודעת לבדוק מה נשאה בקבוץ, חול מלעבון. אנחנו עושמים גיטרים כדי לנשוע לחוץ. כל קבוצ עושה לחוץ, אבל כנראה שנשען ביחד.

גחת' בינותים

שלום

٢٤

מץ 21.8.75

שלום ...

גם אני הרבה זמן שרציתי לכתוב לך, אבל לא יצא.

האסון היה נורא ודיכא את כל הקבוץ. האנשים לא ידעו מה לעשות. היה קשה להבין. לא היה אחד שאפשר היה לחשב עליו, מיד התערבבו שלושת ... יש לנו בית קברות קטן ווד עכשו היו בו רק שלושה קברים, לא של חברי קבוץ. כולם בכורו. אני מתפרק בעניין זה.

אחרי שסמעט כולם הלאנו, הلتתי בין העצים מחוץ לבית הקברות, ישבתי בלבד קצת בכיתה,

עכשו כבר אחורי זה. גם הסמינר עבר. מה שמאפיין את הסמינר היה שהיינו עד השעות האחרונות של הלילה מדברים בזוגות ובקבוצות קטנות ואחר כך שרים. רוח פחות הווי של השתוללות, אך גם זה היה נחמד. היה מתח לקרה השבח. בהתחלה שוכצתי בבית-ישאן ולא הייתה מרוצה (בקשתי במרכז ונוור שוליים). אחרי זה היו כמה הצלפות ובסוף אני בקריית-שמעונה. אני אהיה עם עוד שני יי"ג, אחד מבית-דורן ואחת מהוזרין. היינו שם يوم אחד. מאר דחווי, אין בכלל קבוצות ונצרך להתחיל מחדש. הרבה תכניות לפעולות שנוכל לעשות.

אומרים שהדבר הקשה שם הוא הבידוד החברתי. אנחנו מוקווים להחזיק מעמד. החבריה טוביים (אנחנו אחת הקומוניות הטובות). זה מושך אותנו החיים בעיר, ההתקומות. זה שנניה לבד, נאכל (ונכין את האוכף) לבד, לטיל באוזור ועובד.

הסיבה שלא כתבתי לך, לא הייתה בגל שתהה לך חבר. פשוט הפסיקתי לזמן מה. אחורי הפגישה ברמות מנשה (שבאמת לא הבנתי מה היו המטרות ולמה היא נועדה) היה מרחק ורב וחיכיתי למכות ממך.

היה חולה היום. יש לי עוד שבוע וחצי עד תחילת הלימודים והפעילות. עבדתי יום אחד. כבר שלושה שבועות אני לא עובד. קצת נמאס לי עכשו מהעבודה. חסר עניין ויש בלגן בענפ. היהי מת יצא גטייל עד הפעילות, אבל לא היה לי גאן ועם מי. עכשו מצאתה. בשבוע הבא אנחנו יוצאים (כמו חברה מהקבוצה שלי מברקאי) לכנרת, ליוםיים שלושה. נשאלה לחיות בטבע וכמעט לא ניחח אוכל. נשאלה לצד וlidog (עם קשותות ומקרים). קצת כמו משחך, אבל יהיה יופי בטבע לבד.

Lufthansa

Boeing 737 City Jet

ט/ס 01/80

הנני עזב לך מירון ור' קפלן זצ"ל. ב-37
הכטבון מ-18/11/1980 נפטר גבר
היה עם גב' מרים מילר (?)
ר' א' נסן לוי מהר"ה ר' גרשון
ה'תג'ן.
הנני עזב לך מירון ור' קפלן זצ"ל
הכטבון מ-18/11/1980 נפטר גבר
היה עם גב' מרים מילר (?)
ר' א' נסן לוי מהר"ה ר' גרשון

ט/ס
ט/ס

יְפֵה שִׁקְיָת הַשְּׁמֶשׁ לְלֵב עַצֹּוב

A

הה, גָּסִיכִי הַקְּטֹן! מַעַט־מַעַט עַמְדָתִי עַל סָוד חִינִּיק הַנוּגִים.
לֹא מִצְאָת לֹךְ עַנְגָּה אַחֲרָם אֲשֶׁר נָעַם שִׁקְיֻות הַשְּׁמֶשׁ. פָּרֶט
חַדְשׁ זֶה נָזַע לֵי בַּנְקָרוֹ שֶׁל הַיּוֹם קְרַבְיָעִין, שְׁעָה שָׁאָמָרָתִ לֵי:
— שִׁקְיֻות הַשְּׁמֶשׁ חַבִּיבָת עַלְיִ מָאָד. הַבָּה נַתְבָּגָן? לְשִׁקְיָת
הַשְּׁמֶשׁ!..

— אוֹלָם עַלְיָינוּ? לְהַמְתִּין — אָמָרְתִּי.

— לְהַמְתִּין לְמָה?

— לְהַמְתִּין עד שְׁתַגְיִיעַ שָׁעַת הַשִּׁקְיָה.

תְּחִלָּה הַפְּתָעָמָד, אַחֲרָם הַצְּחָק וְאָמָר:

— נְדָמָה לֵי כֹּל הַזָּמָן כִּי עוֹדָנִי בְּבִיתִי!

— הַכֹּל יוֹדָעים כִּי בְּהַגִּיעַ שָׁעַת צָהָרים בְּאֶרְצֹות־הַבְּרִית, שׂוֹקָעַת
הַשְּׁמֶשׁ בְּצִרְפָּת. יָכוֹלִים חַיָּינוּ לְחוֹזֶה בְּשִׁקְיָה זוֹ אוֹ לְאַלְוָה הַגָּעָנוּ? בְּצִרְפָּת
בְּמִשְׁךְ זֶה אַחֲתָה. לְזַדְבָּגָנָה, צִרְפָּת רְחוּקָה מִזֶּה. אַךְ עַל כּוֹכֶבֶת
הַקְּטֹן יָכֹלֶת עַתָּה לְהִזְוִין אֶת בְּסָאָךְ פְּמָה צָעְדִים כַּדִּי? לְרָאוֹת אֶת
דְּמָדוּמִי הַשִּׁקְיָה כֹּל שְׁעָה שְׁתְּרָצָה בְּכֶךָ...
— יּוֹם אֶחָד — סָפֵר לֵי — רָאִיתִ אֶת שִׁקְיָת הַשְּׁמֶשׁ אֶרְבָּעִים
וְאֶרְבָּעִ פָּעָמִים!

אַחֲרָם הַוּסִיף וְאָמָר:

— אַתָּה יוֹדָעָ... טוֹב לְרָאוֹת אֶת שִׁקְיֻות הַשְּׁמֶשׁ כַּשְּׁנַךְ עַצֹּוב
מָאָד...
— וּבְכֵן, קָיַת עַצֹּוב מָאָד אָתוֹ יוֹם שְׁבוֹ רָאִית אֶרְבָּעִים וְאֶרְבָּעִ
שִׁקְיֻות?

אוֹלָם הַגָּסִיךְ הַקְּטֹן הַחֲרִישׁ וְלֹא הַשִּׁבְנִי ذָבֵר.

תַּחַת קְדָשֶׁת יְהוָה וְעַל־תְּמִימָה
אֵת זָמַן עֲבֹדָה בַּנְּצָרָה
אֲתָה מִבְּרוּבָה וְאֶת־פָּנֶיךָ
לִפְנֵי צְבָבָה וְמִלְבָבָה
בְּמִזְרָחָה וְבְמִזְרָחָה
אֵת הַזָּמָן הַזָּמָן
אֲתָה נָסַעַת בְּבָנָת־יִשְׂרָאֵל
אֲתָה נָסַעַת בְּבָנָת־יִשְׂרָאֵל
בְּמִזְרָחָה וְבְמִזְרָחָה
בְּמִזְרָחָה וְבְמִזְרָחָה
בְּמִזְרָחָה וְבְמִזְרָחָה
בְּמִזְרָחָה וְבְמִזְרָחָה
בְּמִזְרָחָה וְבְמִזְרָחָה

... בוא ונמצא רע אל י'בקעת ארבל'...
לחזות בשנים שאחלו ולאורן לחיות
ולצפות ליום כי יכוו....

המצור? - מדורות במדבר ושניבו
יחדיו מHALCALIM, משייכים לתומנו,
שואלים לשולם.... אף שותקים לא
מברכה (כasher למדנו אצל דוד).
כך נverbOR מדורה למדורה לחפש
ידידינו הקרים, לאחד לבבנו
שוב, ولو רק לרגע קט, את כולם
לдинמיקה קבועתית אחת.

קר... אתה בקהל השקט, מעת
מעצמר מספר, גלי ופתוח מבابر.
ובני לצדך תמהה על השיבוי שבר
חל. שחרי בפגימות הקבוצה היהת
מצביע את רצינותו ועומק מחשבתו
במשמעות מה (אפילו בוכח תרגיל
שדרש רצינות). וכשיהם אחד גילת
מעט מהרהורי לבך, אמרת שאתה
מאוכזב, שלא לך ציפית... מה
חבל... ודומה היה שאינך מרגיש
שירך.

אולם את החל לזרוח עליינו
אורר, להבהיר אישיותם בפשטוותה,
והקשר נركם ונשדר...
המצור כל זאת ידייך? tuo קר
בדיקוק היה...
אף הצעת שנקים לנו קבוע של ממש
- ריעו ששה לבבות, אך נשכח
ברבות הימים, כי פנינו לדרכינו
הפזרות, לישם את אשר למדנו
יחדיו.

וכשנפגשו שוב: לאור המדורות
בຕיני ועם החולצות הכהולות,
ובין מדי החיליליט... רציתי
לומר לך שאחנו עדין מקובצים,
מאוחדים בנשנתנו החיים, ענפים
שיצאו מגזע אחד. איש איש בדרכו
שלו, מתמודד עם הטוב והרע בעולם;
בא בין הבריות, מעביר הלהה-הלה

א"ל ח'ן היה... ג' נעה זא אַה
ההן אדור ג'הס והחאהים ג'רכט
היא הזרק ויאן אודט ...

היתה שעת אחר הצהרים, עמדנו קבוצה
של חברות והמתנו לבואם של החברים
מקבוצי השווה"ץ אותם היינו אמורים
לארכ לשבת. לפעת הגיעו. משאית עמוסה
ורועשת שמנת ירדנו קבוצה של נערים
ונערות בני גילנו. המדריכת שליהם
החלה לאקלם. אליו שלחה בחור בלונדיני
וגביה. לחצנו ידים והכרנושמות
ולאחר מכן צעדנו לבית.

בערב שבת לאחר תפילה וסעודה שבת,
נפגשנו כולם לערב של ויכוחים והחלה
דעות. גדי - בישין גدول היה. ישב
והאזין בפניהם רצינות, אך לא השתתף
באופן פעיל בויכוח. לא בימנה על אלה
שהכל ברור להם וחוobsים שדרcum היא
הדרך ואין כל דרך אחרת, וכל שנשאר
הוא רק להסביר לאחרים כמה הם טוענים.
בדרכו חזרה כשוחחנו, שאל שאלות,
התבענו. לא הייתה בשאלותיו שום נימה
של פרובוקטיביות או התקפה, פשוט
הטעינות לשם.

בפרදנו במוציא שבת והבטחנו זה זה
לשמר על קשר.
לפנינו גיסו לצבע בא לבكري. ספר לי
שבער את המבדקים לסייעת מסויימת,
מובחרת. הכרתי את המבדקים וידעת
כמה הם קשים. אך ידעת שгадי הוא גם
עקשן עם הרבה כח רצון.

מסגרת הצבע היא מסגרת של הקרבה.
החיליל מカリיב את הפרטויות שלו, את זמן
החופש ונוטן למדינה שלוש שנים
מחיוו. גדי נהרג טרם עת.

ת.ב.צ.ב.ה.

מייה ולנער (ת"א)

בשנתים האחרונות במודד השתף גדי
בקבוצת מדריכים שנפגש מרדי פעע
ועסקה בנוסף לבושא הדריכה גם
בדינמיקה קבועתית. אחת הבנות
קבוצה זו, כתובת:

... אַגְּלָה הָל' מֵאַחֲרִים וְאַגְּלָה ק/
חֶלְמָה תְּהִי אַחֲרִיכָּת אַלְמָה
הַקְּמוֹת הַהָּאָר וְאַוְאַזְמָת הַהָּאָר אַקְמָה
אוֹהָה.
אַנְד' מֵאַחֲרִים גָּל' אַגְּלָה ק/
חֶלְמָה: אַדְמָה! כְּקַיָּה פְּאַגְּלָת
אַגְּלָה - הַתְּחִמָּה הֵיא אַהֲרָה קַאֲגָה
קַאֲגָה, ואחו כְּקַיָּה אַגְּלָת אַהֲרָה...

(אי הרים וגה)

על גדי ולמה מhabריו לקובוצה עבר
משבר חמוץ בכיתה י"א, ואז שמת לב
לראשונה לדמותו המרתתק בדינונים
בזעדה הפגוגית.

דומה, שהיה זה מhabר מאוחר של גיל
התבגרות בנוסף לחפשי-תעה אחר
ערכים מדומים.

שקלתי את קבוצת "ארזים" בראשית
יא"ב היה כבר גדי כמעט מהמשבר
מחוזק ומחושל, אם כי נרא בו עוד
אותות א בשלומיים - מרدنيים של יחס
חדני ככל פה כל אוטוריטה.

השלמו של גדי להכה בקצב מהיר:
הLK וגעשה שkol ורגוע.

בלימודים היה מהיר תפיסה ומעמיק,
פעיל בחברה וחבר בזעדה הקבוצה.
לעולם לא היה מאומרי הרן למחרך
באשר הוא מחנן, אלא שמר על דעה
עצמאית, עיבנית. עם היותו בעל
קשר מנהיגות, היסס רבות לנצל
את השפעתו והתנגן לכל דרכי כפיה.
כל שבגר והתיצב, כך התקצרו
שערותיו הבחיירות. את מלאה הפורה
לכוחו ולאישתו העשירה מצא
בעילות תנועתי - בשנות הילג.

לא אשכח את פגישותי אליו באotta
שנה, פעם בחדרי ופעמים אחדות
במסעדת הקבוץ הארץ בתל-אביב:
עלם בהיר, קורן אושר של הגשמה
עצמית בעילות תנועתי ועיבנו
כחולות מדברות יותר מהמלחים,
בחן היה חסן מופלג.

אל שדמי

אָכְלִי קָרֶר וְסַמְחֹתָה אֲנֵיעָת
לְאָוֹת אָקְרָנו אַיְזָר קָרְנוּ
סְאַלְהָ תְּן פְּנַיר וְאַנְרָן
רְעַל אָוֹתָן לְזָא זָקָן
קְיָצָזָת יְמָתָה, אַלְוָיָזָם,
קְפָתָח אָהָמִים, גְּהֻפָתָח קְטָת
רְעַכָּח סְיַרְכָתִי הַוְוָתָר
תְּנַאַבָּעָר. אַיְזָר אָקְרָאָז.

סָאָה לְזִבְּגָרָעָה

את בטחון האמונה בארץ, בכוחות
הנפש האזרחים בכל איש, שיש
לגולותם, להעלותם ולטפסם בסבלנות,
אף מבין הררי החושך האפלים של
האישיות, עד תאייר אילת השחר וחמה
מעל תזרח... .

...אָלָה רְנָגָה (הַלְּאָה) כָּחָר, אָלָה גָּקָה
פְּזָלָה אָקָתָה הַשָּׁהָה, הַסָּוָהָה גַּמְאָה וְאָ
שָׁגָה גַּעַן מָהָה אָאָתָה עָהָה כְּגַהָה
גְּכָבָן, אָלָה גָּנָז הַתָּרָה צָהָה וְאָקָיד
גְּזָאָם תְּחִזָּה וְאָחָר כָּקָעָן הַמָּהָה פָּגָה
וְאָקָיד, אָלָה גְּרִידָה גְּכָבָתָה גְּאָנָה:
"אָקָדָה בְּזָקִים כָּאָר גַּתָּה הַלָּקָן וְאָר
אָזָן הַיָּמָ..." .

(אָלָה תְּהִזָּים גְּנָאָהוּ "ח")

ואנו - הן במו עינינו חזינו בר
גדי - הוולך ואור עד נכוון חיים.
הוא מי יתר ובדע לאור אותו באור
חחיים... .

אביאלה מעין השופט

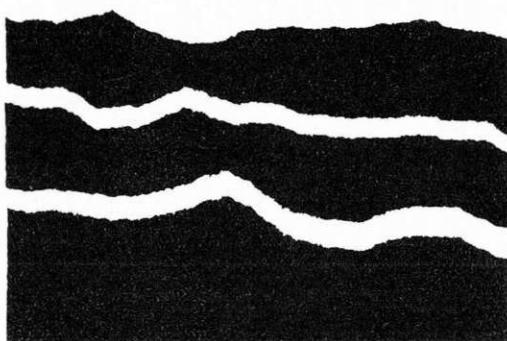
ופתאום נותרנו לבדנו וגורנו ריק
מתהווה. ואחר-כך ניסינו להתחאים
את הדברים חזקה למקום הרגיל,
אר דברים גדולים פתאום איבדו כל
ערק וזכרונות קטבים נעשו גדולים
- חשובים כל-כך. ובעצם דבר אינו
חשוב כמו החיים - אשר עכשו הם רק
 עבר, רק זכרונות. אך רק היה אטמול-
 עכשו כבר לא.

אני יכול להענין את עיני ולראות
אותר צועד לעבר חדרי. גבוה, שקט,
 אין דבר שיכל לחדרו מתחת לשולה
 שלך, לדעך, איך שתמיד הספקת לעשות
 את כל הדברים ביחיד.

רואה אותו הולך לאט ומחייב.
תמיד רואה אותו מחייב, כמו ציור
 של השקט, של השולה.
 אין בי אומץ לדבר עלייך, לסכם.
 כאלו אם יצאו המיללים מפי - אבל
 את החותם. אנחנו חיים מעבר לך,
 מתעלמים. לא מבאים ביחיד את האב,
 אך בשקט הזה המשתרר במקום בו נאמרות
 היו מילותיך, כל אחד מרגיש אותו
 בלבו; הולך עימנו, צוחק, מתכוון
 דברים, מקשיב.

איןניمامינה שהזמן ישכיח. יש
 דברים שאף כח חזק כמו הזמן איןנו
 יכול להעביר, להדחק. כי הרי היינו
 יחד כמו אחים, זה לצד זה וכמעט
 חיים שלמים עברנו יחד. אמנס לא תמיד
 הכרנו לעומק ולא תמיד ידעתי אם טוב
 או רע לך, אבל חייתי אותן, את מעשיך,
 תכניותיך, רצונותיך, לכל אורך
 חייך. היינו כמשפחה אחת של אחים,
 משפחה אשר בה כל אחד שוגה מהאיו,
 אבל אם ירצה או לא, הוא קשור אליו
 אולי בלי דעת, אולי בלי לרצות, אך
 הוא קשור אליו בלבו.

ובסוף הטבע בכל זאת מנצח.
 והאדם שהוא חזק כל-כך, ופיקח

ושולט, ברגע אחד, בעשה קטן כל-כך
וחלש ואפסי, ועומד לפני העולם
בידים ריקות, כי איןנו יכול לעשות
דבר. כאילו אבחנו מתנמכים לאט-לאט
וההרים סביר לעמך גובהים וגובהיהם –
כמו חומות. עוד מעט ולא יראו יותר
שמיים ובני יכולה לראות אתך
עכשו רק כמו בתמונות. כזה יפה, עם
חיוך של חיים, גבוה, בהיר ומחייך...
כל הזמן מחייך.

רותי

לא יצא לי כמו עכשו לכתוב לעצמי
מה שעובר עלי, תמיד יצא לכתוב
למטרה מסוימת או לחבר, די קשה
לכתב, להעלות את דברו של גדי.
מפליא אותו שיחסית למקרים
קודמים של מוות, הפעם זה עבר עלי
די בקלות. יצא לי לשבת ולדבר עם
רבקה ומסתבר שגם אצלה, זה תהליך
אולי לא מובן במיוחד; יכול להיות
שהזה תלוי בהתגברות ובൺזון חיים.
במקרים קודמים היה לי קשה מאד.
למשל יונתן שומרוני זיל שהייתי
איתו ביחסים קרובים בגלל עבודה
משותפת במוסד. בלועיה כאשר נגשתי
לאברהם הוא עוזד אותו ולאبني אותו.
לפי ההגיוון כמה שאדם יותר קרוב
אליך, ככמה המבה תהיה יותר קשה.
אצלי זה לא היה ככמה.

לгадי היו אנשים שהיו קרובים אליו
הרבה יותר ממוני. בעיקר ממשלה היינ

ומקורס טיס. כי על אף שחייתי איתו כמעט מאז שנולד, ואולי הכרתי אותו יותר טוב, אך הקשרים לא היו מיודיעו מה עמוקים. זה כנראה בגלל החינוך המשותף, שהורם להכיר כל-כך טוב, שמאפשר למצוא בכל אחד את פגמיו הקטנים ביותר. זה יכול להיות לחיווב, אבל גם לשיליה.

מערכת היחסים ב"סלע" התפתחה עד לרגע הכנישה למוסך. שם כל אחד פנה לדרכו הוא ולחבריו החדשין, והקבוצה הפסיקה לתפקיד כמעט לאמר. בתקופה זו המרחק שלי מגדי היה רב מכך, עד לפגישתנו בחוג של אביתל גבע. שם החלתי לדבר אליו ולהבין מה שורב עליו ומה רצונתו. עקב החוג ידעת שכאשר יש לי רעיון שבראה לאחרים קצת משוגע וקשה לביצוע, אני יכול לפנות לגדי והוא בדר כל היה עוזר. זה התחיל בעשית הפחים;aggi הגה את הרעיון ואני חננו עדינו לו ביצוע המשי.

עקב ההתרחשות הפיזית שחלה עם גיוס החבירה לצבא, והליך חלק מהקבוצה ליגא, נוצרה באופן טבעי שאיפה לראות אחד את השבי והקשרים שרוב המתdkו. זה התבטא בעיקר בטיפולים שבתות.

הפתיעו אותי כמה דברים בהתקנות: אנשים במרקחה של מות אדם קרוב. למשל, אנשים שכבר עברו את החוויה הדזו בAOפן אישagi הרבה יותר מאשר שkept ובاهיגון. או נושא החפירה של הקבר. העובדה הפיזית משחררת באופן אציגי את הרגשות, אולי הרגשה שמתנקמים במשהו ע"י החפירה. דבר נוסף שאולי קצת מרתקע את מי שלא משתתקף, זה הנושא של בדיחות מקבריות שרצות בין החבירה החופרים, לדעתו זה

שלב נוסף בשחרור הרגשות אצל כל אחד ואחד.

המוות לא נתפס מבחינה מחשבתיה. כנראה שהוא שאנחנו לא רואים באופן ממש או מרגשים מוחשית, קשה לנו לתפוס - יכול להיות שבמשך הזמן אתפוס זאת, אבל כרגע אני יודע שהוא מות, אני מבין זאת מבחינה מחשבתי, אבל זה לא נתפס אצלית בתוך הראש, בעוד דבר שאינו יכול להעביר לזרים. נאמר לי הרבה פעמים שאנו בטור חברה מערבית מחוונכים לעצירת רגשות, להבדיל מעדות המזרחה. אמרתי לעצמי שאני לא אתנה לך ואהיה חופשי. ניסיתי לנוכח בכח, אבל החינוך עמוק מכך, לא ניתן להשחרר ממנה. אני נכנס לחדר-אוכל ובא לי לבכות, אבל אני עוזר את עצמי.

יונתן

חפי הצעק (נקוק קון יאן נאנז)

פז כען ה-5 אל הצעק,
אתהון מספר ויקיל ג'קאיו:
אק, הייטי דז'ה ג', ח'א
ג'קאיו: אואר איא ג'ק צ'ה.
פז: איא כוות עיר ואלהון, סורה
ג'קאיו ויקיל: תולקאמ'ג', ח'ה...

טיהה גלהות הגם

בעע: כשגדי היה מדריך בקורסית-শמו ננה, אנחנו היינו בכיתה י' והבדל הגילים הוא ממד מוגרש בגילים אלה.
בהתחלת היגיימלים באו למוסד, לשיחת עם כל הכיתה, לפני שהחלטנו מי הולך להיות מדריך. זהה דבר ראשון, אחרי טל ובטוף גדי. גדי נשמע נורא מפחד, אני לא יודעת למה. זה היה ראש רשותנו, נורא רציני. ממש השנה שעבדנו איתו בקומורה, השחררתי מהרושם הזה. ראייתי את הצדדים היוטר מצחיקים שלו.

דורית: הדרכתי יחד עם גדי. בד"כ היינו מתכוננים את הפעולות נורא מאוחר. לאידי היה ברור שצורך לשבת הרבה אחד ולמצבן את כל הפעולות לחודש ואחרי זה כל שבוע לראות מה יוצא, אך כיוון שתמיד יצא שرك בחוצאות היינו מתחילה למצבן את הפעולה, והיינו חבר עייפים - עד היינו נורא משתטים. לאידי היו תמיד המון בדיחות. היינו יושבים כל הערב ומתרוצצים מצחוק - פעולות... לא יצא מזה... הקבוצה שהדריכנו הייתה כיתה ז'. על הבניר היו לבנו כ-15 חניכים, אך בפעולות השתתפו 8 - 10 ורק בנות. זו הייתה הקבוצה הצעירה מוצלחת בקן. הבנות היו תמיד נורא נרגשות ונבוכות כשגדי הגיעו. הוא התყיחס אליהן בחברות רבה, צחק איתן וככוי, אבל יחד עם זה תמיד אמר לנו לשמור על מה שנקרה "ידמות המדריך".

(1976). החלטנו שצורך לעוזר להם להשתחרר מהחפץ.

הכנו להם מעין תעודות אומץ, לחייב אותם לחורשה שהיא "סמל הפלח" בעיר ועשינו להם משחק. הם חוויה של אנשים שמשמעותם מפניה אויב. היה עליהם לצבוע את עצם בפחם וללכט בלבד. בשלב מסוים הם הסתדרו בשני טורים והצערכו לשיר "abbo-din", הבאנו לך נחש קטן".

באותה עת גדי השתרב וכבר שמע אותם חזרדים פעמיים על משפט זה, פרץ כפי שכמנו בינו, מחופש לעברם. היה חושך וגדי היה עטוף בסדין לבן כמו מלאך. הוא השתרב את הפנים, כך שאי אפשר היה להכירו ועוד חילק להם את תעודות האומץ, אבל הם כל כך נבהלו שהוא הוריד את הסדין ו אמר להם: "אתם לא רואים? אני גדי, אני גדי!"

הצערכו להרגיע אותם ולהראות להם שדה גדי שהתחפש והיה מכוסה בסדין. הם לא האמינו.

שמעון: היה לו כשרון משחק לא נורמלי. אני זכר שפעם הוא חיקת את האילים מהאחים מרקס, אנחנו התגלגלו מצחוק והוא תמיד היה נשאר רציני.

דורית: במועצות מדריכים היה��ע מוקדש כולם להציגות של גדי. למרות זאת הוא הציג רק ספונטני, אף פעמי לא הציג שבסקו ממן - אולי היה ביחס או שסתם לא הסכים.

נעע: החלטנו שבחיר אשר לא יופיע לפועלות פעמיים רבות, לא ישתתף בטיזול. פעם נסענו שיש-שבת לכינרת והיה לי "תיקלי" רציני עם אחד החביבים שכבר זמן רב לא בא לפועלות. זה דרש מאיתנו לעמוד על שלגנו נגד

שמעון: בכיתה י' היינו מאד פעילים במוסד ולא היה כרך זמן למועדון מדריכים, אותן היו מארגנים הייגימלים פעם בשבוע. תמיד אחד מאייתנו היה יוצא ונכנס ומארגן דברים בזמן הישיבה. את זוהר זה עצבן מאד, גדי היה לוחק את זה באדישות. לפחות כרך זה נראה כלפי חוץ.

דורית: תמיד קיינו שם לא יגיעו לישיבה. איך שהיינו רואים אותם - כל אחד ברוח לחדר שלו וهم היו צרייכים לאסוף אותנו ממחדריהם. يوم אחד גדי החליט למשוך אותנו למועצות מדריכים ע"י כרך שאירגן לפני כל ישיבה - משחק חברותי.

דורית: השנה זו מבחינת קריית שומרנה הייתה מושה לא נורמלי. עד אז כמעט שלא היה שם כלום ומאות זה שוב ירד פלאים. זו הייתה שנה של התעלות הקן, בذכות שלושת הייגימלים. הם היו ממש טובים. היה להם אכפת והם השקיעו המון. היו פעמים שלא נסעו הביתה שבועות. ובגלל זה גם אייתנו היה להם קשר מצוין. הם היו באים הרבה למוסד. אני זוכרת שפעלה ארגון הריאונת היתה "שפפה" עצומה בחורשה ליד קריית שומרנה ומשח צי עיר הגעה.

נעע: כשחביבים היו מגיעים לקומונה היו עושים ברדק גוראי. בקומונה היו שתי קומות ובלב מסויים החליטו הייגימלים שלחביבים אסור לעלות למקום השניבו בה הם גרו. כדי שמר מאד בעניין זה וכבר החביבים היו רואים אותו, הם מיד נסעו. הילדים בקרית שומרנה פוחדים מאד בחושך, בפרט אחרי התקפת המחלבים

הקבוצה. בשלב מסוים החבריה המחלילו קקל מרוב דעם עליינו. אני לחתתי ذات נורא ברצינות וגדיל דבר איתי ואמר לי לא לחת את זה אישית נגיד, אלא "ירדת לאדמה", כלומר לפועל בהגיוון.

שמעון: פעם אחת, זה היה בחנוכה, הם הגיעו להעיף כדוריהם פורחים, באמצע קרית שמונה. אני חשב שהתחשבים לא ראו דבר כזה בחכמים שלהם. כל העיר הלכה אחריהם, וזה ביום גשם לא בורמלי. אחרי שהכנו הכל, החלינו למרות הגשם שצריך לנסות להעיף. היכנו למרczד, אבל ירד גשם, לא הצליחנו ומיד תיאשנו. גדי היחיד שהמתעקש ואמר שכדור אחד לפחות יעל. הוא וזוהר עמדו בגשם, רטובים לאמרוי, אבל הצלicho להעיף אחד לאוגבה של 10 מ' עד שנשך. סביבם עםדו عشرות אנשים והסתכלו מה המשוגעים האלה שעושים. בכלל הם היו עושים כל מיני דברים מוזרים, כמו "דוקא" כזה, כדי להראות שהנה השוה"ץ קיים. היה להם חשוב שקיים דבר כזה שנקרה השוה"ץ. הם הלו כבל הזמן עם חולצה שומרית, היו הולכים שוב ושוב לבתי ספר לשכני ילדים שיבואו והיה להם קשר עם כל הילדים.

נען: פעם גדי סיפר לנו על חוג "המשוגעים" של אביתל גבע. נראת שדה השair עליו רושם. סיפר על הבית שהוא בנה על העץ וכוכו. הוא ניסה לשכני אותו לעשות משהו דומה אצלנו במוסד.

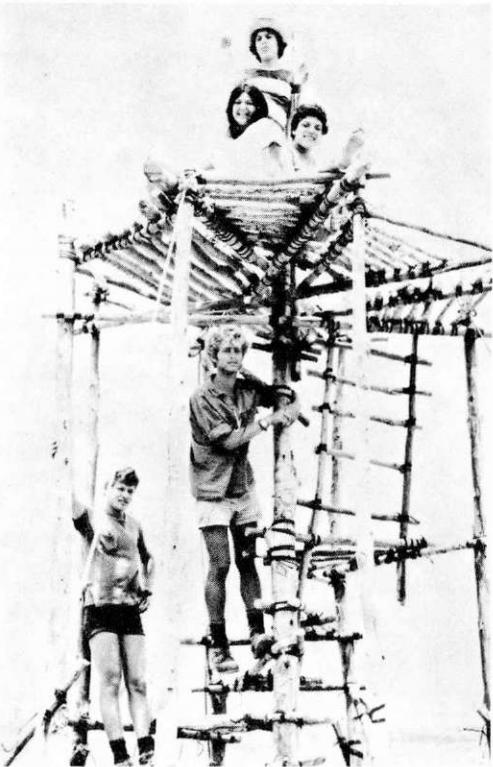
דורית: פעם שתי חניכות שלי רבו, הן כמעט הרגו אחת את השביה, עם אבנים, שערות וכוכו. אחת כמעט הלכה לקרויה למשטרה. ריב כזה גרע

אחריו לרוב "ברוגז" לשנתים. גדי ואני החלינו שלא יוכל להיות דבר כזה בתוך הקבוצה. אני זוכרת שישבנו המון זמן וחשבנו איך לפחות את הבעה. היחסים בין החניכים היו מאד חשובים לגדי. אני די נרתעת בהתחלה, כי אצלם זה בדם. הם יכולים לחזור עם בן - אדם שנבה, שנחטים ולא לדבר איתו. גדי דחק אותו כל הזמן לכת לעשות משהו. יום אחד הলכת לבטים שלחן ודרשתי מהן למת יד והן השלימו. הרגשתי סיוף רב באותו רגע. לאגדי היה מודח ששוב ישטדרו בינם לבין עצם ויתפקדו יחד. רצתה שהמעט שיש, יהיה טוב ודיבר איתם על נושא הקבוצה והיחסים בתוכה.

נען: בהתחלה גדי הדריך ביתה יי', אבל לא נוצרה קבוצה ועוד באמצעות השנה הוא הפסקיק אתכם והמלחיל להדריך ביתה ח'. אני חושבת שזה היה מהלך אפיינני לאגדי - לא קיבל דבריהם כמובנים מלאיהם.

אלינו המדריכים הצעירים התיחס בדרך כלל. המון פעמים ניסינו לב纠正 הדברים כי היה קשה, הוא לא היה מקבל את זה. תור תקופה די קצרה הצליח להפוך את החבריה מכיתה ח' לקבוצה, קבוצה די רצינית. בסוף השנה נודע לו שמקבוצה זו כמעט כולם עוזבים את קריית שומרה וועורבים למדוד בפנימיות. זו הייתה בשביילו אכזבה לא קענה.

דורית: היה מקרה שהצטרכנו לצאת לטיזול. החניכים בכלל לא רצו לשם עלי טיזול וגם לי לא כל כך התחשק. גדי עבד עלי יומם וליל. היה לו מודח שבור הטיזול. הוא הסביר לי שזה בונה את הקבוצה, החוויה, הקשיים המשותפים וכו'. בסוף הוא שיכנע אותה והלכת מבית לבית לשכני את ההורים ויצאה כל הקבוצה.

בעע: בקומוננה היה ברדק נוראי ולא הבנתי איך הם יכולים להרגיש שם טובי.

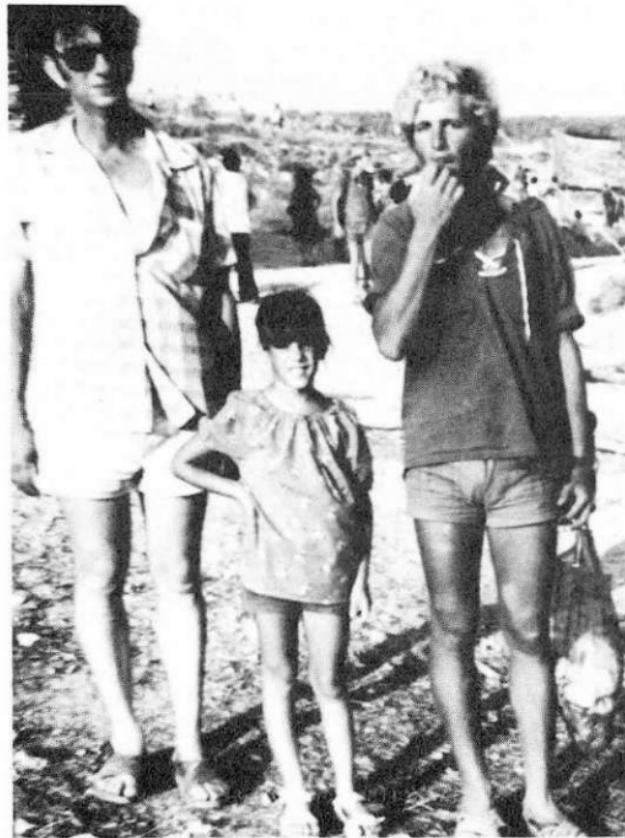
דורית: אבל כשהם הגיעו לקומוננה הם מש שיפכו אותה. גדי למשל סייד לבד את כל הקומוננה - בית של שתי קומנות! הם תיקנו דברים, סיידרו, ניקו ושטפו מקופה אל קצה. בהתחלה השקיעו בזה המון. אחיך שקעו בהדרכה.

בעע: הם מאי סמכו עליינו. לא התערבו כל כך באופן, בדרך ובמושאים שהלכנו להעיר. לרוב השאירו זאת לשיקולנו. לא בגלל שלא היה להם מה להעיר ולהושיט, אלא סמכו עליינו וזה נתן לנו הרגשה של כוח.

דורית: בעבודה שלי עם גדי לא הוזכר כלל נושא השווה"ץ וההגשמה בקבוץ. פעם אני ביזמת הצעתי לעשות פעולות שגורלה קשורה בקבוץ. אבל אצל זה לא כל כך שיחק, הקשר שבין הקבוץ לעיירת הפיתוח. אותו העסיק הרבה יותר מה קורתה בפניהם, בתוך העיירה, איך לשבות את החיות שלהם, את הסביבה. אולי זו הדרך הנכונה להתחילה ולהגיע רק בכיתות הבוגרות לנושא הקבוץ והשווה"ץ.

פעם גדי ביקר אצלנו, אחרי שכבר התגייס לצבא. שאלנו אותו איך הקורס ואיך בכלל לצבא. הוא כמעט ולא סיפר, אולי התבזבז, כי אנחנו הסתכלבו עליו כל הזמן. הוא שאל על קריית שמונה ועלינו. על עצמו לא סיפר דבר.

הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ עָלָיו
בָּרוּךְ שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָמָה
וְלְעוֹלָמָה בָּרוּךְ שֵׁם קָדְשׁוֹ
בָּרוּךְ שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָמָה וְלְעוֹלָמָה בָּרוּךְ

ועבודה. כשבאנו הנה ל"שבועה", בסוף השיחה נגשנו להפרד מההורים, ואבא של גדי שם את ידו על ידי (יש לו יד חמה כזו) ואמר לי: יתבווא לפעמים, נאכל אבטיח כמו שאכלנו אז, לפנוי חצי שנה"....

זוהר: ההכרות עם גדי הייתה בשביili הכרות עם אדם חדש, דמות שלא הכרת מוקודם. את רוב האנשים שאבי מכיר אני יכול לסווג, אך הוא היה שוננה. לא ידעתי איך להתייחס אליו. במחילה העבודה בקומונה בקרית-শומרה הייתה לי קשה להסתדר איתו. שוננה הייתה כל כך שוננה ממש. אחרי הוא היה כל כך שוננה ממש. אף אחד פכננו לחברים טוביים מאד.

הקאוועעה עלי (עלן "זאצצ") הארט
ga הסטעו, געיך געט אט גערל.
צעי היה היחיז האסטער אט ציגט...
כט אהן אולן.

אביהו: בקומונה שלנו (של גרעין "יעודד") האנשים לא הסתדרו, בעיקר בנאים עם בנות. גדי היה היחיד שהסתדר עם כל מי שהיה בקומונה, שנוצרה ההכרות בין שתי הקומוניות. כולם אהבו אותו. פעם ישב ושורח עם הבנות עד 4.00 בבוקר, בזמן שהבנות ניסו בלי הצלחה, להרדט, וגרם בכך לאחד הסבסוכיים הנוראים ביוירט בקומונה שלנו. ההכרות המשנית שלי איתו הייתה רק בקורס טיס. בשמירה - 4 שעות בכל לילה, היינו מושוכחים ארוכות. לגבי זו הייתה תקופה משבר, והיינו

זורה: קשה לי לתאר את הרגשות שלי. כשהנודע לי על האסון, הימי בקורס צניחה. ברגע הראשון זה היה הלם, כמו שתמיד לא קולטים בתחליה את הדברים. הימי עצוב וננדם. לא בכתי לאחר מכן, אך בלווייה היה עצוב מאד. הייתה אוירה ממש עצובה וירדו לי قطر דמעות. שאני מנסה לסכם את יחסיו אל גדי, נראה לי שהיה זה יחס של הערכה ופחד, שהוא כזה מעורב ומורכב. הערכתי אותו מאד. לדעתו היה מוכשר בזרה בלתי רגילה. הוא היה קפדן, ויסודי עד הסוף. אדם שקט בהתנהגותו, לא היה יוצא מהכללם.

אביהו: להלויה הגעתி מקרית-শומרה. הימי המום לאחר שהודיעו לי על המקרה ולא עיכרתי כלום. לא ידעתי מה קורה שביבי עזצ'כולם התפזרו ונשארנו רק כמה כ'ו. הלכתי חזרה, בעיטה באדמה והסתכלתי על הגבעות ואז רק התחלתי להבין... באותו ערב הגעתி הביתה. הורי כבר ידעו מה קרה ולא ידעו כיצד לנוכח. אמרי אמרה מה שהיא אומרת מאז כל פעם - שייהו האדם הנחמד ביותר שכיריה.

בקיצור, נאמרו כל הדברים הנדושים שנחוג לומר על מישחו שכבר אייננו. לא ידעתי איך לבסוף מכל זה, لكن פשוט קמתי ובשעתி. חשבתי לנשוע לкриת - שמונה ולנסות לאorgan שם משהו.

הרעיון נתן לי מעין מוצא למחשבות. כל הלילה שכבתה ותוכננתי מה אוכל לעשות ולאorgan למען הנצחת שמו? בבוקר הגעתי לكريת-শומרה, עברתי בתטי הספר והודעתי לחניכים, נכנסתי למין "ערנס" של פעילות

"אָרְנוּ וְכַלְלֵי הַחֲדִיד גֶּפִירָה אַהֲרֹן..."

שינה אט זיליך - היה י"ג אט פז
הקרית-אַלְעָזָר, וְאַמִּיחָו - היה אט
עלן "זאצצ".

מרבים לדבר. הוא סיפר על החוג של אbijtel ועל הדברים המשוגעים שעשו:
לכלת למייא, מרחק של 60 ק"מ על מנת לראות מערוכתה!

הוא סיפר לי הרבה על המוסד -
לי זה היה מעין מأد, היה
ונתקלתי במושג זה לראשונה. כמו
כן דיברנו על "הנסיך הקטן", הנסיך
הגadol והנסיך הבינוני ועל עוד
כמה ספרים ולאט-לאט גלו השיחות
למחומים אישיים יותר.
אני יכול להגיד בפירוש שאהבת
אותו, ויש מעט אנשים שאני יכול
להגיד זאת עליהם.

כל אימת שזכרתי בו, ביחס
הנוכחית שלי, הימיichi מחייב - תמיד
הצטייר מול עיני עם החיכוכים
הנבוכים שלו.... נדמה לי שקור
הרוח החיצוני שלו, חיפה על מהו,
הוא היה בישן ונבוך במרקם שרוגנים.
בתקופת הטירונות ביחס
שכתי מאושפץ בחדר-בידוד. לא היה
משמח כל-כך בחדר עם סדיןיהם ירוקים
ועוד שלושה חולמים בחדר, ככלפתע
אני שומע מקצתו של החדר צעה:
"אביבה" והואagi. זה היה
שבועיים לפני שנרגג.

...סאכתי אז נאהה אמר וואהען קאן.
אותו גלאזע יעאה גי גוותי אפער
שיקחה גען - האזט ערין הוי סאכתי...

זוהר: כדי היה יסודי. סמכתה עליו
במאחורי והאמנתה בו. מותה בתאונת
נראה לי בלתי אפשרי שיקרה לאידי -
האדם שעלייו הוי סמכתה....
שהיית בא הבית מקרית - שמוונה,
היהichi מתפרק בו ומספר לחבריה שיש

להיות כזה.
גם בהדרכה פעל בדרכו הווא.
במחילת השנה היתה לו קבוצה
שאחרי זמן קצר החליט בהטייעות
איתי, לפך אותה. הווא לא היה כל
כך פתוח בשיחה עם אנשים, היה לו
קשה לקשר קשרים עם אבשי המקום,
לשחק עם ילדיהם. הווא בנה קבוצה
אחרת ואיתם הילך לו טוב.
לבד מהקשרים שבוצרו בין קומונת
השוהץ' וקומונת "יעודד", הכרנו
אם קבוצה של כ-20 בנות דתיות
שהיו בשנות שירות בקרית-شمונת.
אידי התקרב אליהן מאי והיה מבקר
אצלן הרבה, משוחח ומתווכח איתן
בנושאי אמונה ודת. היתה לו
הרביה סבלנות לשיחות ארוכות עמן,
היה מקשיב ומתווכח.

אביהו: אידי היה אחד הגורמים
איתם התיעצרתי על המשך דרכי
בשעדרתי את קורס הטיס. לאחר
שכבר הימיichi ביחס, כתוב לי
שהיה רוצה לעשות מה שעשית אני
ולעבור מקרים הטיס ליחס הדזו,
אך אין לו אומץ לכך.

זוהר: הצבע הירוה גורם חשוב
בעור גדי. הטריד אותו מאי היבן
ואיר ישרת. אופיו המתאים לדעת
לייחס כמוו שלי. מילה שלו היתה
עד הסוף. כאשר היה מבטיח לבוא,
בא תמיד! כשהיה אומר משהו, זה
היה בשבילו דבר חדש והיה חביב
לבצע ذات עד הסוף. הווא היה אמי
בצורה לא רגילה. לא פגשתי אדם
אמין יותר מגדי. אפשר היה לסמוך
עליו בכל השטחים, בכל המובנים
ובכל תנאי.

APRIL

ניצן

22 Thursday

כב חמישי

מגבות ורדים ורדים	8.00
בגדים יין כהן גולד	
בגדים יין כהן נספּה 9.00	
בגדים יין כהן נספּה	
בגדים יין כהן נספּה 10.00	
בגדים יין כהן נספּה גלון	
בגדים יין כהן נספּה גלון 11.00	
בגדים יין כהן נספּה נספּה 12.00	
בגדים יין כהן נספּה נספּה	
בגדים יין כהן נספּה נספּה 13.00	
בגדים יין כהן נספּה נספּה	
בגדים יין כהן נספּה נספּה 14.00	
בגדים יין כהן נספּה נספּה	
בגדים יין כהן נספּה נספּה 15.00	
בגדים יין כהן נספּה נספּה	
בגדים יין כהן נספּה נספּה 16.00	
בגדים יין כהן נספּה נספּה	
בגדים יין כהן נספּה נספּה 17.00	
בגדים יין כהן נספּה נספּה	
בגדים יין כהן נספּה נספּה 18.00	

APRIL

23/28

ניסן

23 Friday

בג ששי

8.00 כבכום נסעה לארון קב' חנוך
כבכום נסעה מרכ' ג'ו ועקב' נר' ג

9.00

10.00

11.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

12.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

13.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

14.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

15.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

16.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

17.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

18.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

19.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

20.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

21.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

22.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

23.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

24.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

25.00 נסעה לחדרי אביה ור' יונה

APRIL

ניסן

24 Saturday

בג שבת

ירושלים 5.35—5.52 ת"א 6.54—5.53 חיפה 6.52—5.46 ג'ר' אורה 6.55—5.46

בג שבת

האות ג גז את... גזת את גזוי נזרכו נגנבת הכח ...

שקט ואפיגלו מסוויג, אך נוכחותו הורגשה היטב על מחלצת הידו-אייר". ידעת שaggi היה שם ועבד קשה. רוח המתמדה שלו ו蓋שתו לאמונניים היו את קו האופי הבולט ביותר והוא נציג בין תלמידי קרטה, במיוחד בתחום ה纯洁ת הדרך הקשה ומאצנת של الكرטה.

אפיגלו שבסייעו שלaggi, המדריך נוער, היה בקרית-শמוננה, מצא לעיתים קרובות זמן, כוח ורוח מתאימה כדי להגיע לאימון. טיפוסית הימה השתתפותו הבלתי צפואה במחנה אימון של סוף שבוע בקבוץ העוגן, באוטה תקופת. הוא הוסיף לאוירה ולרווח של סוף-שבוע-אימונים קשה וממש דה.aggi התקבל לחיל האויר. האימונים שם דורשים כיודע הרבה זמן, אף למרות זאת,aggi נמצא זמן ומהshire להתאמן בקרטה. היה לו מזל, שהיה יחד עם שני תלמידי קרטה נוספים, מקבוץ העוגן. בהזדמנויות יוצאות דופן (שבות, חופשה) הם היו נוהגים לבוא אליו והיינו מתאמנים יחד ודנים על קרטה.

דרך שני תלמידים אלה הצלחתי לקיים את הקשר עםaggi ויהה טוב לשמעו שהוא מקיים את אימונו,aggi במנאים קשים ביותר. אפיגלו במנאים קשים לפניו. ראייתי אתaggi שלושה ימים לפני מותו הטרגי. הוא בא הביתה לחופשה. בשלב זה כבר היה ברור שהוא מהבן-כיס הבולטים בקורס שלו. הוא בא ליידו-אייר" כדי להתאמן, דבר שהפר עבורו, למובן מלאיו.aggi אף פעם לא התאמן למטרה של השגת ציונים, למרות שלא היה עדים כלל. הוא התאמן כדי לצלול עמוק לתוך הרוח של דרך הקרטה. את דרך קשה ומאצנת, ללא פשרות,

בשלבי מלחמת יום הכיפורים נפתח במצר חוג לקרטה. מקלט שימוש כ"דог'ו" (עולם אימוניים). בעבר זמן קצר צורפו גם תלמידי תיכון שהיו מעוניינים בלימוד קרטה; תטור קבוצה זו היה נער בהיר, בעל כחפים מעוגלים מעת, ושמוaggi הלמן.

לצערנו בסגר החוג בעבר זמן קצר בגלל חוסר "כח פנימי" להמשיכו וחבריו הוזמנו להצטרף לחוג שפועל במערבו. רק חבר אחד מctrח החיה בעל חזק וסבילות לנשוע למערבם פעים רבים בשבע, בכל מג'אויר,aggi כדי להתאמן בקרטה -שמו היהaggi הלמן.

היחס הנפלא שלו לאימון הקרטה היה הכרך המכרך שאביבש את החוליה שלא נתנת לשבירה, ביןaggi, תלמיד הקרטה וביני, המדריך שלו.agi היה מוכן היה לחפש עד הסוף ולבדוק את הדרכים והמטרות הטופיות של הקרטה. מסיבות אדרמי-ביסטרטיביות הוחלט לסגור את החוג הקבוצי האחרון שנשאר לי. חברי החוג הוזמנו להתאמן ב"קרטה-די-אייר" במועדון "הפועל" בפתח-תקווה.

המרקם האגדל והזמן שהיה עלaggi לבנות בנסיעה לפית וחדרה, לא עצרו בעדו ורק לעיתים רחוקות לא הופיעו לאימון. לעיתים הגיע מאוחר ונשאר להתאמן עם הכיתה השנייה. היה תלמיד

שכוכה בכך שהיא מוציאה לאור את כוחו הטבעי ואת יכולתו הנסתתרת של האדם.

המות "לא עתה" כפי שהוא מבינים זאת, לפי מושגיהם העולמיים,לקח אתaggi מדרך מלאת הכוח, אימון ונוכנות רוחנית. בחני הקרטה שלו, שמר על המוטר של ה"קרטה-די" - "חזק ואםץ". הוא היה חזק ובעל אומץ.

ל.ד. פנטנובייז (דנ' 3)
ראש הקרטה דן - ישראל.

שלאו ...

מוור לי לכטוב 1977, אבל הזמן עבר מהר. אצלי בסדר. היה רגילה בשבועות האחרונים זהה הגיע טוב, ברגע שהחלה להשתבר לי הlein מהבטים. בקרתי בקרית-שםונה והיה נחמד מאד לפגוש את כל אלה שעבדתי איתם שנה ובכלל את העיר. הייתה גם בחומרן קצר. אבל כל הזמן הייתה הרגשה מוחרה. ידעת שזה יגמר ואני ציריך לחזור. מוור, אבל רק ברגעיה התחלתי להרגיש שאני במצב. אני לא חשב שאני השתניתי הרבה אבל ראייתי את הכל קצר אחרת וזה לא מצא חן בעני. חזרנו לבסיס ורוב החברים היו עם הרגשה כזאת.

נסבר לי הlein מהמשמעות, צחצוח נעלים וכל הדברים הפורמליים, מסדריים ועוד. הלמורים לא כל כך קשים אבל כל הטרוטורים ...

טוב מאד שכתבת לי. המכתב הגע רק ב-4.2.4.

להשתמע

๔๓

שלאו ...

אצלי הכל בסדר בינוינו, אני כותב לך לפני מסדר בזק. עברנו לחדרים. היה חם ונרא בימים האחרונים והה בכל קsha ליישון. יש לנו הרבה חומר ללמידה והרבה בע"פ, אז קמים בזק שעה לפני מסדר השכמתה ולומדים קצר. אחר כך מתרחצים, בארותם צהרים הולכים לבוכה, לפני השינה, ככה שרוב היום נמצאים בימים (כайлז).

... גמרנו ללמידה ואני עכשו באיזה חורה לבד, מנסה ללמידה כמה דברים בע"פ. הראש כבר מתפוצץ אבל נורא נחמד פה ושתק. המשמש עכשו שוקעת ולא חם כמו בימים האחרונים.

אני חשב שהזרתי קצר לשקט ולAADISHOT" אף על פי שיש לנו הרבה ללמידה ולעשות, יותר קל ככה לבעוד דברים ואולי גם הזמן עבר יותר מהר.

טוב אז גהתראות

๔๔

שלאו ...

(לא תאריך)

גמרתי סוף סוף את כל המסעות ועכשו מתחילה ללמידה. יש לנו חומר וזה קריית תהתק יותר גדולה מהמשמעות. בימים האחרונים היה חם פראי והלכתי קצר לשוחות בבריכה. עדי פרג יחד איתך ולראות אותך שזהה זו תהיה ...

... בקשר למה יהיה בארץ, אני לא כל כך יודע. הייתה ממש מופתע כשקיבלו את התוצאות

אנתנים גת-הגודה

(באמצע ציר לילה). יהיה ברиск בכל געגוע עם דין ומפלגת העובודה מתחפוררת. בגין גם במצב קשה ואני לא חושב שיחיה עוד הרבה. גם בבחירה להסתדרות אני לא חושב שיש הרבה סיכויים למחרות כל ההצעות המהפכניות של אבטל. כיוון שלא מעמידים את האנשים המתאים. הזקנין מומן היינו צריכים לבורוח ...

טוב נורא מאוחר או לתראות

๔๓

19.6.77

שלום ...
דבר וASHON בקשר למסיבה. היה מאד נחמד. קיבלתי את המכtab שלך אחרי המסיבה וכך
שלא יכולתי לענות לך. היו הרבה סטיקים ובאו די הרבה חברה (חלק עם החברים). באו כמה
מכוניות שעוד לא נראו בקבוץ (והחברים בקשרו הבירות למחרת) פונטייך וכו' .. אבל כמה
שבאו עם בגדים יפים זרקו אותם למים.

... עוד מעט אנחנו מתחילה לחתרים ויהיה לחץ גדול בכל התחומים.

כיוון שגמרנו את כל המסענות אנחנו מחזירים ציוד. כיף לא נורמלי להפסיק מזה. כיוון שהלחץ
גדול נכון אין לי זמן לשחות כל יום ואני בכלל לא עוטק בעילות גופנית. ניון לא נורמלי
וההרגשה בהתקפה.

ביום חמישי שעבר יצאנו לאפטה. הייתה בתל-אביב ורציתי ליכת לקומונה צפון. לא ידעת
שהיא התפרקה. מה קורה בתנועה?
להתראות

๔๓

11.7.77

שלום ...
... נראה שאני לא הגיע הביתה עד ה-7.22 בערך חדש של שהיא בבסיס. באסה לא נורמלית,
מה את אומרת. אנחנו נוטף לכל צרכים לשיר במקלה "מטופשת" של מעל 100 חברים במסדר
כנפיים, עם איזה מנצה מפוזס וזרות שעה לפחות כל יום.

... מזמן לא יצא לי סתום ככה להשתול ולמשות מה שמתחשק. תמיד ישב בקצת העסוק
שצריך לחזור והראש לא פניו. יש תמיד מין ניגוד זהה שיזוא לי להיות בבית תמיד בשישי או
שבת כשייש מסיבות, כל החבריה ישנים והדברים לא שגרתיים.
להתראות

שלום ...

8.8.77

נורא נחמד לקבל מפקח מכתב במיוחד שאנו עמוסים ואין זמן סתום לחשוב.

... אבא שלוי עבר פה ביום שישי (אייזה נסיעה של המפעל) ובא לבקר אותו. היה טוב ויצא לנו לדבר על דברים שקוראים בקבוץ ברצינות, מה שלא קורה בדרך כלל. בקשר לטיסיה די קשה לבטא את החרגשה. זה עסוק קצת מוזר ובינתיים זהאתגר ואני נהנה מזה. באופן כללי אני לא יודע אם אני רוצה להיות טיס. אבל אני חושב שרוב החבריה לא יודעים.

... מתוכננים לנו אייזה שלושה ימי עבודה בקבוץ. יכול להיות שהוא יהיה בקבוץ חוליות ואני נורא מוקה כיוון שאוכל להיות בקרית-ישמונה קצת, אבל זה לא בטוח. המון זמן לא הינו בקב"ש ולא היו לי הזדמנויות לבקר ...

טוב כבר מאוחר בלילה אז אני אגמור את המכתב.

נ.ב. הסולו היה בסדר. כי' לא נורמלי.

לחתראות

סע 3

שלום ...

1.9.77

... עכשו עשר וחצי בערב וכרגע נגמר סרט של צידלי צ'פלין "אורות הכרך". לא יודע אם ראתו אותו אבל הוא סרט לא נורמלי יפה. כמה שהוא מצחיק וללא קול, הסרט נוגע לבב ומראה כמה דברים מחיי יום יום בזורה מאד מעניינה, בשבייל זה יש לי מצב רוח טוב מהסרט. ... באפטור האחרון הייתה בבד שבע וביקורת בקומהנה. טוב קצת לחוכר בthanuah, כל הביעות של הקבוצה + שאלונים והכנה לפועלה. אני לא יודע לבדוק מה המצב שם, אבל בנווער יש פוטנציאל.

עכשו גם מדברים קצת על טיולים ובילויים ואני מת לנשות אייזה טויל טוב. מתכוונים לא רק בארץ (אבל לא ברכיניות) אלא גם טיולים במרכז אמריקה ובמורוח הרחוק (יחסית).

דיברתי גם עם כמה קיבוצניקים פה על העתיד וקבוץ והחיים בו. התברר (לאכזבתי) שלא כל כך בראש שלוי סוציאליזם וכל הדברים הנגדים וכו'. אבל למרות זאת אני לא דראה את עצמי חי בחברה אחרת. ורק אגב, השוויתי קצת לנעמי את החיים בשנת י"ג לחמים בצבא ומסתבר שהרבה יותר קל להיות בצבא בשלב זה. אין כל כך הרבה התרגשות ולא צריך להזין וארגן את כל העולם. אבל היו יותר דברים מעניינים, ספרוק וקייזוניות בשנת הי"ג.

טוב קצת יותר מדי פלטף. אז להת'

אני אהיה בבית בראש השנה אולי אפילו יומיים.

סע 3

קָרְבָּן, קָרְבָּן וְאֶתְמָעֵד...
אַחֲרֵי אֶתְמָעֵד-בָּנֵי כָּמֶר...
בָּנֵי כָּמֶר וְאֶתְמָעֵד...
אֶתְמָעֵד נִזְבֵּן וְאֶתְמָעֵד...

ברכנה ואילנה היקרים
 קשה לכתוב על גדי בלשון עבר, והוא
 עדין חי בתוכנו;

רציתי לספר לכם טיפוף שכבר סופר
 לכם על גדי רמי (רמי, ברק, גדי,
 ואני הינו יחד באותה חוליה), אני
 בכל זאת מעלה זאת על הכתב כדי
 שתשמעו את הסיפור מעוד זוויות ראייה.

קורס טיס הוא קורס מאד
 אינדיבידואלי; יחסיו רעות עמוקים
 קשה ליצור כאן. אם היו כמה אנשים
 שהצלהתי ליצור איתם יחסים קרובים,
 הרי אחד מהם היה גדי.

אין לי מילות ניחומיים, כל שרציתי
 לומר לכם הוא שאחננו חשובים על
 גדי, מדברים עלייו וזוכרים אותו.
 היה לכם בן נפלא ואני כואב יחד
 אתכם את הכאב הנורא.

שלכם

עדי פרג

אלום לכם ברכנה ואילנה
 רציתי לבקרכם ביום שייש האחרו
 ולצער, מסיבות שאין תלויות בו,
 לא יכולתי לבוא.

הסיפור על גדי מראה צד באופיו
 שבתקلت בו בתנאים של לחץ פיזי
 ובפשי. דזוקא בתנאים כאלה אנחנו
 מגלים המונע על אופיו של האדם.
 סיפור זה חרוט אצלן זכרו של
 לשכח ימים רבים.
 אני שולח את המכתב לדואר ומבטיח
 לבוא ולהיות אתכם בעוד שבועיים
 שנצא שוב לחופה.

להתראות

עדי

לאגדי ולרי הינו יחסים מיוחדים למדי,
 למעשה הינו ייחד מתחילה הדרך בקורס.
 בקדם-מכין הרטוי את גדי כבחור מבריק
 בלימודים. הוא לא ייחס חשיבות רבה
 לציונים והיה נוהג "לעשות שטויות"
 במבחןים ולהפסיד בקדומות בשאלות,
 פשוטות וקלות - פשוט מתוך קלות-דעת,
 אבל בין החבריה כולם ידעו שהציונים
 שלו (שלא היו גרועים) כלל לא שיקפו
 את ידיעתו וכשרו האנגליטי.
 כשהיינו מקבלים בעיה, שאף פעם לא
 התקלנו בה וכשהיה צריך לאלטר, גדי
 תמיד היה מוצא דרך לפתרונו.

אם בקדם-מכין הוכיח גדי את כשרו
 השכללי, הרי שבמכין הכרנו אותו יותר
 לעומק מכך שהוא אופיו ואישיותו. הימי
 עם גדי באותה חוליה, במסע "גליל"
 ובימים אחד גיליתי פתאום את מכובות
 האופי היסודיות שלו - עקשנות, כוח
 רצון עצ וירושר ללא סייג.

זה התחליל בציר-יום ארוך ומיליגע;
 טפסנו את כל בקעת-יבנאל ביום קייצי
 חם, אחר כך היינו צריכים לרדת שוב
 לחתיתת הקעה ולטפס חזרה כדי למצוא
 נ.צ. היינו בלחץ דמן וחבריה היו
 עיליפים מאד. החלטנו שהסיפור היחידי
 שלנו להציג לנקודת הסיום (שהיתה
 בכפר תבור) בזמן, הוא אם נרוץ למטה
 ונחזור בריצה מהירה. החלטנו לעשות
 מעשה שאסור לעשוותו - לפעל את החוליה.

חלק ינחו למעלה, אבי שהיית בעל
 הקשר הטוב בחוליה שאלתי מי בא
 למיטה להביא את הב.צ., גדי היה עייף
 מאד, אבל הוא לא יותר, ומיד אמר
 שהוא יורד אליו; ירדנו ועלינו את כל
 הדרך בריצת אמו. חזרנו עם הב.צ.
 לשאר החוליה והמשכנו לכפר תבור.
 בסופו של דבר, למרות הריצה, איךרנו
 וקבלנו עונש - להביא שני ב.צ. שהיו
 במרחך 8 ק"מ - תוך שעה. עשינו את
 כל הדרך בריצה והגענו חזרה לכפר
 תבור שוחטים לגמרי. מיד היה צריך

התחילה ללמוד את ציר הלילה. זה היה ציר אורך וקשה במיוחד - כ-35 קילו-מטרים, ובתוחשב במצבבו אחרי אותו יום, זה נראה כמעט בלתי אפשרי.

אותו לילה היה שיריך כולם לגדי, והוא הוביל את החוליה כמעט לאורך כל הדרך. היינו צרייכים להגיע לנקודות הסיום (כוכב הירדן) עד שעה ארבע בבוקר. הגענו לנחל תבור בסביבות 7.00 ונותרו עוד ארבעה קילומטרים עד לנקודות הסיום, אבל היינו צרייכים ללכת עוד ב.צ. אחד שהאריך את הדרך ל-10 ק"מ. התפתח ויכוח בתוך החוליה. אביו ואחרים אמרנו שצריך ללכת ישן נקודות הסיום, כי אנחנו כבר באחור של 3 שעות. גדי לא הסכים ו אמר שחייבים ללכת לב.צ. האחרון.

היום, מבט לאחרור, הסיבה שלא רצינו ללכת לב.צ. האחרון הייתה פשוט העייפות, והרגליים שארחרי 70 קילומטרים באותו יום, תבעו את שלהן. אביו זכר שגדי אמר לי: "עדין, אתה מדבר מהרגליים ולא מהראש". הוויכוח הסתיים בהצעה וברוב של ארבעה נגד שלושה, החלוינו ללכת ישן לנקודות הסיום.

שהגענו להתקפות השבילים - גדי בלי לומר מילה החל ללכת בכוכו - הב.צ. - פשוט הלהך ולא שעה לקריאו - תיינו. לבסוף פلت;c בבדרכ אגב: "אבוי הולך לב.צ., אם אתם רוצחים לפצל את החוליה, תלכו לנקודות הסיום". גדי לא נга להרבות בדברים, אמר את מה שאמר והמשיך ללכת. הכננו אחריו בלי לומר אף מילה, מצאו את הב.צ. והגענו לנקודות הסיום באחור של ארבע וחצי שעות.

רק מאוחר יותר בודע לנו שמקדנו הקציב לנו זמן אשר מראש ידע שלא יוכל לעמוד בו, בשביל לראות כיצד בנהג. אבוי הבנתי שטעית ו היה לי ממש לא בעלים שגדי ראה אותי נשבר.

באותו יום החלטתי שאני חייב להוכיח לשני אנשים שאני מסוגל לעמוד בלחץ ולא להשבר, הילתי חייב זאת לעצמי ולגדי. לשמהתי הילתי עם גדי שוב באותו חוליה, במסע המסעם ובensus זה אני חושב שהצלחת לשנות את דעתו של גדי עלי.

ב "ראשוני" - התחלנו לטוס ושוב כל אחד מתמודד עם בעיותיו ויכולתו האישית. גדי לא היה מן המתבלטים, תמיד היה שקט ומוסכם. הילתי מדבר אליו הרבה בנושאי טיסה ופיתחנו יחסים די מיוחדים. אפילו שמות חיבה המצאנו אחד לשני - גדי קרא לי "יעדה" ואני קראתי לו "גדה".

שעבכנו ל"בסיסי", עברתי לגור עם גדי באותו החדר. כל שהספכנו הוא להעביר את החפצים האישיים לחדר החדש...

עשנו החדר כאילו התרוקנו זכרו של גדי ילווה אותו לעד גדי פרג

פֶּרֶס קְוָמִי אֵלֶּה וְאֵלֶּה
אַנְלָמִי נְגִימָה וְאֵלֶּה
לְנִיסְתְּאַלְמִי נְגִימָה
לְנִסְתְּאַלְמִי נְגִימָה

פֶּרֶס קְוָמִי אֵלֶּה וְאֵלֶּה
גְּבָרִי רְאֹתָה קְוָמִי
פֶּרֶס וְאֵלֶּה וְאֵלֶּה
פֶּרֶס וְאֵלֶּה וְאֵלֶּה

נתוק לאיוורט קיל"מ והלכיות נלקזיות
בג החקלאות נס פז הקלס ה7"מ:

ג. סיכום פדרוך טיבא

כ"ט תירוץ 26/10/77 ז	31/10/77 כ"ט 280.2 ק"מ 16.00 ש"ח 26/10/77 ז 20.00 ש"ח 16.00 ש"ח 16.00 ש"ח דרכנה ושם	16.00 ש"ח 16.00 ש"ח 16.00 ש"ח 16.00 ש"ח 16.00 ש"ח 16.00 ש"ח 16.00 ש"ח 16.00 ש"ח דרכנה ושם
----------------------------	---	---

ח. דערות מפקח הקורת

כ"ט תירוץ 26-10-77 ז	עין כרם גת. רון דב גוינט (לפניהם) דרכנה ושם
----------------------------	--

ט. דערות מפקח המווייה

כ"ט תירוץ 26-10-77 ז	לפניהם גתא ור' מילק אטבך לאזרוח הנמצא בגדה מערבית לכביש יבנה א-75 בג. גתא גתא, נס ציונה ותל אביב דרכנה ושם
----------------------------	---

ראינוות אישים – והתקדמות *

הפראיין	היראי	סיבה יום הראיין	א.ו. תאריך	טב שכ
			15/9/77	טב שכ

פירות

- ק. ח'וו ח'וו, נס ציונה ותל אביב.
- עין גת גתא, גתא, נס ציונה ותל אביב.
- עין גת גתא רעננה גתא, גתא, נס ציונה ותל אביב.
- הסגנון האיסלמי פואז גתא – נס ציונה ותל אביב ותל אביב גתא.
- גתא גתא ותל אביב.

מספר	שם	תאריך	מקום	מספר
	טולון פולין נאטלין רבקה רבקה ענין ענין	19/12/81 (דקה)	8120	287
1	טולון פולין נאטלין רבקה רבקה ענין ענין	19/12/81 המגילה	8120	418
2	טולון פולין נאטלין רבקה רבקה ענין ענין	19/12/81 המגילה	8120	1418
3	טולון פולין נאטלין רבקה רבקה ענין ענין	19/12/81 המגילה	8120	1918
4	טולון פולין נאטלין רבקה רבקה ענין ענין	19/12/81 המגילה	8120	2518
5	טולון פולין נאטלין רבקה רבקה ענין ענין	19/12/81 המגילה	8120	812
6	טולון פולין נאטלין רבקה רבקה ענין ענין	19/12/81 המגילה	8120	2018
7	טולון פולין נאטלין רבקה רבקה ענין ענין	19/12/81 המגילה	8120	2618

וזה היום, ככל עיר אורה בגרים נסויים, עלי חילנא גאוועהום דע "איך פָּצִי היה רואה את זה..."

שיטה פט מרדן, מהרן הקארט-6"ו

אצל אנשים. זהה תפיסה לטבע ושתח - משחו פנטסטי. היינו יוצאים לבניות והוא היה עובד בנויות בשיטה לגמרי לא הגיונית לכאורה, לא השיטה המסודרת, הסתנדרתית ותמיד היה מגיע. תמיד היה יודע איפה הוא נמצא. פטמוס היה סוטה מהציג שתוכנו, במאוץ הלילה, אף אחד לא היה יודע איפה נמצאים ופתחם מגיעים. אני לא יודע אם זה קילם אצל הרבה אנשים, כי השיטה בניווט היא לעבור עם שכל עם הרבה לימוד, אבל בעדרת החושים בלבד, יש מעט אנשים שמעலחים. בענין הבניות היה לנו מקרה שיכול להמחיש, בדוגמה מסוימת מאר, כמה אני מתכוון כשאבי מדבר על עקבות, העמלות מדברים מסוימים וכו'. עשינו ניווט מאר אורך, הקשה ביפור להערכתי. בתור חוליה טוביה קיבלנו ציר מאר קשה. החביר'ה הגיעו ממש לשבירה ולמצב שגם חבר'ה טוביים,

היתה עדין ורגיש בצורה לא רגילה. היתה בו עקשנות, לא סתם עקשנות של ראש בקير. הוא היה דבק במטרת שלו ובעקרונות שלו. היה ספקן. לא היה אחד שיש לו דעה לפיה התחנן זהה. ראייתי אצל הרבה דברים שהיו חסרים עצמי, והוא גם היה מעיר לי על אף. לא היה בן-אדם ששותק. אמרנס היה יושב בצד הרבה פעמים ולא מגיב, אך תמיד היה מזעא את הרגע להעיר את מה שהוא חושב. לא תמיד בצורה עדינה, אך תמיד במקומות הוא עמד בקשיים פיזיים בצורה פנטסטית. אני זוכר שהיו לו קשיים מוחדים, כי בצעב בא"כ היחסים בין עס הרגלים - הן נראו כמו דרייסת, מוגלה, פצעים והוא הלך... ולא חזיז לו כלום. לפעמים היה מתעלם מכל מה שקרה מסביב, מתעלם מהחבר'ה, מכל השיטויות שלהם, היה הולך, מחלת שהוא לא מוטה וזהו. הייתה לו תוכנה שאני מעריך מאד

הכרתי את גדי בתקופה של קורס הטיס בעicker היינו יחד בתקופה של ה"גבוש" וה"מכין". זהו בעicker החלק הפיזי של הקורס; תקופה של מאיצים. במאיצים במצאים במצאים קצת יותר קשים. לדעתינו זהו החלק היפה של הקורס. היינו הרבה יחד, בעicker בגלל שבינו היינו די טוביים בניווט וחילקו את החוליות לפי רמה. בשוחים רבים לא היו לנו דעות זהות, הייתה השקפת חיים שונה. זה עניין של רקע. השווה"ץ זה לא בדיקון כוונון ההשכמה שלי. אבל המעניין היה שזה לא הפריע בכלל. הייתה הפרדה לגמרי מלאה בין עניינים כאלו לבין היחסים של בני חברים. האמת היא שמצוידו לא שמעתי אף פעם איך הוא רואה את הידידות שלנו וגם אני אף פעם לא אמרתי לו, אבל אנשים אחרים ומהרגשה, די ברור לי שאלה היו יחסים מאר מוחדים, כי בצעב בא"כ היחסים בין אנשים יותר פשוטים, יותר גבריים. הפגישה עם גדי הייתה אחת ההתקלויות המעניינות שלי עם אדם שמשם הערכת, ואפלו ניסיתי ללמידה מנו דבריהם מסוימים ולהעבירם אליו. בעקבות ההכרות הזאת גם כיוון אני מחשש אצלם דברים יותר עמוק.

הייו כמה פעמים שלא יצאתי לניזוטים. כדי היה היחיד שלמעשה עשה את כל הניזוטים ואת כולם עשה חלק לגמרי, אף פעם לא הייו לו בעיות. יחד עם זה הייו לו הרבה ויכוחים עם המפקדים בקורס, ואילכשו הם קבלו את הרושם שהוא מפונק. אני זוכר שהעבירות הזאת מאד הכאב לו, שלא קיבל את ההערכה שהיתה מגיעה לו. שיבנו בקרבו פתח לסבו את השיטה, כי היא השאירה פתח לסבו ועשויות הכל קל מאד. רק מי שקבע לעצמו שהוא עשה הכל כמו שצרכיך, עבד קשה. הם טענו שכך ניתן לקבוע מי מתאים לקורס וממי לא. הייו לנו ויכוחים על העבירות הזאת וגדי לא קיבל את דעת המפקדים וכרגעיל, לא היה מוכן להתאפשר או לרדת בדרישות. לדעתינו קורס טיס לא היה המקום המתאים לו. אם כי הוא הצליח יפה מאד, אבל היה מצליח במקומות אחרים לא פחות, ועם הרבה יותר סיוף.

אני זוכר שקרוב למועד שעצבתי את הקורס, הייתה בא הרבה פעמים לדבר אליו. שאלתי אותו איך זה נראה לו להמשיך ולהשאר 7 שנים שם, כי לא אהנו את המקום. תמיד הייו לו ספקות אם הוא רוצה להשאר שם. כל בוקר הייתה לנו שיחת של 20 דקות "להיות או לא להיות". פעם בא אליו עם שאלה שף אחד לא דיבר עלייה: "מה אתה חושב לעשות אם תגמר את הקורס, איך תחיה?".

גדי היה מאד סקרן וחיפש דברים מאד לא שגרתיים בחינוך. הייו לו נטיות חזקות מאד לאמנות ולראות דברים שלא כל אחד מסתכל עליהם. הוא התעסק קצת עם כל מיני תורות מזרחיות - יווגה, מדיטציה וכו'. היה לו מין שליטה نفسית חזקה מאד על עצמו. היה יכול להגיד לאיזו החלטה לגבי עצמו בנושא מסוים ומשלשות בחחלתו,

гадי יעשה שנגיאו למקום שם צריך להתפצל. עד כה הוא רקס דבר אחד: "שמעו חברים, בינותים הרגלים שלכם מדברות, לא הראש". היה לי מוזר מאד שגדיל שותק כאלו אין לו דעה, כי כבר הכרתינו אותו די טוב כדי לדעת מה לצפות ממנו.

הגענו לצומת הדריכים, גדי פשוט המשיך ללכת בכוכון הנ.צ. לא מדבר עם אף אחד - הולך... הלכתו אחוריו. היתר מאשרו עוד כמה דקות ו... באו אחרינו.

הגענו למפגש, איחרנו באיזה 3 שעות. בחקירה שהיה שאלו אותנו על הנ.צ. החוויא, עוד בטרם ספרנו מה היה. כלומר אם היינו מוטורים עליו, היינו נחטפים. הזמן נקבע מראש כך שלא יוכל לעמוד בו, רק כדי להזכיר אותנו להחן ולראות כיצד נהג. כמעט לכל אחד יש רגע של שבירה,

שבדרך כללصاحب והיו חזקים, באיזה שהוא מקום שבו וחליטו לסבן, ואפשר לסבן בלי בעיות, אבל אפשר גם להתפס.

הינו 6 אנשים, מתוכם ארבעה אמרו שהם מוטרים על נ.צ. אחד וזה מקצת את הדרך ב 15 ק'ם בערך. היינו בלוח זמן. היה ברור שלא נעמוד בלוח

הזמן גם כר וגם כר, אבל השאר טענו שלפחות לאחר זמן ולגבי הנ.צ. שיחסר, נסביר שלא מצאנו אותו. אני, משיקולים מוסריים (از עוד

היה דיבר תחתי להתווכח איתם. גדי שבცד, לא אמר כלום. ידעתי שהוא לא איתם, אבל היה חסר לי העידוד שלו. היה ברור שם הוא יתרב זה ישנה הרבה. עד המוקם שבו היינו צריכים להחליט אם להמשיך לנ.צ. או לא, היו עוד כמה קילומטרים והמשכנו ללכת תוך כדי ויכוח. חיכיתי לראות מה

למשהו של באך. הופיעו אצליו מין חיוך פנטסטי, ממש היה מאושר, לא רצה להוריד את האזניות.

ראיתי אותו ברגע שמהה, כשהיה בטבע, בחוץ בלי כל הלחיצים האלה של הקורס, היה מאושר. וכמה שהיה מופבם וסגור, הוא ידע לפעמים לשם מהד. בעית הפרסום יצאו היתה קשה ולכון קשה לי לקבל שמוצאים חוברת לזכרו. הוא לא אהב דברים כאלה. נראה לי שהוא היה בר-אדם עם אישיות כזו, שארט את עצמו אפילו ב-21 שנותיו, מספיק חזק.

בקורס היו די הרבה אבשים שלא כל כך אהבו אותו. היתה לו תגובה קשה מאד. אם לא רזה מישתו מסוים היה פשוט מתק מגע. לא היה מתווכח, פשוט היה שותק, היה עוזה עצמה לא שומע ולא עונה. גם באמצעות ניזוט יכול היהפתאות ללבת חזק ק"מ לפני כולם, קוראים לו והוא - לא שומע אף אחד, הולך מבסוט. היה תופס לפעמים "התפקות חירות" רציניות ביותר וזה דבר ששיגע אותו.

ס"ה אולי זו היתה הכרות שתחית, קצרה, אך בהרבה דברים השפיעה עליו מאד. אחת הפעמים היחידות שבתקתלי באדם שגרם לי לראות דברים באור שוננה. למעשה עד היום שאנכי עושה דברים מסוימים, אני חושב במונחים של איך גדי היה רואה את זה, איך היה מסתכל עלי. יוצא לי לחשוב עליו הרבה מאד, להזכיר בו כמעט כל הזמן.

הצורה בה הודיעו לי שנברג, הייתה חזותית איומה. בבדיקה חזרתי מהצבא אחרי שבוע שלם שמעט לא ישתי. אירשאני מגיע הביתה קיבلتி טלפון על גדי. לא כל-כך עיכלתי את זה, לא ידעתי מה לעשות. לחרת בסעתו למצר.

וברצונות שלו. למשל, יכול היה להרגיע את עצמו ולא להגיב. לפעמים החבירה היוחוشبם שהוא אדיש לדברים, אבל זה לא היה עניין של אדישות, פשוט הוא שולט בעצמו בכוורת לא רגילה. היה לו שקט בPsi פנטסטי, לא ראייתי שקט כזה באף בר-אדם. ידע לא להחץ גם כשדברים שקרו ממדabo לו. היה יכול להגיד לויכוח ממד סוער עם מישחו אבל זה לא היה מוציא אותו משינוי המשקל.

בהרבה דברים הייתה הزادות ביבנו לבינו. אפשרו שהגישה של היתה הרבה יותר נוקשה לכל מיני דברים. בס"כ היו לנו הרבה דברים מסווגים. תלמיד רצינו לטיליל יחד בשבות, אבל לא כל כך יצא.

אני זכר שגדי היה הבן אדם היחיד בקורס שהיה אכפת לי ממש שאני נפרד ממבו, שצעבתי, וسر הכל עצבי בהרגשת הקלה עצומה.

היה בו שילוב נדריר ממדים דינמיות רצינית בהרבה שתחים ויכולת מקצועית ושכילת פנטסטית. יחד עם זה היהיפה נשפש וחולמנgi לפעמים.

אני זכר שבטיסות היתה לו בעיה. הוא טס בסדר גמור אבל למדריך הייתה בעיה להוציאו אותו מהאדישות. היה מבסה לצזוק עליו, אבל שום דבר לא עזר. הוא עבד לאט, בקצב שלו, לא חזיך לא כלום.

בשלב מסוים גרנו יחד בחדר של 16 איש. אני אוהב לשם מוסיקה קלאסית ובשחייתי פותח את הרדיו כולם היו מתחילה לחשוף. כדי היה בותן את התמיכה שלו לעניין ושנינו הינו שומעים, ז.א. כל החדר. פעם מישחו הביא אזניות ושמעו מצווין. גדי שם את האזניות והקשיב

טפסטי טרפם עם אחד שמחلك פרחים. כיוזן שלא צרתי היכן בדיקון הכנסה, שאלתי את הנהג והוא אמר: "למצר? בדיקון אטמול הבאתי לשם פרחים?". ואז טפסטי שבעצם הוא נהרג.

נאים הושען על הידידות ועל דברים שבלב

- שלום! — אמר השוען.
- מי אתה? — שאל הנסיך הקטן — אתה חמוד!
- אני שוען — ענה השוען.
- בא לשחק עמי, — בקש הנסיך הקטן — אני עצוב כל כך...
- לא אוכל לשחק אתך, — אמר השוען — כי איןני מאמין.
- אני מבקש לי ידידים. אך מה פרישת "לאן"? — שאל הנסיך הקטן
- זהו ענין שהזניחהו יתר על המידה, — הסביר השוען — ופרושו: לקשר קשרים...
- קשר קשרים?
- אמת, נכוון הדבר, — ענה השוען — בעניינו הנה עדין נער קטן, שאינו שונה ממאה אלף גברים קטנים אחרים; אין לי צורך בה.
- אף אתה אינך זוקק לי; בעניינך אתה אינני אלא שועל הדומה למאה אלף שועלים אחרים. אך אם תאהפנני נהיה זוקקים איש לך: אתה תהיה בשבילי אחד ויחיד בעולם, ואך אני אהיה בעיניך אחיד ויחיד בעולם כלו...
- אם תאהפנני, יארו חמי כאלו זרחה לי המשמש. או אז אכיר את קול פעםיך ואדע להבחין בגיניהם ובין כל הצעדים קאמרים. צעדים של האחרים מבירחים אומי אל מחלות העפר. ואלו צעדיך אתה יהיו באוני בקול נגינה אשר תעיר אותי צאת ממחשי מאורתני. שור! הראה אותך את שדות הקמה המשתרעים שם? איני אוכל לחם. על כן אין לי חutz בגדון, אף לא ענין בשדותך. והרי זה דבר מצער! אך שערך בעין הנהב. מה טוב יהיה חלקי לך טאלף אותו! זכר אונcer אותה בראשות השבילים הוזבות, ורשושן הרום בקמה יערב לאוני מאד... — אנה... אַפְנֵנִינָא! — התהugen השוען לפניו.
- בחוץ-לב, — אמר הנסיך הקטן — אין זמני פנוי ביותר. אז לי בדרך. עלי למצא לי ידידים ולקבין דברים הרבה.
- אין אתה מבין לא מה שהנק מאלה, — המשיך השוען — אין שעתם של בני-האדם פנויה עוד להבנת עניינים כלשהם. הם קונים אצל הסתורנים דברים מוכנים ומזומנים. וכיוון שאין בעולם שום בית-מסחר לידידות, אין עוד לבני-האדם שום רעים וידידים. אם חשכה נפשך בידיד — אַפְנֵנִינָא אה!
- שלום צליך! — אמר הנסיך הקטן כשהגיעה שעת הפרידה.
- ברוך תהיה באאתך! — ענה השוען — אגיש לך מנחה נאה — סוד אשר לא ידעת;
- אין לך את הדברים היטב לא בלב בלבד. כי בלבך חשוב גאותה סמיי מן העין.
- כל דבר חשוב סמיי מן עין — חור הנסיך הקטן? מען יחרת בלבך.
- בני-האדם שכחו אמת זו, — הוסיף השוען — אוים עלייך לזכור תמיד. כי לעולם ערב אדם לשומו של אותו שהוא מאלה.

מה שלומך זהר

היה מادر מעודד לקבול ממך מכתב. לפני שבוע כשייחתי בבית ציילצלי אלייך אבל לא היה.
דיברתי עס אמא שלך והאחים שלך שאלו אותו אם אני חיל גבוח או קצין.

אצלי עכשו קר מאד. השבעו חלו רוחות חזקות (גשם לא יורך) ומוג האיר סגררי. אני לומד
ומנסה להזכיר בכל חומר שלמדתי פעם. אני לא חושב שייהיה הרבה חומר חדש, אבל לא בטוח
שאוכל להוציא פטור. חוץ מזה לומדים גם הרבה חומר בעיפר ומושננים אותו בזמן השמיימות.

עוד מנט אנהנו מוחלטים לטוטם ביפורים וזה השלב של היפוי הגודג, הראשון.
מה שקרה בתנועה ובקרית-شمונה אני לא כל כך יודע כי אני מנט לא נמצא בבית. שמעתי
שהמצב בקרית-شمונה לא כל כך טוב. אני נמצא במלחקה עם אביו ועושים בידור לא נורמלי.
לפעמים גם מעלים זכרונות, רוצים לבקר שם כשירות ומן. על תל לא שמעתי כלום.

נ.ב. פגשתי את שי. האס הוא מסר לך ד"ש.

להתראות

ה'ז'

שלום זהר

טוב לדעת שאחיה קיים. עד עכשו לא הייתי בטוח. אני חושב שהוא שגור על העצלות שלך
וכתבת, היה שנשבר לך היזן מהצבא.

היה בכנס שנה לשומריה והוא נעים להזכיר. המצב בתנועה עכשו לא הכי טוב כמה שהבנתי.
בקריית-شمונה גם די גרווע וסמנתי שרוצים לסגור את הקן. אני חושב שהפתרון היהודי הוא
התגיותות של הקבוצים באזור. אצלנו כבר התחלו ומצור רוצה לאמצץ את קן חדרה ויש כבר
תכניות מעשיות, חבריה שיעבדו שם לא יום עבודה מלא.

בכנס הראו את הסרט של השומריה והוא די חנטרייש. רואים בעיקר חתיכות מהשומריה. אם
אתה יכול תשלח לי גם את הסרט השלישי שעשינו בקרית-شمונה.

גם את טל לא ראייתי הרבה זמן. היא פגשה את האחות הקטנה שלי בטיוול ומסרה לי ד"ש.
הצבא אצלי די מעוניין דוקא, ככה שלא משעטם בינוים אבל עובדים די קשה והיציאות
גרועות. אף אחד לא חושב על חתימה כיון שלא יודעים אם יגמרו את הקורס, ואם יגמרו זה תלווי.
העסק פה די מסובך וטישה זו עבודה קשה. אחרי פעומים שלושה כבר לא נהנים מזה שהabitim
קטנים ולא רואים אנשים. גם אין זמן לחשוב על זה. אם תראה את אביו תמסור לו ד"ש.

להתראות

ה'ז'

נקהיא גאגיה נואה

אצלני עכשו יום שבת. אני נח באוהל בבדי החורף המגעילים.

הס דואין יפים בתור חלייפה, אבל אנחנו הולכים בהם רוב הזמן ונראים כאילו שהולכים לחתונה. הבעה שחייבים ללבשת בהם לבוש מלא (לפעמים גם מורייצים אותן) ועם הירקית (אצלנו כיהלית) אי אפשר להזיז את הידיים יותר מדי. חז' מזה אנחנו לא לחוצים מבחן כשר גופני והcosaר ירד לאפס. אני מנסה לנפניהם לדוח פה (היום בבוקר רצתי) אבל אין הרבה זמן.

אנחנו עכשו מוד לחוצים מבחן דברים שצורך ללמידה והרגלים ואינטנסיביטים. עכשו הלאנו לתרגל אפילו ביום שבת. היתי בשחת הקומת בבית וקיבלתי את הסרטים, אבל לא הספקתי לראות אותם. אני אשלה אותם לטל אחר כך. ביום שבת גם צילצלי אליה אבל היא לא היתה.

החבריה פה חלק בסדר וחלאק לא כל כך. יש פה הרבה קבוצניקים והם מוד שונים מהיתר. בהתחלה נראו רוב העירוניים די גראוניים, אבל לאט לאט כשאתה מכיר אותם מגלה שלא כולן כאלה והרבה אפשר לחייב, אבל זה לא משפר אותם.

גומרים את הקורס גם חבריה לא טובים. מאבדים את הצפון למען מטרה שהיא לא עיקרית. אסור לוותר על דברים אונשיים וצריך להבין מען איה מטרה. כללית אני מרגיש פה די טוב ומהכח לחשובה.

נ.ב. תודה רבה על התמונה.

יש גם בקובומה ?

שען

זמן לא שמעתי ממן, אבל אני מאמין שהוא בכורה הנسبות (אולי שכחת את הכתובת הצבאית שלץ). אני בכל אופן לא ידעת את הכתובת שלץ והיתי צריך להוציא אותה מאמא שלץ.

טוב לאחר כל ההקדמיה, אני עכשו בבית, ביום שבת בערב ועובד לחזור לבסיס. מוד אין לי חשך. ליתר דיוק אני מעדיף להשאר עם הרגשות והמחשבות שהיו בבית והן נתנות לנו שאחר מאשר בבסיס. אפשר לנסוט להמשיך ללחוב את הלץ הרוח זהה לבסיס, אבל זה ייגום בטיסות. אין ברירה ואני חייב להציג כבר עכשו את הקסטה בקסטה של מח'ר ולהתחליל לחשוב על מה שצריך לעשות מח'ר, אחרת זה לא יatz. בכלל פעם שיוצא לי קצת לחשוב על אנשים ולדבר על בעיות אונשיות פשوطות או חיות לא כפויים בצבא, אני מוד ממש זהה. גם בסיסים אם יוצא, מהתפתחת שיחיה באופן כללי ונוגם קוראים יותר ספרים (שכחתי כבר על מה המלצה לי).

אני מקווה שאצלך החיים יותר יפים וקשיים (שים קצת מקום ליזומה ולהחלטה עצמית ויש

גם סיפוק לא מדבר שמכריכים אותו גנשות).
משמעות שהחילה להיות שמה בק"ש, מבחינה קטיווות ואני מקווה לבקר שם. יש לנו רגילה
ב-28.11. בכל אופן אתה יכול לכתוב (שםוק).

להתראות

בע 3)

אתה תֵּן בְּחִתָּה, כִּי מַעַק, כִּי בְּלֶג
הַלִּיק אֲזַמְּתָא גְּבַבָּה.
כָּאַיְלָה, כָּאַיְלָה חַוָּה
כָּאַיְלָה אַהֲקָהָה -
הַמִּתְּפָּהָס אַתְּ חַיָּה.

אַלְהָה בְּקָאָה וָאָ.
וְאַיְלָה אַלְלָה פְּהָרָה פְּהָרָה.

89. אַלְלָה

אי פה 28.9.77

אם נעים לך לקבל מכתב ממוני איז מהשוו שווה גם ההפך. סיפורתי לך על ההדחות. עוד מעט לא יהיה עם מי לדבר פה, אז רצוי שתכתוב (אבל קצת יותר ברור).

מה שקרה אצלוינו עכשו שחוירנו אחריה והתחלנו לעבוד בעצמו במטבח. החלטה של המפקד החדר. חוץ מהה מושכים לטוטם כרגע, אבל קצת קשה להבהיר את החומר הזאת. כאשר מתחילה יששלות בכלי וזהרגיש נוח וחוואי לוחמים אותו לאן שרוצים בשולשת המרחים ומושחקים בפוטנציאלים בחילופים שונים של גובה ומהירות (ניסית).

מנסימים גם לגונן קצת את החוים במפגשים עם המדריכים ובהרצאות עצמאיות. היו כמה מעניינות כמו על סייני (ערן אפרהט) ועל הגולן, על דאייה, על קבוץ ועוד. לטיל לא יוצא כמעט, אבל אני מנסה להפגש קצת עם הטען.

ביום כיפור לא קיבלנו אוכל ומרעב בניתי מלכודת לחוגלות. המלכודת עשויה מארגן עם מכסה פתוח שמונה על מקל. יש אוכל בתוך הקופסה וכשאני רואה שחוגלה נכנסת לארגז (מהימטה שלו) אני מושך את החות וזהוגלה נתפסת.

הירתי בחג בבית וקצת טילתי. יש אצלוינו חצבים לא נורמליים יפים. בקשר לטיל בaczfan. אני תמיד מוכן אלא שאני לא נמצא הרבה בבית. אני מתכוון לנסוע לשם ברגליה 4.11—28.10. הריצה הבאה שלנו היא ב-14.10.

מצאתי שיש אחד בקורס מקורי-תשמונה והוא מעוניין לדבר איתו קצת (בביסיסי). בעניין האישיות וההדרמת העצמות אני לא יודע להחליט בין תדרmitt של "אסטרו", טוב לב ומופנם, שולקה הכל בקלות וחוי בעולם של עצמו ומחפש את עצמו, מקרין שקט ושלמות כלפי חוץ, לבני אותו טיפוס חברתי ועליז ש תמיד צוחק ותווך בדעות, קל דעת, אכפת לו על דברים ותורים חברה. ואני חושב שאין שום סיבה להיות עצוב אי פה. או אותו רגש המרגיש את הסובבים אותו, מתרגם משקיעה יפה ודברים דומים. בקיצור, לא יודע לבדוק אם אני.

מספיק בינתיים ותכתוב. תשתדל לא לכתוב שם של חיל או מספרים של יחידות כי מצנזרים רק את זה.

בע 3)

בחור שהכרתי, ידיד מה"קorus", שמו היה גדי והוא בן קבוץ, שקט וצנוע, עקשן לפעם רגish, באה וampilו תמים.

באוהל יחדיו ארבעה חברים ב"מכין" עברנו את ה"חילים הקשים", لكن אכתוב את כל שבילבי כי שמה נמדד אופיו האmittel.

בבוקר הייתי את העין פוקח גדי כבר מחייב השעה אגרופיו שלוח, ימין ושמאל, בשיפה ארוכה מדים מעט ושוב מהתחלה.

בערב בשעת החבילה הגעה תורן הדואר את שם גדי שמייע מהחbillת היה זוכה אך במעשר והיתר לחבר וعود חבר ועוד חבר

ב"AMILOT הקטן" בליל ירח הצלחתי עם גדי אפילו להתווכח, לדת למשילה או להמשיך "דורך" אך בצורה חברות הסתטים הסכטורים.

תחת סירה קוונית שוכבים כל היום וגדי מקרר דוקא על החום, להגיע בזמן - זה כבר לא יכולן אך הוא כרועה את עדרו מדרבן.

לא נאריך פה בכל מעשייו כולם הכירו ודמותו עמנוא עד עצו רק טערת הרוחות שפעמה בין קרביו ושפנתנותו הרבה - היו בעוכריו.

אם פרעון הצדיק בעולם הבא, ואמ שם נמדדים גם הטוב, גם הרע, עם יד על הלב לרובנו של עולם לא גדי מגיע יותר מכולם.

דני וווטלי

ברנה, אילנה, דני ואיריס שлом,

מזה זמן רב שלא פגשתי אתכם מרופת שהיה לי צורך כזה והדבר גרט לאי בעימות. מצד אחד חשוב לי לראותכם ומצד שני קשה הדבר עד מאד.

חשוב לי שתדרשו שאני זוכר אתכם וחשוב מכל שתדרשו מי זה גדי בעיני ואיך אני הכרתיו. קשה להפוך את הרגשות למיללים בשיחה פנים אל פנים, המציגות ברגעים כאלה קשים מאד וקשה על אמרית הדברים. השתמש במקتب זה כדי לספר לכם על גדי שאני הכרתוי.

פגשתי בו בקורס טיס, היינו באותו אף ב"קדט"; בשלב זה ההכרות הייתה די שטחית. הגג התחלק לקבוצות פנימיות ואני כעירוני הייתי בקבוצה העירונית וายלו גדי בחברות הקבוצניים. עם הזמן עקב המגע היום יומי נוצר בינו קשור מסוים, אך עדין לא קרבה של ממש.

למרait עין גדי ואני שבטי טיפוסים שוגנים, לפחות בהתחנות החיצונית. גדי שקט יותר, צבעו ואבי גלווי ומתוטס. עובדה זו מנעה מתנו התקבבות מהירה. למען האמת אני חוש שבחילה לא כל כך מצאת חן בעניינו.

בתקופת הלימודים גדי הפתיע אותנו. אצל רוב הקבוצניים שאני הכרתוי, הלימודים לא היו מתחום החזק. אצל גדי זה היה ההפך. ולא רק זאת, תמיד כשהתעוררנו בעיות שהיו כרוכות בהבנת-יתר ובכדיות מצבים חדשים, היליתי ניגש אליו.

מקווה לשםוע ולפגוש אתכם

שלכם

רמי ינובסקי

לאירים, דני ואמא שלום

היום יומ שני אחרי הצלחה. אנחנו עוד לא גומדים, אלא עושים כל מיני עבודות ותורניות. חלק מהחבריה נכנסו לארה של לימודים, מנסים להזכר במתמטיקה שלמדתי לפני שנתיים שלוש ולמדו דברים בעל-פה...
...יש פה שקיימות חريحות לא נורמליות. החבריה נחמדים ומתחילה לכחיר יותר אנשיס...
אני רוצה שתשלחי לי לימונים בחבילה, אם אפשר. אם תדברי עם אבא, תשאלי אותו אם הוא יכול להביא לי מחשב כיס (רצוי שהיה \log ו- \cos).
מה נשמע בבית. מה עם יונתן ואני, לאן הם הلكו?

להתראות

נ.ב. איריס למדה לנסוע על אפניהם?

ה' ג'.

יום ראשון בלילה

שלום דני

תסלח לי אם הכתב לא ברור כי הידים שלי קופאות. עכשו חזרתי משמרה ונרא גר בחוץ. היום אחד החבריה ניסה להטין טיסן עם מנוע שהוחובר לבבל. הטיסן מסתובב סביב והוא מכון אותו עם חוטים עד שהוא הרים אותו גבוה מדי והטיסן הסתובב בחוט חשמל שעובר מעלה.

אם אתה יכול להמשיך את העבודה שאתה התחילתי, אני אסביר בקצרה מה רציתי לעשות. לחת חלב מפירה, לשים אותו על קרכע מוזן חלבית (בצלחות פטר). אחרי כמה זמן החידקים מתחילהים לגודל. אחרי שהם גדלו, מנסים לשים בהם קצת מלט טיבעה (סתופטוגן, נאוג פורו ועוד...) ולראות איך משפייע יותר טוב.

אתה יכול לנסתות לקחת חלב מפירה אחת עם דלקת ולגדל את החידקים ואחר כך לראות איך אנטיביוטיקה טובה בשביילה. צריך לחטא את העטינן לפני שלוקחים דוגמה ולעקר את הבקבוק שלא יהיה חידקים מהזבל.

תכתוב לי.

להתראות

ה' ג'.

שבת 12.2.77

אבא, דני, אמא ואיריס שלום.

אני כותב לך אחרי הטלפון. היה טוב מאד שציצלתם (בדיווק רציתי לצצל). רתקו את כולם ביום שישי, היツאה הבאה מתוכנתם בעוד שבועיים, אבל יכול להיות שנעליהם לחלייף אותה עם השבת הקדובה. לא היה נראה ביום שבת, אבל חבל שלא ראיתי את אבא. הלימודים

אכתבים מהווים

בצד (גומרים אותו עוד שבועיים שלגשה). קיבלתי 95 ב מבחן חצי תקופה במתמטיקה (כמו קיבלתי בכתיב?).

אני מוקה שטדי מסתדר טוב עם הכלוב החדש.

לאירים — שתכתב לי מה היא עשו ומה נשמע ומה שלום דני.
לחתראות בקרוב

שען 3

כשאני אדע מתי אני יוצא, אני אכתוב או אתקשר, אבל זה אף פעם לא בטוח.

יום ראשון 24.4.77

כל המשפחה שלום

קיבלת את המכתב של אמא היום . . . היתה פה איזה פעילות של יום העצמאות, אבל כמעט אף אחד לא הלך. ביום שני בצהרים הלכנו לשקי"ס וקניון פריגורטימ, חמאה, גビנות ועשינו ארוחת צהרים לא נורמלית, באוהל. היה חם נורא. ביום שבת פתח החיל לרדת גשם נוראי וכל הכביסה שלי נרטבה, התיבשה רק היום.

תכתבו לי כולם.

מתגעגע

שען 3

10.5.77

רק הגעתתי כבר ישבתי

ולכם מכתב כתבתי.

AIRIM, DENI, ABIA AND MAMA SHLOM.

כשהגעתי לחדרה התבדר שאי רכبت היום, لكن המשפחתי באוטובוס ובעוד הגעתתי הרבה לפני הזמן. נחשנו אנחנו לומדים 3 ימים, ככה שנוכל קצת לנוח, אבל לפחות אין ראש לסטודנטים ונשכח את זה מהר מאד. מזג האוויר פה נחמד. היה חם מאד בצהרים (בחפסקה הגכתית לבריכת). אנחנו אוכלים עכשו את הגרעינים של "מגן" וגם אני רוצה לאכול, אז לחתראות.

שען 3

נ.ב. אמא, תשളחי לי בתריות קטנות וגם "נוגה" או "טעמי" תודה.

לאירים תכתב לי לפחות כמה שהיא קוראת וגם דני.

11.7.77

שלום דני

התחלנו לטוטו וזה עובדה לא קללה. צרכיים להיות מרכזים כל הזמן ואסור לשוכן דבריהם או לעשות טויות. בשבייל זה מתאמנים הרבה בעל-פה. כל מה שיודיעים טוב למטה, יודעים בערך באוויר וצריך ללמידה כפולה. אבל זאת חוויה ואני בינתיים נהנה.

אני מקווה שננהנת בהכנות לסמינר צופי. אני לא יצאתי להכנה, אבל מאר נהנתי בסמינר עצמו. הייתה פעם בתור מדריך ותמיד מכירם הרבה חבריה וננהנים מהצופיות. לפני שנה עברתי הרבה פעמים בחורשה ועל הגשר איפה שמתקיים הסמינר.

תבליה יפה בחופש ותסע לאן שמתחשך לך.

להתראות

בעז

10.10.77

שלום דני

עוד שבוע וחצי מתחילה מבחן סופיים של טישה ובינותים כבר גמורים את הטיסות שצריך. היום לא הייתי כל כך טוב. נראה היה עירף מיום שבת. שחקנו עד מאוחר בלילה "ברידג'" והיה לי גם ברירה. יש לי חופש של שבוע בקרוב. אני עוד לא יודע בדיק מה אני אעשה, אבל בטח אסע לטיל.

איך הולך בחדרה?

היה יכול לתת לכם עצות, אבל זה לא שווה עד שלא לומדים מהנסיכון. באשר לקבוצה, רצוי ליצור קבוצה קבועה של חבריה, אבל שיבאו כולם. שידעו את התכניות. אם יש טויל או משהו לארגן ואפשר להטיל עליהם משימות. מצד שני אם הקבוצה לא עוברת מספר מסוים של חבריה, אז היא נשארת קטנה מדי ותתבשלה במיין של עצמה. אבל לא כדאי להגדיל את הקבוצה על דוחבו והרגשה הקבוצתית ושיופינו קבושים.

להת'

בעז

הקאה! כתת צופות לאוֹאַה מְרָחִי
אי צוות אָזָן, נְגֵל אַרְחָה.
הַקְּתָה הַמְּלָגִי גְּרָחָה חֲקָה
הַכְּחָה

אַק אַיְהָה הַקְּקָק אַיְהָה
וְאַיְהָה רַעֲרָק, וְכָה קָאָה
בְּקָסָט הַקְּפָצָה אַמְּמָקָה.

ו. פיכני

ישירות כלפיהם, או בביטוי של טינה.

ירון: לפעמים היינו עוקצים אחד את השבי על דברים שקרו בקורס - היינו דומים בהשיפות והיו דברים שהרגיזו את שנינו והיינו מפנים את הביקורת זה כלפי זה וכך ביטנו את מורת הרוח או אי הטעמה.

בדרכם כלל אנשים בגיל הזה לרוב אהובים לטיל, במיעודם הם בצבא ומוגבלים מהרבה בחיננות, הרגשות חופש וכו'. רונבוי אהב לטיל, אבל לא כל אחד שרצה היה בעל יוזמה על מנת לקום, לארגן את הכל ולצאת. בחופשים שלנו היינו מתכוננים לדברים יחד – לא כל כך רגיל, היו ואנשים שבמצאים יחד הרבה זמן במסגרת לחוץ ומכבידה, מעדיפים לרוב, לשוכח אחד מהשבי למשך החופש. אצלנו לא הייתה כך כי במשך הקורס כל אחד עוסק בעצמו ובמה שקורה לו (בעיקר בתקופות הראשונות הפחד מפני ההדחות, מפני ה"סולו" הראשון וכו') שאפילו לא היתה כל כך קיימת תחרות או ריבوت כלשהי ויחסינו היו על בסיס של חברות טובים בלבד. ולכן יצאו יחד לטיפולים.

אסף: גדי היה מאד מאורגן ולא סמרק על אף אחד. כשהתארגנו לטיל אחדר, קבענו לצאת מ"יקום" וחילקו את הציוד שעל כל אחד היה להביא – עברו השאר. גדי כמובן לא סמרק עלינו והביא לבדו הרבה דברים שלא הוטל עליו להביא. וגם הגיעו ליקום שעתיים לפני הזמן ועזר שם לאסוף את כל החסר ולארגן הכל. זה היה. לא סומר על אף אחד רק על עצמו. תמיד דואג, מארגן ומתקנן הכל מראש.

לא צריך לי שדריב על "אהבת הארץ" אבל ידעו שהטיילים קשורים אליו בחקר הארץ ובאהבתה.

הפריע לו כשחשב שבעה עוזול. כל מי שהכיר אותו מקרוב (כולל מדריכי הטיס) ידע שהיה אחד הטוביים מבחינת האדם שבו וגם מבחינת היגאים מקצועיים בקורס. נכון לי שהיתה תקופה ששנינו למדנו עם אותו מדריך ואחרי כל טיטה היינו משווים תוצאות – איך ביצענו דבר כזה או אחר, ומה אמר המדריך על זה ועל זה. לפי מה שגדיל סייף ראייתי שהוא מצlich לבצע את הדברים הרבה יותר טוב מני –

אבל זה לא גרים לו להתגאות או "להשויך" – להיפך, בכל מה שהשיג אף פעם לא הסתפק ותמיד שאך ליותר, תמיד ביקר את עצמו ו אמר: "את זה לא ביצעת כמו שצricht, ואת זה לא עשית richtig". היתה לו ביקורת עצמית חריפה, ככלפי עצמו וככלפי אחרים, אך מעולם לא דרש מאחרים מה שלא קיים בעצםו.

אסף: גדי היה מאד רגיש, על כל דבר שכלל, הגיב. הוא היה כמו סיסומגרף רגish – קולט כל דבר שמתרחש, מעכל ומגיב עליו, לפעמים רק בפנים, ולפעמים החוצה. לפעמים היה עוקץ, כי היו דברים או תופעות בקורס שהרגיזו אותו. היו תופעות של אנשים שעשו דברים שהוא לא שלים עםם, או גם אז לא היתה הבקורת שלו מופנית

זהו מט הגרה אהרון

אסף: למעשה ההיכרות עם גדי היתה עוד ב"מכין". זהו שלב שבו אתה עדים נמצאת בקבוצה גדולה של אנשים ויש כמה שטמיד מחלטיהם. גדי לא התבטל – לא ברעש או בדברים יוצאי דופן שעשה על כל פנים. נכון לי מקרה שכולנו הסתבכנו בשטח, בנזירות, והויכוחים באיזו דרך לבחור, הרקיעו שחקרים. גדי הסתכל על המפה, ופשט, בשקט קם והלך! כמובן שהמשכנו אחוריו ולאחר מכן הסתבר שגם היתה הדרך הנכונה. **ירון:** גדי היה מאד שקט, מודר לא מתבלט, צבע עצה. אבל מי שהכיר אותו גילה תכונות נזיפות שהיה בו. שהחלה ממש – הילך בו עד הסוף. הוא לא היה מוכן להתפשר על מה שחשב כזודק. גדי חיפש בדברים הרבה צדק,

צבייקה: נראה לי שחייב על עתידו בקבוע. לי על כל פגמים היה קשה לראותו מחווץ לקבוע. לפניו הטילו האחורי דברתי אבוי על בר והוא שאל אותי אם בעתיד אבוי מתכוון להשאר בקבוע. אמרתי לו שאינני יודע והוא אמר שגם הוא עצמו מתלבט רבות בשאלת העתיד, אף כי לא נראה לו שיעזוב.

אטף: זו בעיה, כי במסגרת השירות האזרחי כתיסט, ניתק לרוב הקשר עם המשק לאט, לאט ויש הרבה בני קבוץ שעבדו בכורח המזיאות. הוא התלבט בשאלת זו והיה חשוב לו שימושו לשירות מעורר, רצה לתרום לקבוץ גם אם יגמר את הקורס.

ירון: גדי התעניין בשטחים רבים. קרא המרן ספרים בנושאים רבים וכל מה שבכיבו עניין אותו. בכל דבר היה חשוב לו להעמיק, להבין, לדעת יותר.

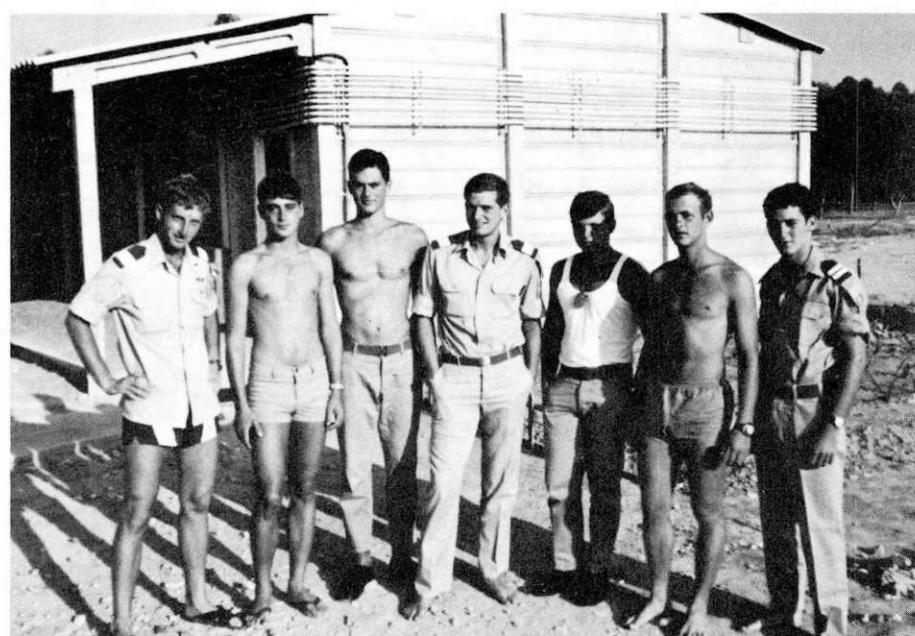
צבייקה: אבוי רוצה לספר משהו נוסף ומיחוד שלמולו את צרכו - גדי ידע קצת לקרווא בכף היד. פעם ישבנו בבריכת ובדקנו את כפות הידיים של הנוכחים. כשהסתכלנו על קו החימיט, ראיינו שהקו אצל גדי קוצר מאד ונגמר לפטע, אך התעלמנו מזה כמוון.

cashucha האסוע ואבוי רצתי למטה, אליהם... נזכרתי בזה לפטע...

למים לפני שידע לשחות! אבל כשחלית ורצה לבצע משהו, לא עמד בפניו מגבלות, ואם עמד - הצליח להתגבר עליה. צורך שהיה קיים אצלו לחפש, לבדוק ולבחון כל דבר ולרדת לעומקו. באיזה שהוא מקום הוא חיפש את עצמו, את המימוש שלו.

אטף: גדי לא היה פזיז וכל דבר חדש שרצה לעשות היה קודם לומד אותו באופנו יסודי, חוקרים עמוקים ובודקים. הוא לא עשה שום דבר לפני שהיה בטוח שהוא יודע אותו היטב. לפני טיסתו עם ביצוע חדש, היה הולך, קורא ספרים, שואל אנשים - לדעת ולהיות בטוח בעצמו. גם לא נ��ן שהיה שיש להסתכנותיות. לא היה לווקח על עצמו שום סיכון מיותר.

צבייקה: לא זכר שדיבר על קשריו עם בנות. הוא היה באופן כלל אדם דרי טגור וגם מאד סלד מהאופן בו בנים אחרים סיפרו בהשתכנויות על הצלחותיהם בקרוב בנות. ואם דיבר - היה זה באופן כלליו ולא על בת מסויימת.

ירון: אני חושב שהטילים היו חלק מההליך של חיפושים עצמם. גם כל עניין ה"גورو מהרג'י" - היה חלק מאיזה צורך שהיה קיים אצלו לחפש, לבדוק ולבחון כל דבר ולרדת לעומקו. באיזה שהוא מקום הוא חיפש את עצמו, את המימוש שלו.

אטף: גדי לא היה פזיז וכל דבר חדש שרצה לעשות היה קודם לומד אותו באופנו יסודי, חוקרים עמוקים ובודקים. הוא לא עשה שום דבר לפני שהיה בטוח שהוא יודע אותו היטב. לפני טיסתו עם ביצוע חדש, היה הולך, קורא ספרים, שואל אנשים - לדעת ולהיות בטוח בעצמו. גם לא נ��ן שהיה שיש להסתכנותיות. לא היה לווקח על עצמו שום סיכון מיותר.

ירון: גדי היה מdad שכול ויה חוקר ולומד מהרצה לעשות. הוא לא קופץ

אָלֶה אַלְקֹוֹת
אֵלֶּה תְּהִוָּתִי נִגְבָּא
אֲלֵי גִּבְעָא

אַנְסָןְיָה שְׁהִרְירָהָתוֹ וְעַדְתָּה.

אָלֶה בְּחַרְיוֹת
אֵלֶּה עַדְתָּה
וְאֶלְךָ גִּזְבָּנָא

אַנְסָןְיָה קְרוּתָה וְעַדְתָּה

אָלֶה צְלָנָית
אֵלֶּה חַדְשָׁתָה
וְאֶלְךָ גִּלְעָדָה
וְאֶלְךָ גִּלְעָדָה בְּצָדָקָה

אתאך פָּלוּ הַיְחִזָּה

גַּלְעָדִים גַּאוֹתָו

קשה לדבר עליך בזמן עבר, אתה עוד כאן ביבינו. לא שומעים אותך כי תמיד הייתה שקט, חיווך מסתורי בזוויות פיר.

לא הייתה מדבר הרבה, אבל האמונה בכל אשר אמרת. היו לך בטחון פנימי ושלווה בלתי מעורערת, עליהם הסתמכו פעמים רבות. עכשו כמנסחים לציר דמותך מתוך שברי ذכרון וסמנוי-דרך לאורך הקורס, אתה כמו צוק, זקוף, איתן, אשר הביעות, היחסושים והספקות מתנפצים עליו. כמעט ומתארתי אותו כצוק ממנו נפלת, אבל מה רב השוני. הוא קר, ליבו לב אבן, שני הזמן חותרות בו, וailו אתה חזק הייתה ממו, אך נפשך פנימה לא אדישה, לא מביאה לדברים להתרחש ולחלוף על פניך ללא תגובה והתייחסות.

הגיוון פלדה היה לך. הייתה שוקל דברים אולי יותר זמן

מכל אחד מאתנו, אבל אחרי
שגבשת לעצמך דעה והייתה הגיונך
מגיע לעומק השווה עם שכLER, לא
הייתה מפתקך, ידעת להיות עקשן.
הסיפור בימכין על הב.צ.
של החוליה כבר ויתרה עליו
למען המנוחה והעמידה בלוח
הזמן, ורק בגללה הילכו להבייאו,
מחיש קומי אופייר, שאיש לא פיקפק
בוחסנו.

אני זוכר איך בשנות היינו נתקים
קצת מאורית הטיסות, האוירובייקה
וה"יכמעט ונפגעים", והיינו עולים
במשועלי הספרות אשר אהבת והבנת עד
לובדים העומקים יותר, או איז היתה
מתגלית נפש, תפיסת הדקה, החודרת.
מי שדייבר איתך בכנות, לא יכול היה
להסתיר דברים מפניך.

אורת דוקא היה קשה לדובב, לא
חרצת משפט במרה, הרבה מחשבות שמרת
לעצמך. רק בעיניך היה אפשר לפעמים
לקראן מעט מן המתחש בתוכך.

יש דברים שאינם נתפסים בשכלנו,
שאיןם מתישבים עם הצדקה והאיוזן.
התאוננה שקרתך לך היתה צעודה כזה
בלתי נחפס, לא מציאותי, לא במקום,
לא נחוצה, מין בזבוז כזה משוו
להסביר, דועך ואין עונה.

היתה מחרשב, ידעת מה אתה עושה,
הטיולים היו חלק מהאישיות הצברית
שלך. מי שאהב את הארץ יLER בה
לספר גזוני צבעיה וגוופיה, להריחה
ולבשמה בכל שעה, לשם קולה הסודוק,
מיובש או המצעצל בנהלים.
אדי, לא נניח לך ללבת מאתנו,
אתה חלק בלתי נפרד מגוף הקורס,
מנשטו, אתה, אנחנו